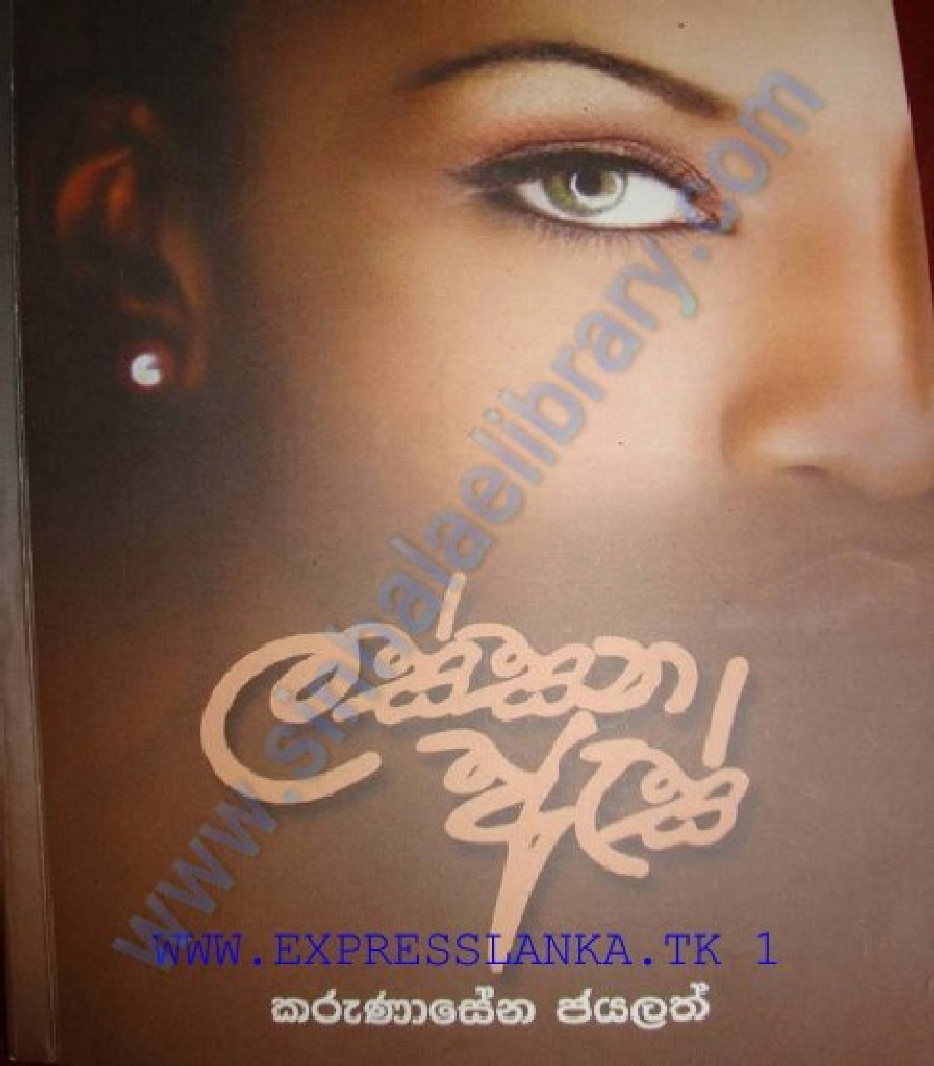

www.sinhalaelibrary.com
WWW.EXPRESSLANKA.TK 1

ප්‍රාරම්භය

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] - 1942 අප්‍රේල් 5 [illegible]

[illegible]

www.sinhalaslibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 2

www.sinhalelibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 3

ලුමිනියන් ගෙවිලින් දිගට ම නැගුණු හෝඩාව තුළ සිතේ ඇවිසීම යටි වී සිතේ ය. ඇත්ත පටන්ගත සුසුම්සුවකින් හෝටය යළි මගේ සිතේ ඉස්මතු විය.

'අ-යෝනා'

මිස දෙපෙත් නිශ්ශබ්ද වූහ.

'කවිද පතා කළා. එමිය වනෙයි.' සිංහ වේවි ය.

'අයෝනා!' මම මේ වින වචන් හඩ නැගුවෙමි.

ගිල්නත් තාලේ මුණු ලෙසින් හැඩිසිලේ මුළු ගෙය එක වර නිහඬ විය. "අයෝනා" යි මා අත්සිගට කළ ඇමතීම එම නිශ්ශබ්දතාවය තුළ දෝංකාර නැංවෙන්නට විය. මගේ හට නාසයි දෝංකාරය නැංවෙන ඒ නිශ්ශබ්දතාව මහ කරත් මෙන් මොහොතකට මට දැනිණි.

'අයියා මට කතා කළා ද?' නැගණිය අඩවල් ව පිළුණු දොර කල්ලු කර ගෙන කාමරයට එබෙමින් ඇසුවා ය.

දොළොස් හැවිරිදි අයෝනා එම වයසේ ගැමි දැරියකට වඩා උසින් මහතින් වැඩුණු එකියකි. ඇය මේ දසාවට පතන ලද නිල කොස් අඳුරු ව මුහුණ දෙකිය පෙනියකින් යුක්ත ව සිටිනී.

'මෙහෙට එන්න වනත් කියන්න.'

අනියත ලෙස නැමිණී ඇය ඇඳට ලං වූ සෑම මා වෙත කැලිරුණු වූවා ය. මම කොස් සිවයින් ඇය අල්ලා ගතිමි. ඇය හේ ගඳ මෙන් එක වර ම සිදුණිත වූයේ තමා පුතින වරදක් කළෙමි දැ යි අත්දුන්නකින් වූ විස්මිත යකියකි.

"මගේ හිතට හිතාව පේදු මගෙනේ කද්ද කරන්න එපා කියලි මොකා වගේ නෑ නෙත්තෝ?"

"අයියෝ ගොවින්න."

මම තිංවරත් මිස එනාට-ගමනට ඇද ඇය අත හැරියෙමි. මගේ ග්‍රහණයෙන් මිදුණු නැගණිය දොර වෙත ගොස් කළුව පිරුණු ඇසින් මොහොතක් මට බලා සිට නැවත එළියට දිව්වා ය.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 4

ඉස්කෝලේදී සිටි තරුණියෝ එහසින් ඉතාත මොනවාදෝ කියන්නට වූහ. මිදකට පසු ම බලන් කතා නැතිව මේ ඇඳුළට ඇදෙත

අඩි ගෙඩිය මට ඇසිණී. නිවස යළි දැඩි නිශ්ශබ්දතාවක ගිලුණා විය.

දශ කරන අවස්ථාවල මා තාත්තාට මිත්‍ර කරම් කුරුවලු කර ඇත. පමණ වර පාරත් මදකත් ගෙන් අම්මා හෝ තාත්තා හෝ මට ඒ ගැන මොකුත් ම කියන්නේ නැත. ඒ අතුර අයෝනාට කරවූ පිරිම ගැන සිහිවලට සියවීම් කොපුවත් නොවිණි. එහෙත් ඉස්කෝලේදී සිටි යුවතියන් ගෙදරට එද්දීමෙන් පසු ව පැසිරී යත් මේ දැඩි නිශ්ශබ්ද තාවය තුළ මගේ සිතේ බියකට සමාන ස්වභාවයක් මෙන් වන්නට විය. මගේ ම සහෝදරියට තොවා මට අමිහියත් සෝ බලයක් හෝ නැති ව ගම් ගෙදර ලුමියකුට ඇරවිල කළෙමි නම් ඇති විය හැකි ප්‍රශ්නයේ සීමාවක් හා වරදක් කළ මට විකියක් මා තුළ හට ගත්තේ ය. ඒ තැතිරෙව දැඩි පසුතැවිල්ලත් ද එකතු විය. තම් කතා නොළ හා සිතාලුගේ අපගාත් තරුණියන් ද සමග ය. ඇයට කරවූ පිරිම සත්කාරේ එල්ල කළ අභියෝගයක් ලෙස සිටුපු නොසලකත් ද?

අතනුරු ව මගේ සිතට විශාලත්වට වූයේ ලජ්ජාවකි. මම නැගණිය නෑඳවා ඇද කළේ මා එක් සිටින මට පුරුකට නැතුවම අත්පුණු කර ගෙන නොගෙවිම ද? එහෙම මගේ ක්‍රියාව ගැන අනෙත් අය මොනවා සිතනු ඇද්ද යි පසුතැවිලි වන්නේ එය අප ගොන් ගණන් යනිකි ද යන හැගය නිසා නොවේ ද?

සුජාතා මේ හට නව ඇගෙත් ම අදය දැක ගැනීමේ සුදු කුඩුලත් මා තුළ උපන්නේ ය. මා කළ පූජාව පිළිගත් විගසට කලින් කවුන් ඉස්කෝලේදුවට පැමිණි කළ කෙලින් ම ගොස් තහාවට පවුල් විම ය. දැන් ඒ සිහිවටනට ඉඩක් නැත.

සුජාතා ගැන මුලින් ඇසූ අවස්ථාවේ හෝ බෙදින ඇය ගෙදර එන්නට නියමිත මට තැබ වැසුණු අවස්ථාවේ හෝ ඇය කෙබඳු තෙනෙක් දැයි සිතා ගැනීමේ වුවමනාවක් මට ඇති වූයේ නැත. පවුලේ සුජාතා ආශ්න් කාර් දියණියක සිටින බව පමණ මා දැන ගත්තේ අප ගමට පැමිණ දවස් දෙක අනතුරුව පසු ව ය.

www.sinhalalibrary.com

1

WWW.EXPRESSLANKA.TK 5

වාරෝප වීම වළක්වනු පිණිස කට හා ගොවල් පේළි අතර කපොලු කපන් විය.

සිංගප්පූරුව වැටීමෙන් පසු ජීවයක් ඇඳුළත පද්ධතිය පුරශිතාර ජීවිතය පොරොති කඳින් බලපාන ගෙවතුවල ... අපේ රට්ලතාදා ජීවිතය පොරොති ... ආහාර හිඟයක් ගැන මිනිසුන් තුළ පැවැති ... විය. සන දහයට කිවුණු ... පාසල් ප්‍රමාණය ... දෙකකට සීමා විය. ... නොහැකි විය. බත් වීකිණීම ... තහනම් කරන ලදී. විශාල ... නියම විය. ... පළ විය. ... නිතර නෙවිණි.

දැව් මිලට ඔවු විකිණීමේ චෝදනා ... පැවසෙන නාවු විනාශ පිළිබඳ වාර්තා පත්තරවල දිනපතා ම වාගේ දක්නට ලැබිණි. ... ආවේ ය. ... සීමා විය.

අප ගේ පාසල්වල ද ආරක්ෂාව සඳහා කානු හා අගල් කපන ලදී. නිතර ම ... වන ලදී. ... ගැනීමට ... පුරුදු විය. ... ආහාරයට ... විය. ... පාසල් ... මිනිසුන් ... සිරිත ... විය. ... ලැබී ය. ... පාසල් ... ඇවිදින් ... යෝජනා ...

විය. අන්තිමට මාර්තු පළමුවෙනි දා සිට දෙ මසකට පාසල් වැසීමට තීරණය විය.

ආරක්ෂාව සඳහා සිවිසරක පද්ධතියට යැමේ අදහස සිය වරක් ම අපේ නාදුම ද මතු වූ නමුදු යා යුතු නියම තැනක් ගැන ස්ථිර තීරණයක් නොවිණි.

"ආරච්චි අයියාලගෙ දිහාවටවත් යමු" යි අම්මා යෝජනා කළා ය. "නිතර ආව ගියේ නැතුවට මෙරායත්තා මට සාවදත් කරුණාවයි."

"මෙරායා අක්කා" යනුවෙන් අම්මා හැඳින්වූයේ අය ගේ ලොකු සහෝදරියකි. අප හා ඔවුන් අතර තැනම් ... ලබා ද ඇත ... ආරච්චි මාමාත් මෙරායා නැන්දාත් දවසක් දෙකක් අපේ නිවසට පැමිණි ... යන්නාම් ... ය. ඔවුන්ගේ ... අම්මාත් ... නැතිවූ නමුදු ... පැන්නෙමු. මාමා හා නැන්දා හැර අන් කිසිවකු මා ... නැත.

... ආරක්ෂාව ද ... ඔවුන්ගේ ... යන්නට ... නැත. ... නොවූයේ අත් ... ලෙසින් ... නැත.

... දී ලංකාව මුල් ... ලොව පුරා ... ඇති විශ්වාසයක් ... ඇතිනි. ... ආගමික ... යි ... ය.

"මේ යුද්ධයක් යුද්ද ... වෙනවා. ... නිතර කීමේ ය. ... බුද්ධ ශාසනය බලවත් ..." යි ... ය.

... විය. ... දිනාවි" යි ... විසින් ... පිළිබඳ ...

WWW.EXPRESSLANKA.TK 6

නිර්මාංශ වූයේ නැත. නමුත් යටත් වූ රටවල ජනයාට ජපනුන් සලකුවක රට සිංහයින් මෙන පුවත්පත්වල හා සඟරාවල පළවූ විස්තර මතු හැඳිනුණේ යුද්දය ගේ පුරවැසියන් හා පුමින්ධයන් වශයෙනි.

ජපනුන් ගේ ලැජ්ජාසී විමුක්ති සමුදායක ගොඩ බැඳීමක් වශයෙන් සාන්තා මලාපොලොන්නුව සිටියේ යුද්දන් කෙසරේම පිනු තුළ ඇටකි විසේධයන් ගෛරයන් නිසා ය යි මම සිතමි.

කෙසේ වුව ද අප ගේ ආරක්ෂාව සඳහා වන් පිටිසරට ගෝහාව සාන්තා අත්හිමව එකග විය. යා පුස්සේ කොහේ දැයි අප්ට්ර ව සිටින අපර සාන්තාව කොළඹ දී අනාතිමයින් ආරච්චි මාමා මුණ ගැසී ඇත.

"එක දවසකට ළමයි දෙදෙනත් දෙනා සතර කරල සියන්ත ගැනත් කොයකට ආරච්චි අම්මෙ," යි සාන්තා නිතමට කියා ඇත.

"කොහේවත් කොයක්ත මිනැරු මගෙසේරා ජනත්තයෙ? රන්තනෙනා අපේ මෙදුරට. එමෙ නවත්තන්නෙනා හැමදාම වුනාන්." යනු ඔහුගේ පිළිතුර විය.

මේ අනුව අප සහ කොළේ සිංහල අලුත් අවුරුද්ද පසු වූ විගස ආරච්චි මාමලා ගේ නිවසේ නතර වීමට යන අදහසිනි. බෝම්බ වැටුණේ ඒ අතර ය.

2

සැල්ලිකා දැන ගෙන. සිදු වන්නට යන විපත මලන්නට නොහැකි හෙයින් මෙන් ඒ පාස්කු ඉරිදා උදේ සූර්යයා වලාකුළු පට ම සැඟවී සිටියේ ය. අඳුරුම පාටත් අහස වැහි පොදවලින් පිරී තිබිණි.

දවස ආරම්භ වූයේ වැසි අඳුර සහිත අප් මිනු ම සිරිතවූ දවසත් ආරම්භ වන විදියට ම ය. සිටි සොඳ මෙහා සහා සදුරී බැද්දු සාරා ඇඳෙන මාල-මාල, පැතලු-පිරිමි ඇඳුම්කුත් සාංජා සිනාව, සතාව හා සොත්තු හඩ පාර දෙසින් ඇසිණි.

අපට කල් තියා ම අවුරුදු කිරිඋතුර ලැබී තිබිණි. ඉරිදාවන් නිසා සාන්තාට ද සෑන්තෙන්දු ගැනම් වුවමනාවක් නො වූයෙන් බිල් ආහාරය සූදානම් කිරීමේ කලබලය වට්ත් ගෙන තිබුණේ නැත.

පල්ලි යන සිහිය අපේ සිටින පව් පොහොළියක හදනා ගෙන සිසාරයක් බුලුමිකට කර ඇතිගම් අදහසින් ඉරිදා උදේ මේ වෙලාවට ගෙට්ටුව අසලට වී බලා සිටීම ගෙයෝනා ගේ සිරිත ය. ඇත්ත වශයෙන් ඇයට මිතුරියෝ නො වූහ. දන්නා හඳුනාන ළමයකු මින මිස යනු වූ කල සිනාසී, "ඒ යන්නෙ මහ යාඩියෙන්" ය යි අපට කීම පොඩි කැමි ආඩම්බරයක් කොට සැලකුවා ය.

"පොඩි දුව නොමෙන්ත එනා" ය යි මහකට කලින් අම්මා කියනු ගේ ඇතුළෙන් ඇසුණු මටත් මට මතක ය. නංගී ඉස්කෝප්පුවේ නාන්සි පුටුවේ වාඩි වී සිය 'සාරවත් රැද්ද' යි දොඩමින් වැටිය අතටින් මහ බලා සිටිනු වන්නට ඇත.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 7

[illegible] පුවත්පත කියවමින් සිටියේ ය. මම ඉස්තෝප්පු කාමරයට වී. කලින් දා පුද සහරාවකින් කපා ගත්තා ලද චිත්‍රුර වගයක් පොතක අලවමින් සිටියෙමි. ඉරිත් යානා තනිත් ඇසෙමින් තිබුණු නමුදු මම එය ගණන් නො ගතිමි. ඒ දාවල් දෙසකි

www.sinhalaelibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 8

අම්මා නැගිටලා වැළඳ ගෙන ඉතිපිසෝ ගාථාව මුමුණමින් කල්ලෙන් පුරන්නා ය. ඇය ගේ තොල් සෙවිලෙන්නාට විය. මුහුණ අහිංසකින් අඳුරු වී බියෙන් විරූපී වී තිබිණි.

"තෝ තෝ අර කෝටු කාලි!" නාත්තා එතැනට මෙහාට දිවගෙන ය.

කවිටි ද සිසිරම ද ගුවන් යානා හා සයිරන් හඬ ද නො කඩවා ඇසෙන්නට විය.

මේ නාම් මේසය යට මිත්තියේ සවි වුණු ආවා රාජ්‍යය මිත කල් කියා ම පුදනාම් සර සිඹුණු කෝටු කාලි කීපයක් ද කලු පුරන් දුලි ද ගොයා ගනිති. නාත්තා වහා ඉදිරියට පැන ඒවා මගෙන් ගනිමින්,

"කෝටු කාලි කියා හන්න නපට. පුළුන් කාගේ නො ගන්න. දුක්වීනාට යන්න මේසය යටට!" ය යි විධානා දී දොරවල් වැසී ය.

අම්මා ගේ තොල් සෙවිලීම විනා ගාථා කීමක් දැන් නැත. "කට කට" යනුවෙන් දත් එකට වැදෙන ශබ්දය සියලු ඝෝෂාවන් මැද ඇසෙයි. අපි හැම දෙනා ම පියා ගේ උපදෙස් අනුව මේසය යටට රිංගා ගතිමු. නාත්තා ද නොසමාව අපට එකතු විය.

ඈතින් ඇසෙන වෙඩි හඬ හා කාලා හඬ සමඟත් සාර ගෙන ගුවන් යානා කීපයක් හදිසියේ ම තාන් අපි දෙදරවන මහා ශබ්දයක් නාටකීන් බොහෝ සැලින් පියාසර කරන්නාට විය. අහසදූර ඉතා ම සමීපයට ගෙනෙමින් ඒවා ගමන් ගොළු වහල ඉහළින් ගොස් අපේ ම පසුව උඩින් ය යි මට හැඟිණි. ශබ්දාහාතින් පුපි වුණු ඒ මහා ශබ්දය ඈතින් ඇසෙන අනෙක් ශබ්දයන් සමඟ එකතු විය. තවත් විනාඩියකින් අන් පැත්තකින් මතුවුණු තවත් එවැනි ම ශබ්දයක් ගේ පසු කර ගෙන ගියේ ය. මෙවැනි ගුවන් යානා රංචු කීයක් ගියා ද යි නිශ්චිත වශයෙන් කිව නොහැකි ය.

කට මැද වෙලාවකින් ඇසෙන්නට වුයේ ශබ්ද කීපයක් නො වේ. නො කඩවා දිගට ම ඇසෙන්නට වුණු ආකාශේ ඉතා සැලින් තාන ළඟ ම ඇසෙන්නට වුණු - එක ම ශබ්දයකි. ඒ ඝෝෂාවෙන් ම වහල කඩා වැටෙන තරම් ය යි සියක් මට ඇති විය. මුළු පරිසරය ම දෙදරවමින් ගොසොහෙන් ඇට් කැඩුණු වෙඩි හඬකින් ශබ්දයක් ගිලුන් විය.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 9

මේ කාලයේ ගුවන් යානා හා වෙඩි හඬ අපට අමුත්තක් වී තිබුණේ නැති මට අන් තැනක දී ද සියැම් ඇත. ශගතාකුලිකයන දී

නැසිසිය සුළු විදිය පුරුදු කරවනු ඉක් නිතර නිතර නැවැත්වුණු අහසකලයේ දී සයිරන් නාලාවයක් කත් දිගම පුරුද්දක් අපට තිබිණි. එහෙත් සබ්දිත ඇහුණෙ නලින් අහා පුරුදු වෙයි. ගුවන් යානා හා සයිරන් හඬ නොවේ. අහසකලයේ දී සවන් දුන් ශබ්දයන් අප් විනෝදයක්, විහිළුවක් හා සමාදමක් විය. දැන් ඇසෙන කිසිවක විහිළුවක්, විනෝදයක්, සමාදමක් නැත. මේ ඇසුණු හඬ බෙහිමා ප්‍රාපඥ - කට්ටි කම්නා - ප්‍රදීපයෙක් නැඟුණු හඬ ය. මරණයේ කිවම හඬ ය.

මම මේසය යට සිට අනෙක් කිසිවකුට නො දැනෙන්නට කාමරයට සිට ගා ගොස් ජනේලයක් අසල වැටී වී නිමින් පිය සවටා බැලීමි. අටට ශබ්දයක් සවනත දැවීමට කලු පුරන් දුලි සතරම මාටරක් නො වුනත් මම ඒවා බුලේ කොළෙමි. මේ අසල - ඉන්න එක නැත්තමින් කිතා වූ - නිස් ඉඩම පාළු ය. මෙතෙක ගෙත් කොයේ කිසිවෙක් නො වුන. ප්‍රාණීන් වශයෙන් එහවර ම මගේ ඇස ගැටුණේ ගස් කොළ අනුපතාවට ඉහළින් පිය පත් ව ආගා මෙහා පියාඹන කපුටු හා වවුල් සමූහයකි.

ඈත අහස දුමින් ගැඩි තිබුණි. හදිසියේ අහස් කුස යම් වීවිධ දුම් ගුළියක් මැවී ගියේ ය. මිමින් මිමින් පිය නැවිය වෙනත් සර සත් දුම් ගුළිය වාපු ගෙරලයේ විසිරී යන්නට නලින් සවන් සිසිරිමත් හා සවක් දුම් ගුලි නිසා ශෝභාවෙන් ම අඳුරු වී තිබුණු අහස සව සවක් අඳුරු වන්නට විය.

මුළු පෙදෙස ම දෙදරවමින් දිගට ම ගුවන් යානා එහා මෙහා යයි. එතන ශබ්දය ඇති වී ගෙන යන්නට නලින් සව එකක් ළඟින් ම ඇසෙයි. බිය යන්න දැනෙන්නේ පසුවට ය යි මම කලින් කියා තිබියෙමි. එහෙත් දැන් බිය දැනෙන්නේ හදවතට පමණක් නොවේ. මුළු ගතට ම ය. සිරුරේ හැම තැනට ම - රෝම කූපවලට පවා - බියක් දැනෙයි. රුධිරය සහිත මිනුව තිබිය සර්වාංගය පුරා දිවෙයි. පුදුමය නම් එසේ බියක් පවතින අතර බලාපොරොත්තුවක් ද සිතට ඇති වීමයි. ඒ ඉලුනිත් කිසිවක් වෙතැයි - කිසිවක් දක්නට ලැබේතැයි - බලාපොරොත්තුවකි. ඇස් මෙන් ම මුහුණ පේසා හා මුළු සිරුර ම දැන් දැන් කිසියම් සිද්ධියක් දක්නට ලැබේවා යි උද්යෝගී වී හා ලෙසුණී ව බලා සිටී.

මොහොතක් දෙකක් ගතවිය ඇහෙණු ගුවන් යානයක් මුහුද දෙසට වැල්ල බලා වේගයෙන් පාත් විය. ඇය පෙම්ල් පොළු ගිනා ඔහොසොහින් එය නො පෙනී ගියේ ය.

ඉහත් කුඩා ආලෝකයක් නැගෙනු වනා මගේ ඇසට දැනුණෙන් මම ඉහළ බැලුවෙමි. මිනිදාල් විසින් වෙලා තනු ලැබූ යානයක් වට කීපයක් කරකැවෙමින් බිමට බසා වැටිණි. ඒ සමග ම වෙනෙත් කතාව කීපයක් කරකැවෙමින් පුරවූ ව පිපුණු සියලු ශෝභාවන් මැඩ ගෙන මහා පිපිරීමක් ඇසිණි. ඒ සියතාරු කඩ අස්සේ ම කාලයේ මේසය යටින් විලාපයක් නික්මිණි. ඇයින් නැටියක් කොඳු නාරටිය දිගේ පෙරළී යන කලක මෙන් පිටේ සිතලක් ද පොල් අතු රළියකින් පිළිස්සෙන ලෙසින් පසුපෙ උණුසුමක් ද දැනෙන්නට විය. මුළු යන සීතලකින් සිරි වැටී ගියේ ය. මුළු ගත සිත්තමකින් දැවී ගියේ ය. සිරුර මතින් ලෙයින් තොට ගින්නෙන් හා හිස්තින් පාදුණු දෙයක් මෙනි.

'වෙන්න කියන දෙයක් නාවත්. මුළු සවුලට ම එකවරය' සිදු හැඟීමෙන් මම වනා මේසය යටට යලි රිංගා ගතිමි. අම්මා, තාත්තා හා තාත්තිලා ඔප්පොකොටුත් තරයේ සිදා ගෙන - වෙළා ගෙන - එක ම හොදියක ය. අම්මා ගේ කිහිල්ල අතරින් ඇය ගේ සිට සිදා ගෙන පිළුණු නංගී ගේ - පොඩි නංගී ගේ අතත් මම හඳුනා ගතිමි. මම ඒ අත දැතින් ම තරයේ අල්ලා ගතිමි. ඒ පුතොවල හස්තය ද තෝවාටිනා මෙන් සීතල වී තිබිණි. ඔයිනෝසෝව සහිත ඊතිපලයක් එල්ල කර ගෙන ඇසුණු මෙන් දත් විලිස්සා ගත් ජපන් සෙබළකු ගේ සාටුන් චිත්‍රය සහිත ලොකු පෝස්ටරයක් මට සිහි විය.

සවමත් අවට හැම තැනින් ම ඇසෙන්නේ ඝෝෂාව ය. පරිසරය දෙදරවන කන් බිහිරි කරවන මහා ඝෝෂාව ය.

මේ අන්දමින් නොනවතී ඔවලාවක් ගත විණි දැයි නිශ්චිත ව කිව නොහැකි ය. කාලය - ඉර හඳ පැවැති පෙත් ශෙවි ගිය කාලය - ගමින් නොනවා රජනය ම නතර වී සවහින නියාරකි. ස්පන්දයකු ඉදිකටු මුණසින් වියෙන්නට තැත් කරන ලෙසින් කාලය එක තැනෙක නතර වී මේ මහා විපත හා ඝෝෂාව අතරින් රිංගා යන්නට තැත් කළා වන්නට ඇත.

විනාඩි ගණනක්, පැයක්, පැය කීපයක් - මසකෙන් ගත වූණා දැයි කිව නොහැකි ය. අන්තිමට පිපිරුම් නතර විය. ගුවන් යානා හඬ ද කෙමෙන් අඩු වෙමින් ගියේ ය. ඉමියිලිල අනතුරු ... ඝෝෂාව නලා හඬ සදින් තව දෙ ... ගියේ ද හදවත දැවිමෙන් ඇසී කරවමිනි.

ඇල්පෙනෙත්තියක් බිමට වැටුණ ද ඇසෙන තරමේ නිශ්ශබ්දතාවයකින් - විනාඩි ගණනකට උදිදී පවා ඇසෙමින් තැවැති

නැතිවිරගෙ තෝතාටට නාත්පනින් පුතිවිරුද්ධ දැයි නිශබ්දතාවයකින් - පරිසරය පැති ගියේ ය. හදිසියේ මුළු ලොව ම පණ ගියා සේ ය.

ජීවනීයන මිනිය හා වූයේ ඊ නාදූ මේසය යටින් එළියට එන්නට නැවති පණින් තාට වන් එවියන් සියට වන් නොවිණි.

මුලින් ම ඇලපැන්නාට වූයේ තාත්තාත් ගේ නාදය ය. ගුවන් යානයක හා බැඳෑදිලි හඬ යළි ඇසිණි. අපි පැලකිල්ලෙන් කන් දුනිමු. එය සාමාන්‍ය එකකි. තාත්තා මේසය යටින් ඉවත් ව සිට ගත්තේ ය. මම ද ඔහු අනුව ගියෙමි. ලෝකය ජීවත් ව සිටින බව හඟවන සංඥා විසින් විත ඇටවින් ඇසෙන්නට විය. තාත්තා ඉදිරි දොර විවෘත කළේ ය.

"පුතා එළියට යන්න එපා!"

"නෑ, මෙම දැන් බයක් නෑ."

තාත්තා ඉක්මොන්තුවට ගියේ ය. මම වනා මිදුලට පැන අවට බැලුවෙමි. එමින් පැහීමකට නොපත් මම සාර්ව ද මගේ දෙ පස බැලුවෙමි. පාර ගෙවිය හැර - හිස් පිට හැර - අන් කිසිවක් දක්නට නොවීය. ජපනුන් ගොඩබට බවට, බෝම්බ වැටුණු බවට, වෙඩි වැදුණු බවට ලකුණක් ද නැත. හේතුවක් නොමැතිව නිරායාදේ බොරුවට බිය වූණෙමු යි මොහොතට සිනී ලජ්ජාවක් ඇති වන්නට ගියා කරමි. එහෙත් ලජ්ජාව ඇදගිමට බැරි තරමට සිතෙහි තැතිගත් ස්වභාව හටමින් පවති. මම ආපසු නිවසට ගියෙමි.

"අයියා ජපන්නු ඉන්නව ද?" අයෝනා මගේ අතේ එල්ලී රහසින් ඇහුවා ය.

"නෑ නංගී මොකුත් නෑ. යන්ම ඉවරයි."

"ආයෙ එයිද?" වෙව්ලන ස්වරයෙන් ඇ ඇහුවා ය.

අපි සියලු දෙනා ම තාත්තා දෙස බැලීමු. පිළිතුර දුන්නේ ඔහු ය.

"... නෑ." ... ය.

මටලෙන් සෙනෝද්‍යීපත්ගේ මුහුණු තව ම අඳුරු ය. සිදු වූයේ කුමක් ද, මී ලොව කළ ප්‍රශ්නේ අම්මත් දැයි එනා ... සිතිමට සිත්වෙන් අසමින් වූහ. මහා ඊතිලේ කළිමක ගත සිත දුම්ල කර - පණ නැති ...

www.sinhalalibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 10

www.sinhalalibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 11

"[illegible] මට [illegible] මල් මල් ඉන්න බෑ."

[illegible]

[illegible]

www.sinhalalibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 12

WWW.EXPRESSLANKA.TK 13

මේ මසුට සිනාවත් සහ මිහිපුන් අසලින් අවියත් දෙසත් ඉදිරියට නොද්ලුනෙමි. මා වෙත දිවු සයන ලද සවන් කුරුම්බා ගෙඩි සියයක් අතෙක් අත්වලින් ගෙනු ලැබී ය. අන්තිමට මම ගෙඩි දෙකක් රැගෙන අම්මලා සිටි තැනට පැමිණියෙමි. සමුදු සාජ්න විසින් ගෙනෙන ලද වැවේ බොමින් සිටියා.

වෙනෙන සිටා ගත් පිරිසත් යළි ගමනාරම්භ කරත් ම හව සවස් දෙසා වැල පොකුරු එන්නට වූහ. ඉදිරි එන මසයක් හෝ සලාවියක් සෝ සැරුණු සිට රථයක සැකිලට පෙනෙමින් අඩු වන්නට විය. නගිනැවී සොට වෙනෙන දැනෙන්නට වූයේ විශේෂ ගැහීමෙක් සලුව ය. සවස් සීරාවක් ඉදිරියට සමින්නට බැරී තරම්ට මද පැටව් නිරාන්ගිය දුනෙයි. සිහිල් සෙවණෙහි වීළිසාටව පුරුදු වූ ගත හව දුරටත් ගමනට මැලිකම් දක්වන්නා සේ ය.

"සන්ත තව කොයි තරම් දුර ද?"

"දැන් අපි හොඳටම දුරයක් වගේ ආව. තවත් ඒ තරම් විතර තියෙනව."

"තවත් ආව තරම්ම තරම්!" අසෝකා දෑස් විදහා විමසුවා ය.

"සියන්නත් මේ තරම් දුර පයින්ම ආව සියලු" අම්මා සිනාසෙමින් උන්නයකින් කීවා ය. "......මේ ලමයින්ට කකුලුත් පැවිලා."

"වැට් අම්මා වුනත් සපත්තු සලව නන්න."

"අපි විතරද? මය සිනා තවම තවත් යන්න" යි මවා තීරුව පොට් සෑම් මිදා වලා ගෙන ය.

අපි සියලු දෙනා ම සහ ඔහත් ගලයා අසට ගමිමු. කුලලන් සපත්තු දෙක ඇඳා අපිත් එල්ලා යත් මම සුවිශේෂය සාජ් සවා ගමිමි. නැගිලා සිනාසෙන්නට වූහ. විශාලදිනාවී කවියක් මොනොහොතට අප වෙත ආරුඪ විය. වෙනෙනට සත් මද සලුවට සාර් පොගලාවට රැහුම් ත්‍රාණිය සුවයක් ගෙන දුන්නේ ය.

"අපත් සව විසාට තවත් ආව වනි අපි මේ සාල අහ මේදුව තියෙයි." ඇ සකා අභින් වු යාන්ත් විශ්වාසය නොකළ හෙත් කීවා ය.

සාමි සිසින උද්දේ සම්බලයට ද කැද්ද රස රස ද ඉක ඇයි සිසිරන් සල්ලා නොවිණි. නැගිලා මද දෙනාව විට විට දී ඉතිරි වුණු කොටස ගත පුත්ගේ සමුද්‍රත් විසින් දැයි සිරසය කිරීම සරමන පුශ්නයක් විය.

"පුතා කෝපා අපි විය."

"නැ මේ මම යන්න."

"පුතාමම මද කාල එට සාම මදිමිනි නැ පුනයි යන්නයි යන්න."

"මට එපා පුනයි මම්ම ය යන්න"

අන්තිමට අම්මාට ඒ කොටස මාර කළ හැකි විය.

එහ ම සවයක කෙසෙල් ගෙඩි වරයක් සිටි අපි ඇවිත් සීයක් නැගුවෙමු. සාර්ථකයා ශුද්ධ ගන්නේ නැත.

එතැන් සිට හෝ මෝටර් රියක් සොයා බැගීමට ගත් උත්සාහය නිශ්ඵල විය. තුලී සරන්නයක් සවා නො වී ය.

www.sinhalaelibrary.com

"අද නොයන්න බෑ කරන්න. මහත්තයාලට ඕනෑ නම් දවසක් දෙකක් ඩුලෙන් [illegible] තැන් හොයලා දෙන්නම්."

"ඔය වෙන්න එපා මේ ගමේ ඕන තැනක ඉන්න. අපිත් දැකලාලා ඉන්න මිනිස්සු" යනාදී සැනසිලි සිත් නොයෙක් දෙනාගේ මුවින් පිට විය. අන්තිමට එක් අයෙක් කුලී කරත්තයක් ද රැගෙන ආවේ ය.

"මම කොයන්න වෙන හවුරු බියත් අද මේ කරත්තෙ හොයන්න බෑ." ඔහු ජීවේ ආඩම්බරයෙන් ම නොව [illegible] පත්තෝකයෙකි.

"පෙම්බියෙ උඹ සැහෙන ගණනක් ගනින් වෙලාවෙ හැටියට."

"අම්මප අපිත් මිනුස්සයො නෙ සිඩ්. මේ [illegible] වෙලාවේ එහෙමත් ඉන හොඳ තනව ද" යි සී කරත්තකාරයා බුලත් කටවින් දුර්වර්ණ වූ දත් පෙනෙන සේ හඬ නගා සිනාසුණේ ය.

සාලුව සැන ගැන නාස්තා ගේ විස්තරය ඇසූ අම්මප්පා,

"ඔය කියන්නෙ අර ආරච්චි මහත්තයාලගෙ ගෙදර නේද?" යි ඇසී ය.

"එහෙනම් වැඩි ආකක් වෙන්න බෑ." අම්මාට කියැවිණී.

"හැතැප්ම පනස්ලාවක විස්සක පමණක මම නොයිය තැනක් නෑ මහත්තයෝ" යි ඔහු යළි කී ය.

මලුමුඩ්ඩුත් දමා ගත් කළ කරත්තයේ කව ඉට සිවුණේ නැංගිලාටත් අම්මාටත් පමණකි. අපි සියලු දෙනාට ම ස්තුති කර එතැනින් පිටත් වීමු.

විස්සෝවෙන් පාසල් යන නැගිලා හින් පෙර කිසි දවසක කරත්තයක මෙන් කර නැගා ගමනෙහි වනහය ඒ අතටත් මේ අතටත් [illegible] කල තිතැනින් ම [illegible] සිතා පාළ විය. අයෝනා සියෙන් මෙන් අම්මා ගේ අත තරයේ ගත්තා ය. වෙසි පැන්නට හැරී දෑසින් ම ඇන්දේ අල්ලා ගත්තා ය.

"එ පුතා [illegible] - හා හා වා!" යි [illegible] කත්ත් ම ගමන [illegible] දෙන කල [illegible] අහසු හැරී. [illegible] පිළිකා මිටුටෙක් එන මා දෙස බලා සිනාසෙති. [illegible] ඒ අනුව සිතානෙමි. [illegible] අපායක් [illegible].

[illegible] ගැලු දී කල අපි කරත්තයට ඉක්කර වීමු. ඒ ළඟට ඇය අප පසු කර [illegible] ගුලිඬ ය. මෙසේ වරක් [illegible] උදුල් [illegible] සිටියා ය.

මිනා මාර්ගය එහෙම පිටින් ම වාගේ [illegible] පත් විය. [illegible] අත නැව පැමිණී අයගෙන් කරත්ත මහ යළි සිටින්නත් අප [illegible] මෙනි. මේ පාර ස්වභාවයත් [illegible] නිසා හැකි තරම් ඉක්මනින් ගමනේ කෙළවරක් දැකීමේ ප්‍රාර්ථනාව නැඟී සිතට [illegible] විය. අප [illegible] සිටිය දී ආපසු හැරී බැලූ කල වෙල් [illegible] පොල් ගස් පෙළ [illegible] දුවුවේමි. [illegible] සංවේගයක් සිත පාරවන්නාව විය. [illegible] ඇසි විය.

ඇදිරි වැටෙන්නට ආසන්න වෙමින් තිබිණි. පාර දෙ පස උසට වැඩුණු ගස් අතුරු ස්වභාව [illegible] ය. [illegible] නොමැති. [illegible] තැනක දී ම [illegible] විය. ඒ පෙදෙස්වල දී සිතට දැනුණේ [illegible] වියකි.

මෙසේ [illegible] ගමන් කළ අපි [illegible] හැරුනෙමු. [illegible] පුරුදු දෙපා වැලි [illegible] සිරීමේ දී සව [illegible] පත් විය. අන්තිමට අපි [illegible] තැන [illegible] ඉදිරියට තකර වීමු.

[illegible] ලාම්පුවත් දැල්වෙමින් තිබිණි. [illegible] මුණු [illegible] ඇති [illegible] අපෝසත් විය.

අයෝනා [illegible] අම්මා ගේ උකුලේ නිදි ය. අම්මා කරත්ත ඇන්දේ [illegible] අත්වින් [illegible] ය. [illegible] අල්ලා ගතිමි. [illegible] කොළේ ය. [illegible] ය. [illegible] අප [illegible].

WWW.EXPRESSLANKA.TK 15

වයස අවුරුදු [illegible] දෙදෙනෙක් [illegible] පැමිණියහ. අප දෙස [illegible] "අම්මේ [illegible]

"ඇවිල්ලා" යි කියා ගෙන යළි ආපසු එනු වස් ඈ ඇතුළට දිවගියේ ය. අපිම ඉන් වයසේ ගැහැණු ළමයෙක් ද ඊට වඩා වැඩිමල් ය යි සිතිය හැකි පුරුෂයෙක් ද කමිසයකින් සැරසුණු වයස පනලිස් පනහ අතර වූ පෙනුමක් ඇති කාන්තාවක් ද ඉස්තෝප්පුවට පැමිණියහ. හඳුනා ගන්නට අපහසු ව මෙන් නන්දා කියාපු කාන්තා දෙස බලා සිටි කාන්තාව,

"අනේ මට අඳුරන්න බැරි වුණු හැටි! එන්න, එන්න. ඇත්තටම අපි මේ හවසත් කතා කර කර හිටියෙ එහෙ දැකගමියි, කර යන්න දැයක් නැතුව හිටියෙ. මේ නංගිලා?" කියා ගෙන පඩිය උඩට ආවා ය. ඈ මේරියා නැන්දා බව එවිට මට මතක් විය.

කාන්තා මිදුල දෙසට හැරුණේ ය. ඇසිපිල්ලම හකුළුවා ගත් මොහොතක් කරත්තය දෙස නෙත් රඳවා ගෙන සිටි ඈය,

"ආ මේ නංගිල නේන්නම්. එන්න. එන්න. මදැයි. කොයාකාවද ආවෙ?" යි කියමින් වහා වාහනය වෙතට ආවා ය.

අනෝනා අඩදි වී ඇස් පොඩි කරමින් අන්දුන් කුන්දුන් ව වට පිට බලන්නට වූවා ය. ඇයට සියල්ල සිහිනයක් මෙන් හැඟෙන්නට ඇත. අම්මා අමාරුවෙන් කරත්තයෙන් බසින කල දැනිවටිය ඈය තම අතින් අල්ලා ගත්තා ය. ඊට මට වහා ම අම්මා ඈය බදා ගෙන, "අනේ අක්කා!" යි එක වර ම ඉකි බිඳමින් හඬන්නට වන්නී ය.

අපි සියල්ලෝ ම සංවේගයෙන් බලා සිටියෙමු. මේ අතර තවත් තරුණියෝ දෙදෙනෙක් ද මැදිවියේ කාන්තාවක් ද ඉස්තෝප්පුවට පැමිණියහ.

"මොකෝ නංගියෙ අඬන්නෙ? මෙහෙට ආවට පස්සෙ දෙයියන්ගෙ පිහිටෙන් ඔක්කොම........? බහින්න, බහින්න, ළමයිත් බහින්න." යි කී ඈ අම්මා අතින් අල්ලා ගෙන ගෙට ගොඩ වූවා ය. නංගිලා කරත්තයෙන් බසින අන්දම් හොඳ දැන මෙන් මඳක් ප්‍රමාද වන කල මම කවුරුත් අත දී බිමට ගතිමි.

මවු බිම තත් වූ කාන්තා කරත්තකාරයාට රුපියල් පහක් දී හැරදැමී ය.

"අනේ [illegible] ඇද්ද සියල්ලන් අතනට. අපි [illegible]" යි කී පෙම්පියා [illegible] ලෙස [illegible] ය.

ඇඳුමට පැළඳුමට පවා පැලඹිල්ලක් නො දක්වා ගෙදර සිටි ආකාරයෙන් ම මෙන් අපි ගමන පැමිණි අපට අපේ අසරණ බව පැහැදිලි වූයේ අප මෙන් ම විපතට පත් ව මහ දිගට කලුදුරින් [illegible] වූ මෙන්ද සුරක්ෂිත තැනකට - අලුත් පිරිසක් අතරට - පැමිණි පසු ය. අනාථයන් හා අසරණයන් ලෙසින් එන්නට වීම ගැන අම්මා හා නංගිලා තුළ ලජ්ජාවක් පවා ඇති වී තිබෙන බව ඔවුන් ගේ මුහුණින් ම අනාවරණය විය. ඔවුන් කී දෙයා [illegible] ගෙදර [illegible] [illegible] අස්පස් කර දුන්න. අපි [illegible] එම තැවිමු.

අපට [illegible] තේ සුදානම් කරන ලදී.

"අනේ දෙවියනේ දවාලට කන්නවත් නැතුව ඇති. මොනා කාලත් දී ගණ බෙරගෙන ආව එක මදැයි."

පිරිසුණු අනතුරක් මැද විපතකින් කර පැමිණි පිරිසක් ලෙස සලකා අප දෙස ඉමහත් බලා සිටියේ විමසිලියෙන් හා කුතුහලෙන් ලොකු කර ගත් ද නෙතිනි. අම්මා සහ කාන්තා උදේ පටන් දුරිස ගෙවුණු ආකාරය විස්තර කරන්නට වූහ.

"මගෙ අම්මෙමෝ! අහන කොටත් ඇඟ හිරිවැටෙනවා. කවිද ආවෙ ගමනක් ද නංගිල මේ ඇවිත් තියෙන්නෙ?"

අප තේ පානය කරන අතර ගෙහිමියා පැමිණියේ ය. උස හින්දුම් පුද්ගලයකු වූ ඔහුට වයස පනහක් පමණ වෙතිනි. පාටින් සුදු ය. [illegible] කොණ්ඩයක් බැඳි ඔහුට [illegible] ද විය. ඔහු ගේ මුහුණ කරුණාවෙන් පිරී වූවකි. කාලයට පැමිණි ඔහු කාන්තා හා අම්මා දෙස බලා.

"මම අද බලල ගෙට දිහාට එන් යන්නයි හිටියෙ." යි මුළු විරුණේ ය. "..........දවස කීප්පේ කතා වුණේ පෙරේර මහත්තයල ගැනමයි. කොහෙද කාලෙකත් තුලියට අරන් යන්නවත් මිනිස්සු බැහැන."

ඔහු ගේ මුහුණේ සිනාව මොහොතකට හෝ අඩුවත් වූයේ නැත.

"පුදුම ගමනක් ආවෙම අයිය අපි ආවෙ." කාන්තා කී ය.

"අප එදා මෙ කිව වෙලාවෙම ආවනම් ඉවරයි නෙ. දැන් අතින් [illegible] දැන් අතින් බල කරන්න දෙයක් නෑ. මහා කලක් ගෙනෙ ඉන්න එකනෙ.......... කාටම උනාදු අනගෙන හිටිය වාගලත් එකත් නම් විස්තරයක් කිව්වෙ නෑ එනාම්. නැමිලටම පෙරේර මහත්තයා මොකද වුණේ?"

WWW.EXPRESSLANKA.TK 16

මුළු කතාව ම ඔහුට ද මුල් සිට කියන ලදී. කලින් කාන්තා වෙතින් සියල්ල සවන් දී සිටි කැන්දා හා ළමයි ඉද වන වර ඔහු ගෙන් පිළිගෙන්නට සිය දෙයක් මිනත් කර පුවත අංග සම්පූර්ණ කළ හ.

"ළමයින නාම් ආරංචි ඔක්කා ඔහෙ දාස් ගණන් මැරිලය කියල ගන්න දෙයක් නැති වූ."

"මහ දිනවත් කතා වුණා නොයෙක් විදියට. වරාය පැත්තෙන් කඩයි බැඹිය වෙඩි තමි ඇහුණෙ."

"වරාය ඉවරය කියන්නෙ."

"මිනිස්සු අහිනුත් දාල කියනව."

"කතා කරන්න පුරවනි නෙව." සමනෙක් ඇසූ දෙයින් පැහිමකදු පත් කෙසිමියා කී ය. "...................මේ ගොල්ලට කන්න දීල නිදා ගන්න තැන් ලෑස්ති කරන්න.......................ළමයින්ගේ මේ හාංගිල බලා ගන්න ඕනෑ."

සිත පුරා පැතිර ඇත්තේ බිය ස්වභාවයකි. එය වේදනාව, භීතිය, සංත්‍රාසය ආදී සියි ම නියමිත සීමාවලින් යත් හැඟීමක් නොවේ. කෙටිපිය දවස පෙනෙන්නේ සහමුලින් ම සිහිනයක් මෙනි. බෝම්බ දැමූ අවස්ථාව, එහි දී ඇති වූ බිය හා හැසිගැන්ම, නිවසින් පිටත් වීම, දහස් ගණනක් සමග පයින් ම ආ ගමන ආදී සියල්ල පැය විසි හතරකටත් අඩු කාලයක් ඇතුළත අපේ ජීවිතයේ නැබැහින් අත්දුටු දේවල් විදියට නොව සිහිනෙක් වුණු - සත්‍යය වශයෙන් සිසිකෙත් ඇඳගිය හොල්මන් - අද්භූතයක් ලෙස හැඟෙයි. මෙම වූයේ අද ද, ඊයේ ද, කල්පයකට පෙර ද යි දී දැයි නිශ්චය කරගත නොහැකි ය. ලුණ්ඩාහා පියසර කළ ආකාරය සිතෙන් මෙන් පෙනෙයි. වෙඩි හඬ ද පිපිරුම් ද ඇසුරු මෙන කෝලාව ඇසෙයි. මහ මග පුරා ආ බිය තම්භාලුකක අනන්ත අසීමිත මිනිස් ප්‍රවාහය සිතේ මැවෙයි.

ගෙදර සිතක් පිවිසෙනට පත් කළ මහන්සිය, කාන්සිය හා නොනවතින නිසා ඇඳට වැටුණු ඉක්මනින් නින්ද ගියේ ය. මටත් කාන්තාවක් ලැබුණේ ඉක්මෙන්ම කාමරයකි.

WWW.EXPRESSLANKA.TK - 17

3

ඊ ළඟ දා අවදි වී ආපසු නැව් මිලන කල ගත වූ දවස තවත් අද්භූත ජනක එකක් ලෙස පෙනෙන්නටත් හැඟෙන්නටත් විය.

"බෝම්බ දාගටට මගේ කොළඹ කාමරයක් ඇවිල්ලා" යන ආරංචිය පැතිර යෑමෙන් ගමේ බොහෝ දෙනෙක් අප බැලීමට පැමිණියහ. ඒ අයට තොරතුරු විස්තර කර දීමේ අවශ්‍යතාවයක් අපට නො වුණා තරම්. අපෙන් දැන සිටි සියල්ල ගෙදර උදවිය විසින් ම කියා දෙන ලදී.

ගුවන් ප්‍රහාරයෙන් සිදු වූ විනාශය ගැන මටත් වරාගේ කතා කර සිටුණු නොකාවත් සිටුණු අතර සතුරු යානා එකක් ම බිම හෙළන ලද බවත් පුවත්පත්වල පළ විය. එහෙත් පත්තරවලින් කියැවුණු දේවල් සම්භවයක් විශ්වාස නොකළ හ.

"ඊට බොරු! කොළඹ විනාශයි" යි ඔහු කීය.

ගෙදර බලා ගෙන එන්නට කොළඹ යෑමේ අදහසක් පසුව අප කාන්තා විසින් ඉදිරිපත් කරන ලදී.

"අනේ යන්න එපා. මිනෑ දෙයක් වුණොතේ!" යි අම්මා හරස් කැපුවා ය.

මේ ප්‍රශ්නයට විසඳුමක් ඉදිරිපත් කරන ලද්දේ ආරච්චි මාමා විසිනි.

"[illegible] මම කියන්නම් පුළුස්ස" ඔහු යෝජනා කෙළේ [illegible] ගෙන එන්න. අන්තරාව පහ වෙලා කවද යන්න ලැබෙයි ද කියන්න බැහැ. කවද හරි එතැනෙල් මෙහෙ එන්න එපායි කියෙන්නෙ. මොකද ඉව නැතුව ය?"

WWW.EXPRESSLANKA.TK 18

www.sinhalaelibrary.com

"අනේ! නම් මොකක් අනේ?"

"සුජාතා කවුරු වගෙද? මල්ලිකා වගෙද? විනීතා වගෙද?"

"සුජාතා නෙවෙයි ළමයො සුජාතා අක්කය කියන්නා. වැඩිමල් ඇයනේ. නම් කියල කට පුරා ගන්න එපා" ලොකු අම්මා කීවා ය.

"මෙයයිලත් අක්කලා ද ලොකු අම්මා?" විනීතා හා කුසුමා පෙන්වා අශෝකා ඇසුවා ය.

"විනීතා මම දන්නෙ නෑ. අනික් එක්කෙනාම මයෙ ළමයින්ට වැඩිමල් ඇති."

"ලොකු අම්ම එතකොට මම?" මම විමසීමි.

"කීයද මේ ළමයාගෙ වයස?"

මම මව දෙස මුහුණ බැලීමි. මා වයසේ ම වයස නොදන්නා නිසා නොවේ.

"අපේ පුතාට දැන් දහසය අවුරුදී."

"එහෙනම් මේ [illegible] වැඩිය කාලකෙ."

"ඒ පුතයි අපේ මල්ලිකා දුවයි එක වයසෙ ඇති."

"සුජාතයි අපේ කුසුමාවයියි දන්න ලෙලෙ. දෙන්නට ම දානෙට ලැබුව විතරයි. කාගොල්ලගෙ වැඩිමල් හතු ළමයාට කියන් විතර ඇද්ද?"

"තුන් දෙනා ම ළඟ ළඟ නෙ." යි අම්මා කීවේ තරමක ලජ්ජාශීලී ගතියෙනි. "............ලොකු දුව පුතාට මාල අවුරුද්දයි. පොඩි දුවටත් දෙඅවුරුද්දයි මම හිතන්නෙ."

"එහෙනම් මේ පස්දෙම නංගිට අක්කලා. කුසුමටයි සුජාතාටයි අයියයි මමයි කියන්න ඕන අක්ක කියල." මෙසේ නැතහොත් මෙමදෙන අන්තිම විස්තර කළා ය.

"මමත් එක්ක ද විනීත ද වැඩිමාලු?" අශෝකා ඇසුවා ය.

"මේ කොල්ල එක් කුසේ උපන් [illegible] කරන්නෙ. මොනවාද කරන්නෙ?" ලොකු අම්මා [illegible] අපේ මව දෙස බලා පෙනෙ ය.

"කොයිතරම් තිබුණත් මේ දරුවා අහනවය. හන්ත සුරතල් කට්ටල."

WWW.EXPRESSLANKA.TK 19

"ඇනු අම්මේ එහෙම සුජාතලාට කළ නම් යන්නෙක නෑ. මොනතරම් වැඩිපු වගෙ දිගු. උදේ එක දවසක මේ ඇනු ළමය අපේ අර මිනම ළමයින්ටත් එක්කල අන්න අර ළමයි ගෙන් කෑවොය අන්නෙ."

"කොච්චර හොඳද? දැන් ගමේ තිබිය කොල්ලො විත ආමි එකට බැඳිල. ගෙනියන් ගෙඩියත් කඩා ගන්න කොහෙත් නෑ. අපි ඒ දුවට කියනව හදිසියකට පොල් ගෙඩියක් කඩල දෙන්න කියල" යි නැන්දා සිනාසුණා ය. ලොකු අම්මා හැර අපි කවුරුත් ඒ සිනාවට හවුල් වී අශෝකාට විහිළු කෙළෙමු.

"නැන්දා! සුජාතාත්ත කවුරු වගෙද?" මෙවී ඇසුවා ය.

"මේ දෙන්න වගෙ තමයි."

"වැඩි දවසක්ද, අක්ක ගෙට ආවම බලාගන්න බැරියැ?" විනීතා කීවා ය.

පාටින් සුදු වූ විනීතා හා මල්ලිකා සෙනියෙන් සමාන ය. මලුනට කිවුලක් දිගටි මුහුණු ය. සනු කුඩැළුකටි නැගැයන් විනීත මව පළ කළ මුව හා දෙ කොලත් විශේෂ ලක්ෂණයක් වශයෙන් මම දිටිමි. මාලු බැල්මට ඒ පිරිසර සුරතියනට තිබි සුන්දරත්වයක් ද ගාන්තම හා කැත්පත්කමක් ද ඔවුන් වෙත දන්නට විය. එහෙත් සිය කැතලා වන කමලා ගෙන් හා කුසුමා ගෙන් වෙන් වී පෙනෙන කළුවලියක් ද මේ දෙ දෙනා ගෙන් පළ විය. තව දුරටත් ළමයකු නො වූවත් යොවුන් වියේ පුර්වචිතක් ගනිය කටමින් විනීතා කරා එළැඹ තැත. ඒ නිසා ඇයත් මල්ලිකාත් අතර තියම වයසට තිබිය යුතුවාට වඩා වැඩි වෙනසක් විද්‍යාමාන විය.

කුසුමා හා කමලා අතරින් අක්කා නංගීට වඩා රූමත් ය. කුසුමාට දුමප් මට ගේ හැඩතිල ය. කමලාට ඇත්තේ පියා ගේ මුහුණුවර විය යුතු ය යි මම නිසැකව සිතුවෙමි.

මගේ සහෝදරියන් මේ නෑම දෙනාට ම වඩා වෙනත් මම කිව යුතු ද? ඔවුන් කොටට කොණ්ඩය කපා තිබීම මාලු බැල්මට ම පෙනෙන විශේෂ අඩුප්තා විය. ගැමි යුවතියන් ගේ සුන්දරත්වය හා කැත්පත් ගතිය වෙනුවට ඔවුන් වෙත නාගරික ජීවයක් දශකොරකමක් අත වන [illegible] තොරතුරු පූජ්‍යවත්කමකින් යුක්ත ය. ගෙදර වැඩපලකට කවුල් නොවුණු නිසා අතැඟිලි වටාත් සියුමැලි ය.

සුජාතා ගැන අසන්නට ලැබුණු පුළුල් අවස්ථාවේ මල්ලිකාටත් වඩා උස මහත පිරිපුන් කවුරුනියක් මගේ සිතේ ඇඳී ගියා ය. එය මා

නිසා එසා වැටෙමින් තනා ගත් රූපයක් නොවී නිරායාසයෙන් නිරුපද්‍රිතයෙන් සටහන් වුණු එකකි.

එදා දවල් නින්දෙන් අවදි වී කල්පනා කරන කල ඇය ගේ අපූරු රූ සපුව එසේ මොහොතකින් අලුතෙන් මතු විය. නිවස තුළින් ඇසුණු සුසාව මිහිරි ය, විනීත ය. ඒ අනුව ඇය වඩාත් සුන්දර එකියක වලා මට සිතෙන්නට ඇත. ආකාරයක් ම නොව සුදු කුසලක් උඩ ඇය දැක බලා හැකිමේ උවමනාව මා තුළ තදින් බලපාන්නට විය. එහෙත් අසාවන්නට පළ තරවටුව නිසා කාමරයෙන් පිටතට යෑමේ ධෛර්යය මට නැත. අධෛර්යයක් මැලිකමක් නිසා වූ ප්‍රමාදය මගේ සිතේ තුළට දැ ලුක් නෙ අණ කරන්නට විය.

සතියක පිරිමි පාසලක ඉගෙන ගත් මම ගැහැනු ළමයින් සමඟ පිරිවු ඇසුරක් ඇති කර ගැනීමේ අවස්ථාවක් නො ලද තරුණ මිවුන් ඉදිරියේ පරිසෝලයට පත් නො වුණෙමි. ගෙදර දී කුඩා උඩ සිට මා වැඩුණේ ළඟ ළඟ වයසේ වූ නැගනියන් සමඟ සමීප බැඳීමකිනි. ඇතැම් විට අපි සහෝදර සහෝදරියන්ට වඩා යහළු යෙහෙළියෝ වීමු. එසේ ම නැගනියන් මිතුරු අසල් වාසී දැරියන් සමඟ දුව පැන කරන සෙල්ලම්වලට පවා මම ද හවුල් වීමි. මේ ගෙදර දී ද එම පිළිවෙත වෙනස් නොවිණි. මම මුල් දවස් කීපය ඇතුළත දී ම ගැහැනු පිරිමි භේදයක් නොතකා එහි සිටි ළමයින් ඇසුරට වැටුණෙමි. පිරිමි ළමයින් ඒ දෙගොල්ල සිටි නමුදු මට වඩා වැඩි වූ නිසාත් නැගනියන් වඩාත් ළං වූයේද විනීතලෙට හා සුපුරුදු නිසාත් මමත් ඔවුන් වෙත ම ඇදුණෙමි.

ඒ අනුව සිටි ම ආකාරයට සම්භෝලයක් මෙතෙක් අත්දැක නැත ද දැන් මම කාමරයෙන් පිටතට එන්නට තරම් ආත්ම ශක්තියක් නැති ව ඇඳේ වැතිර සිටිමි.

මිදුලේ සිට ඇසුණු යමෙක් ගේ ඇතුළට දුව ගෙන ගියේ ය. ඒ ජයන්ත, ඉස්කෝලේ ගොස් ඒමයි. විස සුමු ය. ඒ බව දැන සෙල්ලම් කරන්නන් එනු ම ය. ඇමිනී නැගෙන්නා යළි මිදුලට පැන ගෙවුනු දෙසට දුවන්නට විය. ඒ වැස්මෙන් ඔවුන් ගේ කෑගෝ ඇසිමින ඇසිණි.

මම ගේ ඇතුළෙන් එන හඬක් අල්ලා ගැනීමට [illegible] සිටිමි. [illegible] කරන කාලේ කට [illegible] තරම් නොහැදිදි ව ඇසුණා පමණි.

කාමරයෙන් පිට වීමේ පාර පසිය මට ප්‍රථම වරට දැනෙන්නට විය. මින තරමින වේදනාවකින් පිරි ගියේ ය.

දවල් නින්දෙන් පසු ඇති වන තෙහෙට්ටු ගතියත් අලසකමත් පහ කර ගනු වස් මුහුණ සේදීමට මම සිතා ගතිමි. අත්මිසට මා මගේ සිතැඟියන් හා ඒ තරම ම මැලිකමින් යුතු ව කාමරයෙන් පිට ව පිටු පස මිදුල වෙත පියා නැගුමට ආයාසයෙනි.

මිල දී විදියට සමිද නාන තොටුව ද සරුණියන් ගේ කතාව හා සිනාව ඇතුළෙන් ඇසිණි. මා මුහුණ සෝදා බිත්තිය අයින දිගේ ආපසු එන අතර විවෘත වුණු ජනේලයක් පසු කරන් ම දොර පසෙට, "දවසේ" යන හඬ නගා මගේ හිතේ වැදිණි. කාමරය ඇතුළේ සිනා හඬ උත්පන්න විය. සවිදනාව ඉවසා ගත් මම හිස අත නොනා මිම බලා ගෙන ඇවිත් ඉක්මනින්ම කාමරයට පියා ගතිමි. මදකට පසු ව එහි ආ ලොකු නැගනී ගේ සුදානම් ඔව කීවා ය.

"මෙගා ගේ රස සමොතාට ගෙනත් දෙන්න."

"එන්න සන්තක් තියෙනවා. රස ජාතියක්."

"පමිත් නෑ. මට ගෙනත් දෙන්න මේ එකත්."

"හොඳ ගොහින් එන්න!" ය කි ණ වෙනි මා අතින් අල්ලා සැලෙන් මෙන් ඇතුළට ඇද ගෙන ගියා ය.

වෙනසේ වාඩි වී දමින් සමින් සිටි සුපුමා සහ විනීතා මා නෑම කාමරයට ඇතුළු වෙත් ම අසුනෙන් නැගිට ගත් හ. පෝච්චියෙන් කෝප්පවලට තේ වත් කරන්නී සුජාතා සිටි ඇය ගේ මුහුණ නො බලා ම මම සිනා ගතිමි. සිටි ඇය ගේ වත දෙස බලන්නට තරම් ධෛර්යයක් නැත. විගසට සලිත් අයෝනා සමච්චලට ව මා හැසුරුණු දවසේ ආකාරය ගැන ඇය මොන විදියට සිතනු ඇද්දැයි යළි මගේ වූ බැවිනි.

මේසය මත කෙසෙල් ගෙඩි ද ලැවරියා ද විය. ප්‍රථමක වැඩි මුණු මම කෙසෙල් ගෙඩියක් පමා අතට ගෙන අමාරුවෙන් එහා මෙහා පොත්ත පෙලෙමි. මගේ මැලිව ගේ පෝට්පෝ යට තේ දමමින් සිටි සුජාතා වෙත නගාට විය. මා තුළ තිබී ම මුහුණුවර බලපොරොත්තුවක් කලින් නො තිබුණේ ඇය දකින් ම එක වර මට [illegible] ගතියක් හා සසුනුවිල්ලයි.

ඇගේ සුජාතා මගේ සවිහි ඇඳි තිබුණු රූපයට ඇලැවෙන සැරසට රූපත් නැතැයි මට වහා හැඟිණි. සහෝදරියක මෙන් මෙන් ඇය වර්ණයෙන් කළුවනු ය. මා තුළ පහළ වූ ජනණිත විශය නම් ඇය අනෙක් අද දෙනා තරම් සුන්දර නොවන බවයි.

www.sinhalalibrary.com
WWW.EXPRESSLANKA.TK 20

"සුදුව පිළිදනාව හරියට." විනීසා හිස අත ගාමින් කීවා ය.

වෙනි මගේ පියාගෙ එක ලැව්රියා ගෙඩියක් කැඩුවා ය.

"අපත්ත අයෝනා සුදුව ගෙඩි ගැහිලා ද කියල." නාමිරයෙන් හිට මරුදයට ම ලැව්රියා කමින් සිටි සුදුමා කීවා ය.

මලුන් සහටකම සාරන්නේ මට මම වැටහුණේ එවිට ය. මා තුළ ලජ්ජාවක් හට ගත්තේ ය.

"ගෙඩි ගැහුණු කම් උඹේ අඬ පොට්ටනියකින් නැවතුම හදී" විනීසා කීවා ය.

"මට කළු එකට කම්ම හිත වුණේ. දෙවියො නාඩු බැලුව." අනෝමා සිනාවී ජය ගත් එකියක මෙනි.

සිමිත් නොකියා පුම්බා ගෙන සිටිම වෙදකමක් මෙන් ම අඩියට ගතියකු යි මට සිතිණි. එසේ ම තරුණියන් පිරිසක් මැද ය යි සිතිලු එකියක් හෝ පසුබැහීක් හෝ නො සන්සුන්කමක් හෝ නැති ව මෙමසක් කැපුරුණු මා ලජ්ජාවට පත් තත්ත්වයකට වැටීම ගැන මා තොරණි ම තරහක් ඇති විය. මා මේ එක තුරු ලුස්සි විද ගෙන ආ නිදහස හදිසියේ සිමා වීම ඊර්ෂ්‍යාවක් බඳු හැඟීමක් ජනිත කරවීමට හේතු විය.

"කෝ නැති මමලා?" මම අන්තිමට වෙසි ගෙන් ඇසීමි.

"මමසයි, නැන්දයි, ලොකු අම්මයි මේ ළඟ ගෙදරකට ගිහින් එන්න ගියා."

සිහින් - දිග ඇඟිලි සහිත අතකින් තවත් ලැව්රියා ගෙඩියක් මගේ තසිම මත තැබීණි. මගේ සිත එකා ඇදී ගියේ ඒ ස්ත්‍රී හස්තයේ පෝරුව වෙසිලුවු ගතිය පොළෙහි ය. බොහොසත් ඒ අත පිළිබඳ මසය වෙත සිත රඳවා ගෙන සිටි මම හිස ඔසවා පෙලින් ම ඇය දෙස බැලීමි. ඇය ගේ රූපයෙන් මා කැලඹීමකට පත් වූයේ එවිට ය.

සාවින් සුදු නො වූව ද - බැලූ බැල්මට එක ම මුහුණුවරක් තත්වයේ වී තාමුරු - ප්‍රජනා සිය සොහොයුරියනට වෙනස් ම අපාමානා සුන්දරත්වයක් එකක් එකත් ඇත්තියක [illegible] ඇද එක වරට ඇය සිදු අවස්ථාවේ [illegible] ... සාරන කල ඇ ගේ කෝප්පය හැදී ගාමින් මඳ සිනාවක් ද ඇතිව ඇස් කොනින් මා දෙස බලා ගෙන උන්නා ය. විනීසාට හා මැල්ලිකාට අනිමි

ඒ විශේෂත්වය දැඩි සිබුණේ ඇය ගේ ඇඳ පොත්වල ය. එවන් සන්සු නැන්සියක් හා දිස්සියක් අනෙක් ඇඳ ඇඳ නා වෙත නොවීණි. නැන්සියක් දිස්සියක් පුරවා ගත් ඇය ගේ තුවත් ඇගේ සිත වශයට යන්නා සේ ය. ඇය ද අමාතොයසට හෝ! සිය බැල්ම මා වෙතින් ඉවතට නො ගෙන ගත වූ මුළු කාලය ඇතුළත මගේ හදවත තුළ වේදනාවක් බඳු කම්පන හැඟීමක් ඇති වී යළි නැති වී ගියේ ය. ඇය ගේ ඇඳ පොත් විසින් මගේ පොත් ජය ගනු ලැබුවත් අන්තිමට මම සිත බලා ගතිමි. ගරිඳනා සාර ස්වභාවය පත ව සියක් හද ගැබ සිසියම් තිතැල්මක් ඇතිවිය. ඇයගේ බැල්ම පිළිබඳ මතක, ඇය දෙස නැවත නැවතත් බලන්නට මා පෙලැඹි වී ය. එහෙත් මා තුළ බලපෑන්නට වූයේ ලජ්ජාවක් හා බියකි. අලුත් ලජ්ජාවක් හා අලුත් බියකි.

"විස්ටර්ගෙ ගේ එකට සීනි ඇතිද?"

ඇය මගේ නාමින් දැන ගෙන!

"ඇති."

"දැන් මට පුරුදු වෙලා තියෙන්නෙ අඩුවෙන් සීනි දාලා. සීනි හරියට සිගයි."

"අයිය තොසිබට මදි ඇති. එයිට නොවත් සීනි මහ." වෙසි කීවා ය.

"නංගිගෙ සොරු. මට සීනි ඇති" මා කීවේ ප්‍රජනා මග තැර වෙසි දෙස බලා ගෙන ය.

"මින්නාම් කියන්න ඔබ දීපත් දාන්න."

එවර ඇය දෙස නො බලා සිටින්නට මම අසමත් වීමි. සීනි හැන්දී අතැති ව හිස අඩක් ඇල්නකට හරවා ගෙන ඈ මනහරින් මා දෙස බලා සිටියා ය.

ආපසු නාමිරයට පැමිණි පසුත් මා තුළ වූයේ නැවත වරක් ප්‍රජනා දකින ආසාව ය. මුලින් ම මා සිත නොසන්සුන් කරනු ලැබුවේ ඇය ගේ ඒ ලස්සන ඇස් විසිනි. ඇය අනෙක් ඇඳ ඇඳ සෙත් වෙත් [illegible] නොවේ. අත හත් දැති වීයට සා ... හා ඇති වසත් කලින් දා රාත්‍රියේ නැන්දා ගෙන් සියැවුණේ ප්‍රජනාට ඒ තරම් වයසක් නොපෙනෙතැයි මට සිතිණි. ඇය මල්ලිකා තරම් වත් මහත ද නැත. නැගණියනවත් එඩා ගැහැනුකමින් හා ලකාවක් ඇය [illegible]

www.sinhalaebooks.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 21

ඒ ඇතුළෙන් සුජාතා ගේ සටහන් ඇහෙනවා විය. එතැන් දැන් නම් කෝටියක් නැත. මම ඉස්කෝල්පුවට ගොස් පුටුවක වාඩි වීම. මගේ සමහෝදරියක වෙතින් ඇති ඉවසීමත් පැවැතිණි. අයෝධා ඉස්කෝල්පුවට දුව ගෙන ආවේත් මා දැක.

"අපිය යමුද අපි වත්තෙ ඇවිදින්න. අම හරියට" යි කීවා ය. මා පිළිතුරක් දෙන්නට පළමුන්.

"ගෙව නම් දැන්නම. තමන්ල එන්න කලියෙන්." ඈ යළි කීවා ය.

"මම්මිල ඇවිට පස්සෙ යමු."

"කොහොම අද යන්න වෙන් නෑ."

කුසුමා, වෙසී හා විනීතා ද එහි පැමිණියහ.

"අපිය කියනව මම්මිල ආවම යමු කියල."

"අපොයි බෑ. අම්මට කියල මිසක් අපිටත් එන්න බෑ." යි කුසුමා ද පැවසුවා ය.

"මෙයා හමයි වෙස කාරි." යි මගේ හිස අල්ලා සෙල වූ අයෝධා මා අබියස ලෙව් බංකුවේ වාඩි වුණා ය. කුසුමා හා වෙසී ඇස කද වස අලුත් ගත් අසර විනීතා කුරුණෑවට යෝජිත වුණා ය. මගේ සටන් ගේ ඇතුළේ සිට එන අඩි ශබ්දයක් ඇසීමට උනන්දු විය. මිල්ලියා මොහොතකින් යමක් කීවා ය. ඉනික්බිති ඇයත් සුජාතාත් මෝකාවා මල් සහා කරනු යන්නම් ඇසිණි. කමලා ද පැමිණ විනීතා අසල සිට ගත්තා ය.

"මම්මිල ඇවිට වෙනව වගෙ." අයෝධා ගෙල හරවා පාර දෙස බලා කීවා ය.

කුසුමා අසින් මුව වසා ගෙන "චිකිස්" හා සිනාසුණා ය. වෙසී යටැසින් මා දෙස බැලුවා ය.

සැන්සා මිට දී. මා දුක් උපදෙසක් අතුව අප යෙහි දී ඉංගිරිසියෙක් දෙවුවට ම නැත. එහෙත් ගෙදර දී පුරුද්දට ඉංගිරිසි වචන ඇසුරින් කතා කිරීමෙන් වැළකීම දුෂ්කර විය. ඒ නැවත කුසුමා හා කමලා ද සිලුත් ගේ මල්ලියා ද සිනාසී කතාබහේ කළ අප සැමට ම මිලු ව කතා කළ ඉංගිරිසි පාසලක ඉගෙන ගන්නා වැඩිත් විනීතා වෙත අපට අමුත්තක් නොවිණි. මිට දී.

"මම්මා, පප්පා" යන්න සවා කුසුමිලා ගේ සරදමට ලක් විය. මේ නිසා අප කතා කෙසේ පරිස්සමිනි.

"අපිය තාත්තෙ කියනව පු ගෝචි එකක්" ය යි අයෝධා කියන විට කමලා විනීතා ගේ තාණව යමක් කොඳුලා ය. විනීතාගේ මුහුණ හැරින් විය.

"අපි යමු දවසක ඒ හල් ලුහාව බලන්න." මම යෝජනා කොළෙමි.

"ඒක හමයි නම කිව්වෙ යමු කියල. මයයි අහ වැඩේ තැනේ. තමන් එන්න කලියෙන් බෑ කියල."

"දැන් කොහොමටත් හවස් වුණා. උදේක යමු." විනීතා කීවා ය.

"මහතෙද විනීතා නංගියෙ අපි ඉස්සර දවසක ගියේ?" කමලා සඳහන් කළා ය.

"ඉස්සර අපි කීප දවසක් ම ගියා."

"සිරි වටුල් ගෙද් මූණ පොටන්න බෑ නැබෑයි."

"මට හරි ආසයි යන්න. කොටි වලස්සුත් ඉන්නව ද?"

අයෝධා ගේ ඒ කියමනටත් කමලා හා කුසුමා සිනාසුණහ.

අයෝධා ගේ මුහුණේ අසුපන්න රතියක් මැවිණි. මගේ සිතට ද කනාවක් ඇති විය.

සුජාතා ඉස්කෝල්පුවට පැමිණ අප හා සිනාසී මා අසල පුටුවේ වාඩි වුණා ය. මම ඇය දෙස බැලුවෙමි. ඕ කොතරම් බලා මා සමග වෙත ම සිනාසුණා ය. මගේ හදවත විසිවිදි ගියේ ය. ඇය ගේ මුහුණේ හසරැල්ලෙන් මතු වුණු සුන්දරත්වය මේ අටට පරිකරය මෙන් ම මට නුහුරු නුපුරුදු සටහනම් දර්ශනයකි. එමදු ඇත් ඇති තරුණියක ඉන් පෙර කිසි දිනෙක මා දෙස එසේ බලා නැත. ඒ බැල්ම!

"ඔය ගොල්ලට මෙහෙන් හරි යාව ඇති" නේද?"

"මෙහෙ හරි ජෝයි. අපිට ආසයි." සතුටින් ඉපිලී අයෝධා කීවා ය.

"මෙහේ ආසයි මෙහෙමා."

"විස්ටර් ගියාට?" ඇය මා වෙත මුහුණ අඩක් හරවා සුවතමින් බලා ගෙන ප්‍රශ්න කළා ය.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 22

"මටත් සල්ලි නෑ. ඒක විතරක් මිසක් පාඩුයි."

"සුජාතා අපි යමුද සන්දරේ?"

"කැමති එකක ම නෑ. මමම කියල තියෙනව නේද අපේ සිංහල කියල" යි වේනි කිව්ව ආරාදනාව බාර ගත් පාරම ගනියකිනි.

"සුජාතක්කා අපි යමු ද අද?" වරද නිවැරදි කර ගත් අයෝමා ද එහා වරටත් ඇසුවේ සාරමත් මැණිකේ ගණියකිනි.

"වෙන දවසක යමු නැංගියෙ."

"අක්කා අම්මලත් එනවා."

අයෝමා නිල්ලට තැන තැන්දා හා ලොකු අම්මා සමග එහින් සිටි බව වෙන ගෙස් ඇගේ එල්ලුණා ය.

"ඉතිං මෙමම මුලත් කාලෙ. ලිප්ස්ටික් හැඩ වගෙ" යි වේනි සිනාසුණා ය.

"අම්මා නාටම ඉන්න බෑනෙ මෙහෙ විදියට. දැන් අපි යමු මිනිස්සු." සිනාසී ගෙන අම්මා හෙට ගොඩ වුණා ය.

"ඉස්සරහට වෙලා තෝරාල වගෙ පෙළියට ඉන්නෙන කුසුමාවතියගෙ තරමද අපි තුන්සියයෙ මැවිකාට එහෙම උදව් වුණා ම?" යි ලොකු අම්මා හෙට ගොඩ වුණේ ම සිය දුලාව රටා ගෙන ය.

අම්මා හා වේනි වෙතින් සිනාව තුරන් වී ය.

"දැනට වැඩක් නෑ නැත්නම්" යි කිවේ සුජාතා ය.

"වැඩ නම් නැත්තෙ මොකද? අර පොඩිය කෙල්ල මැහුම්කාව ඇති සතියකට. එකට විතරක් ප්‍රවේශ්‍ය කියිපයාට එනතා මේ රාජුවකට උයන්නෙ?"

"උයන්න නම් ඒ වුණත් නෑ හෙන් අස්සෙ" යි කියමින් නැන්දා අම්මාත් සමග ගෙට ගියා ය. නැගෙනු ළමයි සියලු දෙනා ද ඔවුන් අනුව ඇතුළට වැදුණෝ ය.

ඉස්තෝප්පුවේ තනි වූ බව ... වීය. මේ පාළු ස්වභාවය ... ... ම සුජාතා ගෙසතොට ගෙසත් මිනිසෙයක් ඇත් වීම නිසා සිව එකේ යටි සිත පෙරුම් ගත්තේ ය. මිල්ලීකාව හා විනීතාව වූයේ සුජාතා ගේ ම මිත්‍ර කුමර නම් කුලුණ මේ සී දෙනාට ම එක රූපත් නම් ඒ සිටිවනු නිසා පොඩ්ඩක් සැලවීමක්

සුජාතා විසින් සමීපයෙහි ඇති කරවනු ලැබුවේ ඇයි? අප් සිනිඳු දැකීමේ දී ඇති නොයාන ඇල්මක් - බැදීමක් මේ එක දැකීමේ දී මා තුළ හට ගත්තේ ඇයි? මෙවන් ඉවත් සිත ප්‍රාර්ථනා මින් පෙර සිහි දිනයක මේ ආදුරින් මා දෙස බලා නැති නිසා ද?

සුජාතා ගේ දෙ නෙත් ද ඒ දෙ නෙතින් බලන ආකාරය ද හඳුනන වරක් දැන ගැනීමේ ආශාව හා ප්‍රාර්ථනාව මා තුළ පදින් බලපාන්නට විය. ඇය ගේ ලස්සන ඇස් හා එම බැල්ම නිසා හදවත එළඹින සිතුවිලි තව තවත් අත්දැකීමේ කැක්කුමක් මට ඇති විය.

ගැහැනු ළමයින් සිය දෙනකු - පස් දෙනකු - ම සිටින තැනක - එකියක දෙස බැඳිණුර බැලීම අනෙක් අය ගේ නොදිරියට හා සැකයට ලක් වේ දෝ යි බියාකාව සියත් ද මා තුළ පැළ විය. එවිස්සම විය යුතු ය. එසේ ම ඇය දෙස බැඳිණුර බැලීම වරදක් යි ද මම සිතුවෙමි. මෙසේ පරිස්සම් වීමට සිතීම ඇය තව තවත් දැන ගැනීමේ ආශාවට ඉඩාගොනයක් ම විය.

සාක්කා සිටින තුරු අපේ පවුලේ සියලු දෙනාත් ආරච්චි මාමාත් එකට වාඩි වී ආහාර ගැනීමට සූදානම් ව සිටියෙමු. මිනු කොළඹ සිය පල අම්මා හා නැංගිලා අනෙක් නැන්දාවත් සමඟ කෑමට පාසර වූහ. ප්‍රාවී සිවම් ළමයි නි දෙනා කල් කියා ඊ කෑම ගැනීම සිටිය ය. ඊ ළඟට ආරච්චි මාමාත් මමත් වාඩි වුණෙමු. පුරුද්දක් වශයෙන් ඉත්තකින් ගමේකයෙත් නැගිටින මාමා රාත්‍රියට නම් මිලුට බැය පෙට්ටුව මෙත් සිය වරක් පසමින් කර කෙලින් ම කාමරයට වැදී නින්දට වැටුණේ ය.

මාමා අවත් ඊ සිය ඉක්මනින් නැන්දා හැර ඉතිරි අය තව ටිකක් ගේ පිලක් ද ගෙනා ගේට්ටුව වාඩි වෙමි. නැංගිලා හා අම්මා සමඟ ද අනාරි නැතිකට ආහා පළ බැරිත් ආරච්චි මාමා නැඹිල යන තුරු මොරුවට අත ගසා සිමින් සිමින් කෑම කත්තාව එක ඇමතුම වූයෙමි.

එදා සුජාතා ගෙදර පැමිණි මුල දවසේ මාමා සිට ව සිය පසු අම්මලා එද්දැයි බියාම කරන්නාට මෙන් මම දොර දෙස බැලීමි. සුජාතා සිටිනා ඔරෝදයේ තුළාකාට පෙන්නු වී මා දෙස බලා සිටිනු මම දුටුවෙමි. අපේ නෙත් හමුවෙත් ම වී සිනාසුණා ය. මම කන්දර වුණෙත් යන තුරු ඇය වෙතින් බැල්ම ඉවතට ගැනීමට අසමත් ව සිටියෙමි. පරිස් කාලයේ මේ මොහොතේ දී ම මුල් වරට නව හෙත් සිතුවම මගේ හදවත තුළ ඇඳුන් විය. ඇය ගේ සිනාව ද කොමෙත් ... ... වූයෙමි. සිනාව වෙනුවට එම අඳුරේ ඇය ... ... පැමිණෙන්නාව වූයේ. එවකට මා නොා දැන

WWW.EXPRESSLANKA.TK 23

ගෙන පලනා මිනිසුන් අතුරින් පෙනී සිටී. ඇය ගේ පොත් පතර සහ පුතාගේ දරු සහ සොහොයුරු වූයේ මම ඉවසාට නැඟුලුණෙමි. මගේ සිත සොකයේ සදින් සැලැනී තිබේ ද යන් අම්මලා ඩිත සුරු ගම්සහේ රුකියෙ පව ප්‍රශ්නය වීය.

සපාමින් කරන කල සිතිවිලි ලෙස කොළින් ම මුහුණ බැලීම පුරයා ගේ ස්වභාවය නොවේ. කවුරුන් සමග කතා කළත් ඇය මුහුණ තරවත්තේ අට වගෙයකි. කවුරුන් දෙස බලන්නේත් අඩ බැල්මෙනි. පොත් පොතිනි. මේ අපූරු බැල්මනි හා දකින අමුත්ත අත් පැමෙර් ම ලේස් දී මේ පොත් පතර හා තුළ ජීවිත සරවින වේගය අත් අප පළත් ඇති වේ ද?

4

අප රජ පැමිණියේ පේවිල් මල්ල මට එක තනිය ගැටිමසෙද් දී ය. වත්තේ ජම්බු, අඹ, කජු, පේර ආදී ගස් පෙළවිටින් පිරී තිබේ ය. සිට අමතර ව සිංහල අලුත් අවුරුද්ද ආසන්න බැවින් පැවිලි පෙට්ටි සූදානමින් පටන් ගෙන තිබිණි. එපමණක් නොව අපට දක්නට ලැබුණු සොහොන් දෙයක හා සමාගම් දෙනාකු ගේ අලුත්කම ම පෙනිණි. අත් ඉතා අප මෙගේ නගරය අත හැර මේ පාරම් කලකට පිවිසර පොතේ පුරුද්දත් තොටිණි. එබැවින් පාරවත් දැනෙනා වෙනුවට අප බොහෝ විට විශේෂ ප්‍රීතියකි.

අවට සියල්ල අලුත් ය. අමුතු ය. උදේ හිත්දෙන් අඩේ වී අඳදෙන් වසිත්තවත් සළින් ඇසෙන්නට වත්තේ ගේ අවට පේවිලත් ඉත් සිළ පඳුරුවලත් සිට සොරසෝටියන් නැති ව ම ගෙන එයින, කපුටු, පැටුළිකිණි, බටිති හා කොල්කිවි ආදී සියොතුන් නාගන තන්නඩු නාදය ය. මගේ කාමරයේ සිට පැත්තක රන්තල්ලෙනෙන් බලන කල එක් දෙපසින් වන්න සිනා එක වෙල් යාය ආකාට පැතිර සිනමිහු පෙනේ. ඉවත සෙලවෙන දසට වැඩුණු අඳි සෙත් වෙල් සීරය පසුබිම කර ගෙන පොල් පුරු ද පොළොන් අවටින් පැනී පෙනෙයි. පොල් වතට අතර වැඩුණු අඹ, කජු, කොස්, සියඹලා ආදී ගස් ද සීරසට හරමින් උයින් වැටහින, කෝපිටියා, දම් හා කොම්පෝද්ඩුක ආදී පඳුරු ද පඳුරුවට මතුන යන සිරු ගේ ඩස් දනමින් නැංවෙයි. මේ සියල්ලක මි ඇති ව ඇත්තේ රසවත්කමකි. සෞන්දර්යයත් හා වස්තනාරයකි. අවට පරිසරය මෙහේ ම එයින් කළ වන රසවත්කම සෞන්දර්යය හා වස්තනාරය ද සිටට තවත ය. කුතුහලයි ය. පුරයා ගේ දිවිසිමෙත් දෙ පොත් හා එයින් කලා සිනෙ සිතනුත සතෙයා හොයා සිතුවම් වූයේ එයේ නුහුරු රසයෙන් විශේෂ ජීවිතය අද සිතාය ය.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 24

පුරයා ගෙදර පැමිණි දාට පසු දා අපි වත්තේ ඇවිදීමට ගියෙමු. එට කලින් ද වතාවක් දෙකක් ඉවතේ ඇවිදීමට ගොස් තිබුණත් ඒ වූයේ

අවස්ථාවන්හි දී කොටු නොසන්සුන්කමක් මෙන්ම මගේ සිතේ ඔලුවෙන්නට විය. අන් සටර මුහුණක වන් අත් කටර දෙ නුවනා ... මා විසින් කො දන්නා පද සුන්දරත්වය දැකීමට හා එසේ දකින කල සිත පුරා විසිද යන සියුම් වේදනාව මුසු රසවත්කම නැවත නැවතත් විඳීමට මා ආශා කළ බැවිනි.

වැසිකින් ඔලුතොටුනට සමීප ව සිටි පියසිරි, ගුණපාල හා ජයන්ත දුනනක් අා සෙන් වෙන් ව වැඩි විශයෙන් සෙල්ලම් කෙළේ එතට ය. මා සමග සන්ත කවුල් විශ ගැන ඔවුන් වෙන එතරම් නැමැත්තක් නොවී ය. ඔවුන් සන්ලු ගෙන තැනට මා ගියොත්,

'අපේ විස්වරයික එනට නාවී අපිට බැ. එයා තලානු ඔී ... ගෙන සෙල්ල අනුරන්න අපිට බැ.' ඔවුහු කියති. අනෙක් අතට ... මල්ලිලා අපේ සිටිනු දකින කල,

'අන්න අපේ පුංචි ලමයෙක් වෙන්න හදනව' යි ගෙදර පුංචිකිය් සිනාසුණා ය.

මුළු සිට ම මා ගැහැණු ළමයින් ගේ ඇසුරට කල්යු කළ කරත් පුරාන හේතුවක් ද වූයේ මේ කරුණ ය.

පුස්තකට සමීප ව සිටීමට ආශා කළ කමුදු ඇය ගැන පමණක් විශේෂත්වයක් දැක්වීම අනෙක් අය ගේ ඇතැටට තුඩු දේ යේ යි මිය සිතා චන්නට මිය මේ අවස්ථාවේ දී, අපට වඩා ඔබ කීපයක් අත්සර ඊ ගහක් යන මිටම, එමගින් කී දෙනා සමග වැඩීමට මම ඉක්මන් සිටවර හැදුමි.

"අන්න අපි ලන්ඩාසීය පුංචි ළමයෙක් වෙන්න යනව" යි මල්ලිලා සිනාසුණා ය.

මම මෙන මල දොළමි.

"කවුද ලන්ඩාසිය කියන්නෙ?"

"වෙට දන්නෙ නෑ ඒකවත්. මේ ගොල්ලො නැහෙන් ගොට මැස්සා උදවිය වගෙ."

"කුනුමිස්සට කියන්නෙ ම සිය නැට් කතාවට." අයෝනා කීවේ කරමිනි.

අපි පළ මර අඹ ගස් යට හතර වීමු. ළමයි ගල් ගසන්නට වූහ.

"මිස්ට්ට නුතනා කමරි අප් ඉහළම අත්තෙ තියන අඹ වල්ල

තැටුවොත්." කමිලා මට අභියෝගයක් කළා ය.

මම පොල්ලක් සොයනු වස් වටපිට බැලීමි. මෙවිට ඔහේ අතේ වල්ලකා ය.

"එහා අයිය එහා බිය මෝඩය කරන්න කියන්නෙ."

"අයියා? දෙමළයිය ද?" කුසුමා සිනාසුණා ය.

"ආ! ඒකත් වැරැද්ද? අයිය කැත්තම මොකද කියන්නෙ?"

"අපි කියන්නෙ අයියෙ කියල. අයිය කියන්නෙ දෙමළයින්ට කමරි අයියට."

"කමිරිට අයිය කියන්නෙ ගොඩේ අයයො. අපි කියන්නෙ කමිරි!"

"දෙගොඩ රස් වුණාම ගොඩේ අයයෝ මිනිහු වෙනව වැඩිමහ අයට."

අයෝනා ගේ කතාන් සඳහලෙන් යෙපේ විය. අනෙක් අය ගේ මුහුණුවල ද විනෝද කාමි ගතිය නැති විය.

"අපි ආගෙ අඹ කඩන්න. මිට පස්සෙ ඔය මිනිහු නැති කතා එකෙම ඇදගන්නෙ නෑ කවුරුවත්." මල්ලිකා කදින් කිවියත් නැතෙම් නිශ්ශබ්ද වූහ.

මම පොල්ලක් ගෙන අඹ වල්ලකට එල්ල කර කෝපය තිබ ගැනීමට මෙන් හැකි තරම් වේගයෙන් ගැසිමි. අතුවල හා කොළවල වැදී ශබ්දයක් නංවමින් පොට් කීපයක් ම බිම වැටිණ. කාමිලා දුව ගොස් ඒවා අහුලා ගත්තා. අපි ගලක යන පළා පෙන ටිකි ගේ අඹු අඹ කෑවෙමු. ටිකක් ගෙදර ද ගෙනෙනා ලදී.

"මෙ ළමයි අඹ ගැට ටිකක පෙරට කිලල ගෙන්ද?" අපි අඹ අනැමි ව ගෙට ගොඩ වන කල ලොකු අම්මා කීවා ය.

"අපි නෙවෙයි අම්මෙ කැඩුවෙ. විස්වරයිය."

"මයාගෙ ගෙසින් නෙවෙයිනෙ. ඔයා කව් පියා ගෙන ආන්න." යි මල්ලිකා රහසින් එගෙන් කරවපුවන හඩින් පිලිතුරු කීවා ය.

සිංහල අලුත් අවුරුද්ද වන විට අපි කරමක් දුරට ගෙම් ජීවිතයට හුරු වෙමින් සිටියෙමු. ඉංග්‍රීසියෙන් ආනේ ඉංග්‍රීසි වචන අපි කථා ගත හැකි වූයේ ද ඇතැම් සෙල්ලම් ආදියක් කතා ලකාවන් කාමි දුෂ්කර විය.

www.sinhalaelibrary.com
WWW.EXPRESSLANKA.TK 25

ගෙදර ළමයින් මුල සිට ම අප වෙත දැක් වූ ආදරය කරුණාවේ අඩුවක් නො වීණි. ඊට අමතර ව දවසින් දවස අප අතර අවබෝධයක් ලෙන්ගතුකමක් වැඩෙමින්නට විය. "කොළඹින් ආ නෑ පිරිසකට" කාවැදුන් දීමක් සැලසූ සිරිත් මඩුන් ගේ සලුව හා සරමක් දුරට ආනිම්මියට [illegible] ගෙනිදු විය. එහෙත් විජයකට පත් අපට පිරිසක ලෙස සලකා රැඳි කළ [illegible] අලුත්ම්ලාට වැඩි දවසක් යන්නට පෙර කුලුම්ලා වෙතින් ඉවත් විය. මට දැන් කල්පනා වන අන්දමට, ඔවුන් අප ඒ[illegible]වක් බඳු සැලකුණ් ඇති වීමට තරම් කරුණක් නොවූ වන්නට ඇත. සාක්කාසේ මාස් ආවුඩු කොළඹ සිට ආ සැණෙක තරම් ඇඳුම් පැළඳුම් ද සියරු පමණ් ආදිය ද ගෙන ඒමෙන් අප ට තාගිලා ගෙදර දී මෙන් කලවාළියට හැඩිවැඩ ද කුරස් වුනෙත් ඔවුනු වුහ. එසේ ම අපට ගිරිසේ ය යන හිත මාතය ද කුරන් වුයෙන් ඔවුනු සිට සැනකැ ඊ සැමීමේ හැකි ව නිදහසේ හැසිරෙන්නට පුරුදු වුහ. එසේ දී ඔවුන් ගේ හැම දෙයකට ම කුලුමා හා තාගිලාත් ඔවුන් ගේ කල්ලියාත් සිනාසෙන්නට පටන් ගත්හ. ගෙදර ළමයි තාගිරිත නාළයට තැලුරුගේ සැප ද එය අපට කළහ. ගෙර්රුම් ගත්හ.

"පුරාසේන ගේ දාන්නෙ නැද්ද?" යි දිනක් අයෝනා ඇසුවා ය.

"ගේ දාන්නෙ නොහැවද?" යි කුලුමා ප්‍රශ්න කළා ය. තාංගි විමතියෙන් ඇය දෙස බලා ගත්තා ය.

"අපි නම් ගේ දාන්නෙ නැ. වෙස් කරනවා" යි කී කුලුමා තව තව සිනාසුණා ය.

අලුත් අවුරුදු උත්සවය පවත්වන හැටි සිරිත් විරිත් සියල්ල තුළට අනුගමනය කරන පුරුද්දක් අප වෙත නොවීණි. එනිසා අප ගමේ දී ආයිත්වෙන් හා කුළුරාල දෙයකට කවුල් වීමේ කුතුලින් යුතු ව බලීතුරත් පිළිපැද්දෙමු. එදා ගමේ බොහෝ දෙනෙන් අවුරුදු කැමට ඒ ගෙදරට පැමිණීහ.

"මෙපයිල සෝම නැතෙද?" වෙයි මල්ලිකා ගෙන් ඇසුවා ය.

"සෝම තැගයා නොවෙයි. ගමේ මිනිස්සු."

"එහෙනම් ඇයි මයයිල ඒ සේරම නැකමක් තියල කතා කළේ? [illegible] අයිය කියයි. ඔක්කොම [illegible] නොහත්. තැන්දෙත්. ඇයි මල්ලිකාගෙන්?"

"එහෙම තමයි ගමේ හැටි. වැඩිමල් නම් නැගයා නුහත් නිසාම නම් කියල කතා කරන්න කරක යි. එහි සිද්ද වෙනවා."

අසල් වාසීන් සමග තරමක හෝ දැනහැඳුනුම්කමක් ඇති කර ගැනීමට අවුරුදු උත්සවය අපට ප්‍රයෝජනවත් අවස්ථාවක් විය.

එක් පවසෙක අපි සුරුදු පරිදි වත්තේ ඇවිදීමට යනු පිණිස මිදුලට බැස්සෙමු. මේ ගමන ගැන සතා වෙද්දීත් අප නිවසින් පිට වෙද්දීත් ලොකු අම්මා අප අසල ම වූවා ය. එහෙත් අප සමඟ තියපස් ගමන් ගන්නා තුරු ඉවතා ගෙත සිටී ඈ.

"කුලුම්ාවපිනයි කොහෙද මය යන්නෙ?" යි ඈ ඇවා ය.

එහෙම ම නතර වූණු අපි ආපසු හැරී බැලුවෙමු.

"කොහෙද යන්නෙ?" ඈ යළි ඇසුවා ය.

ඇය ගේ මුහුණ වසා ගත් අඳුර කෝපයකට වඩා ද්වේෂයකට ලං වූවක් විය හැකි ය යි මට සිතිණි.

"අපි මේ වත්ත පැත්තෙ යනව."

"මොනවට කොයන්නද? එයා මිච්චය යන්න. මෙච්චර මෙහෙ වෙලල්ලා" යි උස් හඬින් පැවසූ ඈ, "............යනව මෙහෙන කොල්ලො [illegible] [illegible] වෙලා" යි සතිට ම කියා ගත්තා ය.

අපි මිලුතනාවුන් ගේ මුහුණු බලා ගෙමු. මල්ලිකා අඩියක් දෙකක් කුලුමා වෙත ලං වූවා ය.

"කුලුපත්තෙ කයි තාංගී තවතීන්න.......... මොන කරදරයක්ද? මිත වෙලාවක මය කොල්ලගෙ අම්මට මොනවත් ම හරි වැරද්දක්."

මල්ලිකා සතා කොළේ කරගෙනි. ඇය ගේ වචනවලින් කෝපය වත් වූ අයෝනා යමක් කියන්නට ගොස්, වෙයි ඇසක් වසා ඉතියක් කළෙන් යළි පසුබට වූවා ය.

"කමක් නැ අපේ අපි යමු. අපේ අම්ම ගෙ තැටී කියනවා තමයි."

"කමල තාංගී මගෙනම් සිට්ටට අයිට බෑ අගෝනද විච්චුරණ අහන්න. මය දෙන්න හාවිතින්න."

[illegible] පොයෝතයට සිතා යන්නට ආමේ "විච්චුරණ" යන වචනයට

"මන්න මගේ අපි සෝම නවතිමු" කුරාකා කීවා ය.

www.sinhalaelibrary.com
WWW.EXPRESSLANKA.TK 26

"අං-කෙනී" හඬකට ඉගේ ම කියැවිණි.

"මොකට ද අපි කාවනින්නෙ? අපි යනව. මේ දෙන්න හැවතුනාවෙ." මල්ලිකා තරහේ කියා සිටියා ය. අයෝනා ගේ මුහුණ විකසිත විය.

"මල්ලිකා නැගිට ඔය කරම් කරන කියා ද මිසට. අපේ අම්මාගෙ කැට දන්නෙ නැද්ද?"

"දන්නා නිසා තමයි! අම්මාගෙ කැට බියගොල්ලට අපිට නොවෙයි."

"අම්ම යන්න එපයි කිව්වෙ අන්තරායි මටයි. මිසට මොකද මය තරම් ජීතට?"

"ඒක තමයි මම කියන්නෙ. මය දෙන්න තනර වෙන්න කියලා."

"එන්න සංගීතය අපි නටමිනු. ඒ කොල්ලන්ටත් පන්දය ආව අත ලොකු වෙලා. ඉන්සොල්ල මිනුණ නැගට වැටිය" යි කියමින් කුසුමා සමිලා ද සමග ආපසු හැරුණා ය.

අයෝනා හා වෙඩි එතිගනකා ගේ මුහුණු බලා යළි මල්ලිකා දෙස බැලුහ. කුසුමා කී ඇනුම් පදයේ අර්ථය මම නම් වටහා ගතිමි.

"ඒ කොල්ලට යන්න බැරි නම් කුඳානගේදෙන්. අපි යමු" යි කී විනීතා වෙඩි ගේ අත ගත්තා ය.

අපි හෙමින් හෙමින් වත්ත පහළට බැස තැනිමු. කාගේත් සිත, මේ අවලන්සෙණ සිද්ධිය ලඩ කියා කරන්නට වුනයෙන් සැගතන දුරක් යනා තුරු කිසිවකු කතා නොකළේ නැත.

"මොකක්ද අර අං කතාවක් කිව්වෙ?" නිහැඬියාව බිඳිමින් වෙඩි ප්‍රශ්න කළා ය.

"අං කතා කියන්නෙ නොවෙ!" සුජාතා කීවෙන් අපි හැමෝම සිනාසුණෙමු.

ඒ සිනාවත් සමග අප ගේ සිත්වල කහට වනා පහ ව ගියේ ය.

"අපි යමුද අද කන්දටම? ගිනිල්ල පුළුවන් තරම් ඇවිදල කප්පරට එමු. මට පේන්න බෑ අරුන්දැලගෙ කට." මල්ලිකා කීවා ය.

"ඇයි විස්තර කතාවක් නැත්තෙ? කුසුමලගෙ අම්මට බය වුණා ද?"

මම සුජාතා දෙස බැලුවෙමි. මට වඩා අඩි දෙකක් තුනක් ඉදිරියෙන් අයෝනා ගේ අත අල්ලා ගෙන යමින් සිටි ඇය ගෙල හරවා මා වෙත යොමු කළ නොනසා බැල්ම සමග එසෙනෙ බෑ ය.

"කුසුමලගෙ අම්මට අපිය පෙන්නන්න බෑ." ලොකු නැගී කීවා ය.

"මම එකකෙනෙක කියන නිසා. ඒකයි."

"ඒක නමා, මේ කොල්ලො බලේ කට පියා ගෙන ඉන්නව. එයාට කටවන්න කියනව." මල්ලිකා සොහොයුරියන් දෙස බලා කීවා ය.

"මමත් කැමති නෑ, ඒත් නැන්ද නෙ" යි කීවේ සුජාතා ය.

"නැන්දය කියල තර උඩ කියා ගන්නෙද?"

"කුඩ අක්කට කවදත් නැන්ද පෙන්නගන්න බෑ."

විනීතා "කුඩ අක්කා" යි කීවේ මල්ලිකාට ය.

"මල්ලිකත් අපේ නංගි වගේ ගෙනෙන්න ආසයි." වෙඩි කීවා ය.

"විස්තරුත් එහෙමද?"

"මම කොළු ගන්නවා."

වත්ත කෙළවර අක්කරයක පමණ දෙණියක් කළු වෙඩි නැතින් තැන දකී. බෝවිටියා, ඉද්ද ආදී පඳුරු ද වැලුරු සහිත කොටසක සිනිසිබියා හා බිඳුරා වැනි ජලාශ්‍රිත පැළෑටි ද වැවී ඇත. එළිමහන් පිට්ටනියත් මඳ දෙණි පෙදෙස දකින් ම සතුටින් ඉපිලී අපට ඉස්සර ව දුවන්නට වූ අයෝනා දම් පඳුරක් උඩින් පැන්නා ය. විකිල්ලන කකුල පටලැවී ඇද වැටුණු ඕ මහ හඬින් සිනාසෙමින් වුවමනාවෙන් ම තවත් වරක් දෙකක් ඕම පෙරළුණා ය.

ගල් කුළු සහ පඳුරු අතරින් වැටුණු අඩි පාරක් මිස්සේ කන්ද නැඟීමට තිබිණි. එක් කොනකු පසුපස තවත් කෙනකු වශයෙන් පේළියට ගමන් කරන්නට සිදු විය. අයෝනා හා වෙඩි සමහර තැනක දී ගලෙන් ගලට පැන පැන ගියහ. දකින දකින වල් පැළෑටි වර්ග අපට හඳුන්වා දීමට සුජාතාලාට සිදු විය.

"[illegible] කොහොමද සුජාතා මේ ජාතිය?" අයෝනා පඳුරකින් කොළයක් කඩා පා අසයි.

"මට දන්නව. මට දන්නව." වෙඩි කෑගැසුවේය. "............................එපා

www.sinhalaelibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 27

කම්මි වැරතියා කියන්නෙ."

ඇය දැන් මිටි එක ම වර්ගය එයයි.

"වැරතියා නොවෙයි ළමයා මය හිතුවා."

"මේ තියෙන්නෙ වැරතියා. මෙන්න මෙව."

අයෝනා හිතුවු කොළයක් කඩා ඇඹිලි කුඩින් පොඩි කර තැනැටට ගං කර මැලුවා ය.

හිඳ ලුරන් ගිය කල. සතුද් සතා සතත් සරන ලද්දක් හිඳ. අත්තර කැලෙන සාරමේ තැනිකලුවක් හමු වීය. එහි ගල් අතර අන්නාසි වැව් තිබේ. අන්නාසි ගෙඩි දුටු නංගිලා ඒවා වෙත පනින්නට වූහ.

"බලාගෙන අයෝනා පිටයෙ කටු."

"අනිකා සරපයින් ඇති."

මෙහි සරමින් පසුපසට වූවා ය. විනීතා කිසි හැටියේ සිනාසෙන්නට වූවා ය.

"ඇයි මයයි හිනා වෙන්නෙ?"

"බලන්න නො නංගිලා කටා ගෙන තියෙන්නෙ හැටි. මව නැතොත් කට පැළෙයි."

"සුරාතක්ක........................අනේ කඩල දෙන්න එකා හොඳ වෙනයින්."

සුජාතා හා මල්ලිකා කැමති සුදුසු ඒවා තෝරා ගෙන කඩන්නට වූහ. පැසුණු - නො පැසුණු ගෙඩි වෙන් කර හඳුනා ගැනීම උපට සහසු නොවී ය.

"කොහොමද, ඉදුණු ගෙඩි හොයා ගන්නෙ?"

"විස්වර්ල මහාද්ත්තවට ඒක මහ වැඩක් නොවෙයි." සුජාතා කීවේ මෙවර; ආඩම්බරයකින් ද ආරුළු කර ගෙන ය.

අපි ගල් ගසා පලා ගෙන අන්නාසි කෑවෙමු.

එතැන් සිට ගෙන සාරමින් ද්‍රමක් [illegible] සුජාතා හදිසියේ, "උයි" කියා [illegible] දැකින [illegible] බිදා ගත්තා ය.

"ඇයි ඇයි?" අපි ඇය වට කර ගෙන කර පොවා බැලීමු.

දණ හිසින් ඇදලා පිටතට නැගෙන මේ මිම වැකිර සත් අඟ පිටුපසට නැවී පඹ සලුවල් පදුල මදා ගෙන පවිසල්ල කරවා මැලුවා ය. එහි කොලස් පමණ පිටතට සිටින මේ කටුවක් ඇනී තිබිණ.

"ඉදිකටුවක් තේද? ඒකා අත්තෙ අදින්න. බලාගෙන නැගෙයි" කී මල්ලිකා ඇය ළඟ වැඩි වී කටුව ඇඟිලි පය අල්ලන්නට ගියා ය.

"අදින්න එපා! රිදෙන - හා"

"මිමෙකින් වැඩ මෙකක මනාදොල් වෙන්න නැදනම එක....................ඉන්න මට ඇදල දාන්න." කියමින් මල්ලිකා බලෙන් ම ඇයගේ සහෝදරිය ගේ පය දැකින් ම අල්ලා ගත්තා ය.

මිහුණ ඉවතට හරවා ගෙන යටි තොල විකා ගත් සුජාතා අසල ම සිටි මෙහි මේ අත මිරිකා ගත්තා ය. අයෝනා මුහුණ ඇඹුල් කරමින් උරහිස් හකුළා ගත්තා ය. මල්ලිකා ඇඹිලි කුඩින් අල්ලා එක වර ම කටුව අදින් ම ලේ දුවක් විදිණි.

"අනේ ඉන්න බෑ රිදෙනවා."

මෙහි නැමුරු වී කුඩාලකයිය මේ උරහිසට අත තැබුවා ය.

"දිග කටුවක්"

"මේන්නා නංගියෙ තොටි කදුරු අත්තක් කඩා ගෙන." සුජාතා ගේ පය අත නොහැර ම විනීතා දෙස බලා මල්ලිකා කීවා ය.

අපි උන්දැන්ඩුන්දුන් ව ගොඩි කදුරු සොයන දෙනසින් වට පිට බැලීමු. විනීතා දිග කොළ සහිත පඳුරකින් රිකිලි නැමෙල්ලක් කඩා ගෙන ආවා ය. අපි මල්ලිකා කරන්නට යන වෙදකම කුමක් දැ යි විස්මිත ව බලා සිටියෙමු. සුජාතා නැගැදී ම ඇය ගේ විජය විවිනා අනාසුරු ව ගල් ඊක මිස දැමූ මල්ලිකා කොළ හරියෙන් විකිල්ල අල්ලා තුවාලයට කදුරු කිරි ටිකක් දැමුවා ය. මිම දිගේ අඩියක් තමියක් ඇදී ගිය සුජාතා ගල් තලාවක වාඩි වී දණ නමා තුවාල විජය අනෙක් සලුවල් වලටාර මිත නමා ගෙන අත නාන්නට වූවා ය.

"මීක මිනා ම හොඳ වෙයි." විනීතා කීවා ය.

වේදනාව මැඩ ගෙන උත්සාහයෙන් සිනාසුණු සුජාතා,

[illegible] නංගිගෙ මළ ගෙවියට යනව දැ." යි කියා අත හැදෑ බැලුවා ය. "....................මම මෙතන ඉන්නම්. වයසොල්ල උඩට නැගල එන්න."

www.sinhalaelibrary.com
WWW.EXPRESSLANKA.TK 28

www.sinhalaelibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 29

"අනේ ඇති" යි ඇය කීවේ නොසන්සුන්වූවකට මෙන්.
මන්ට වැඩියෙන්නෙ."

ලේකම්ගේ කෑගෙන බිඳී පත් මම අතට වූ පැළෑටිය එක්සත් අල්ලා ගෙන ඇය දෙස් මුහුණ බැලීමි. එය මේ සිතාවක් දන්නට නොවීණි.

"ඉතින් ඔයා මං එක්කල තරහද?"

"ඇයි ද ඒ ඇයි මම ඔයත් එක්කල තරහ වෙන්නෙ?"

"නෑ නෑ ඔයා මං එක්කල තරහයි."

"එහෙනම් ඒ ඔයාට මිතා වෙලා වෙන්නැති මගෙත් එක්කලා තරහ වෙන්න."

"මම දන්නවා. ඔයා අපිත් ආවෙම එක්කල ගොඩකට ඇවිත් කතා කරනවා. ඒත් මගේ මූණ බලා අවිත්තතාවයි නොවිටර් ඒක් මාත්ම වෙන්නෙ. මුලුමත් සෙමෙන් එනා. මං එක්කල කතා කළත් ඔබෙ බලා ගෙන එනා. මූණ අඩුවූ කරලා කතා කරන කොට මූණත් එහා වෙන්නෙත් නෑ__________නැද්ද කියන්න?"

ඇය ගෙන් මට වූ වුණු වචනයෙන් වචනයට මගේ කම්මුල් රත් වෙනත් රතු වෙනවා පසු මම දැනිනි. ප්‍රශ්නයට මුහුණ දෙනා හැකි මිම මගේ සිතේ ඇති වූ වේගයට ඇය දැන ගන්නේ නොවේද ඒ ඔව කොහොමද යන අදහ ම බුදු ම - ඇයි ඔබ එපා කරනවා ද් දන්නා එකියක ඔබට අල්ලා ඒනාක හැටියෙන් මා පුළ කළ විය. මම එකිනෙ නොකියා ලදාමට ගන්නා ගොඩක් පෙන්නුම් කිරීමයි.

"කියන්න විස්තර ඒ ඇයි?" ඇය මගේ දෑස් මිසට අතත් තබා ගෙන ඇසුවා ය.

"මම දන්නෙ නෑ එහෙම එකක්." කඩිනමින් ඇය ගේ දෑස් මග හරිමින් මම කීවෙමි.

මගේ දෑසින් පිරිහෙනා අත්ලමින් අතට වූ පුද්ගලා.

"කියන්නකෝ විස්තර මොක ද ඒ" යි ඇසුවෙ එකින් මෙන් පහත් කළෙමිනි.

එවර මම ඇය... නැවතක් ඇය ගේ ඇඟිල්ලේ මා රැදී ඇත. ඇය ගේ විනිවිද යන සුදු පැහැය මැලවී ඉන්නා මැලුම් මා ගේස එල්ල වී ඇත. මම මගේ පිරිමැසුම මත ගේ තෙත් රැඳීම කළිමි.

"අපි මෙහෙ එන කාලෙ ඔයාට කියලා නෑ. අපිත් කාගෙවි ඒ දවසක හි යාව වුණා. ඒ නිසා වෙන්නැති."

"කොහිදුරකින් මම ඇවිත් දැන් කී දවසක් ද?"

මම සිනා සිනාසුනෙමි. ඇ කතා කළ ඇය මගේ දෑසින මිය බැලුව දිගේ මිදු දුරක් ඇද්දෙන කළිද බුරිතාට ගත්තා ය. එය මට දැනෙල්ලුවක් මෙන් ම මහත් ද විය. ඇය අතර විකාශියක පමණ විශ්වාසිත්‍රයාවයක් ඇති විය.

"විස්තරය මොකෙ කරි සාර ඇයි නේද?"

"නෑ. මම මෙහෙට ආවෙ."

"ඇයි කොහොමද? කම් කෙල්ලම් කරනවා. ඇවිදිනවා. සමහරකට බලනවා."

"අපි මේ මෙහෙදිත් ඇවිදින්නෙ? අපිත් ඇති කැඳවලට මෙහෙ ගොඩයි. අම් බිශතයි. එම්බු කියාපු__________"

"සතුටින ඉන්නවා"

අවිචාරුවෙන් කෑගෙමින් සිටිවුණු සිනාව මා වෙහිත් කළා විතේ ය. සමනොකතාට අත්දුක්ඛපුත්ලයක් වූ මම ඇය දෙස බැලීමි. කතා කී හැටින් මා අප කරයක් වෙනස කියන කෝසට මෙන් ආ මිහුවක්කාට සිනාවකින් ද ප්‍රශ්න වී ඒ විනිවිද යන සුදු බැලුම් මා වෙත එල්ල කෙන උන්නා ය.

ඇය ගේ ඒ ඇස් දලිස කළ මා අප නැති ගැස්මක් බිඳු පමණක් පළි ඇති විය.

"ඒ ඒ ගොල්ල ඉන්නවාට කලිව් වැඩක් වත් නැහැ." මම සිම බලා ගෙන කීමි.

"මොකද කියන්නෙ නෑ විස්තර. මම දන්නවා ඇත්ත."

"මොකක්ද?"

"ඔයා සතුටින් ඉඳලයි!"

WWW.EXPRESSLANKA.TK 30

... සිනා පුංචි ලමයකු නොවෙ කෙසේසිය එකියක ලෙසින්, එක්තරා දුරකට දැනෙන කොහොම ය යි කිව හැකි සිනාවක් ද ඒ සිනාවෙන් ඇති වෙලා මෑදුණු අනුරාගී ගතියක් ද ඇය ගේ මුහුණ පුරා පිරීයන්නට ඇත.

www.sinhalelibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 31

"ඇයි එපා කිව්ව සාකාව තවත් කියන්නෙ?"

"ඒක නොවෙයි මම ඇහුවෙ. මට මොකුත් වුණොත් විත්තරවූ දුක නැද්ද?"

ඇය වාඩි වී සිටියේ දකුණු පය දණ වෙලින් පිටත නමා වමු පය පිහිදා ගෙන ය. ඇය ගේ පාදයක් ආලේපයක් තැවරුණු ලෙසින් ලා රන් පැහැයෙන් පුන් ඇඟිලිත් දිග ය. තම ප්‍රශ්නයට මගේ පිළිතුර ලැබෙන තෙක් හිස මදක් පසෙකට හරවා බලා සිටි ඇය වෙත ලා පසා ගෙන මෙන් කිරි උස් දහර මොහොතට වැටී තිබිණි. විශේෂයෙන් ඇය ගේ මුහුණෙහි අමුතු ම සැලැල්ලක් විය.

එක් අතකින් මගේ පුරන අල්ලා ගත් සුජාතා අත්ල පිරිස්සා බැලුවා ය. මදක් එසේ සිට මැණික් තටුව අත හැර අත්ල ඇඟිලි තුඩුවලින් පිරිමදිමින් යටැසින් මා දෙස බලා සිනාසුණු ඈ.

"මහාට සාස්තරයක් කියන්න දැ" යි පහත් හඬින් ඇසුවා ය.

"මම ඔය බොරු හැබෑ ගන්නෙ නෑ."

"ඔව්. මම ඔයාගෙ හිතේ තියෙන රහස එළි කරයි කියල බයයි."

ඇය තවමත් අර බැල්මෙන් මා දෙස බලා ගත් වනා ම ය. මම ඇය ගේ මුහුණට පත් මගේ අත්ල දෙස බැලුවෙමි. ඇය ගේ අඳ පසක් මෙන් ම දෑතේ ද ඇඟිලි සිහින් ය. දිග ය. ඒවායේ මොහොලක් ගෙසිය මගේ අතට දැනිණි.

"මෙන්න මේ රේඛාවෙන් කියන්නෙ.........................."

මගේ කණට පට තබා යමක් කීමට යටින් නැඟු හඬින් ඇසී මම පිනැස්සී සිට ගතිමි.

මල්ලිකා හා විනීතාත් මගේ අද සොහොයුරියෝත් අප වට කර ගෙන මහ හඬින් සිනාසෙන්නට වන්න. තවමත් වාඩි වී සිටියත් සුජාතා වෙත වූයේ ද සිය රැදී ගතියකි.

"මම බය වුණු තරමක්"

අශෝකා මගේ කරට දෑත් [illegible] සිනාසෙන්නට වූවා ය. වෙසී තණ තිල්ලේ වැතිර සුජාතා බිදා ගෙන සිටියේ ය. ඔවුන් කියන්නට නැත් කළු මොහොත් අඳවල් සිනා හඬ මැද සිලිහී සිටියේ ය.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 32

"ජෝඩු දා ගෙන සාස්තර කියනවා." විනීතා අන්තිමට කීවා ය. සාමීලා ගු සමින්නට වූහ. මම ලජ්ජාවෙන් මූසපත් වීමි.

"සුජා බොරුවට තටුවත් අත ගන්න අයියත් එක්කල නාටකින්නා."

"ඒක තමයි සාස්තරේ!"

"ඔව් ඔව් අපි දන්නවා."

"ඔය ගොල්ලට ඕනෑ එකක් කියා ගන්න. මගෙ කතුල විදෙනවට පිනන් නැවකුණා. මෙහෙනේට ආවෙත් විස්තරේ කරෝ එල්ලිලා."

"හා! නෑ! එහෙමද?".

අනෙක් හතර දෙනා ගේ සිනාව අලුත් විය.

"අයියට කිමුණේ වඩා ගෙන එන්න. වූට වෙමි!"

"කව්ද දන්නෙ වඩාගෙන ආවම ද කියල."

"ආවී ආවී සුජා මොන එකද?"

කරට අත තබා ගෙන ආ සිවින් ඇය කුමකට කීවා දැයි මා තුළ ගෙන මිනාසයක් ඇති විය. අනෙක් පසට ඇය මගේ කම් ගාවා නොගෙන තව්ටකමෙන් මීදෙනු වන් කුසුමා ගැන මතක් කරන් දැ යි මම බිය වීමි.

"අපි යමු. මේ දෙන්නට සාස්තර කිය කියා ඉන්න තියනවා." මල්ලිකා අශෝකා ගේ අතින් අදිමින් කීවා ය.

"ඔව් ඔව් අපි යමු. බාධා කරන්න හොඳ නෑ." වෙසී ගේ අතත් එල්ලී ගෙන සිට ගත් සුජාතා ඇය ගේ කරට අතක් දමා ගත්තා ය.

"නෑ, නෑ. මගෙ එල්ලෙන්න එපා. අර ඉන්නෙ එල්ලෙන්න කෙනෙක්."

මම ලොකු නංගී ගේ කණ මිරිකුවෙමි.

"කියන කොට කරනවා. ඉන්නකෝ ගෙදර ගිය ගමන් මම්මට කියනවා."

"අන්න නැගී අපිටත් හොඳා! මීට පස්සෙ අපිට ගහන්න ගෙම ආවම ඉවක් කියල මෙක මම්මට කියනවා!" අශෝකා ආඩම්බරයෙන් කීවා ය.

www.sinhalalibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 33

මිහුණ සෝදා නැගිටීමෙන් පසු ව ගෙට දැමුණු සැහැල්ලු ගතිය සිතට ද දැනෙන්නට විය. එහෙත් වැළිපිවියනට මුහුණ දීමට තරම් ආත්ම ශක්තියක් නොවීය මට නැත. අනෙක් අතට වෙන දා නැති ආකාරයට ගත්තුවක් විය හැකි බැවින් මම අම්මාගේ නොනුමෙන් එය ද නැතයට ගේ ඇතුළට යන්නට අදහස් කෙළෙමි.

මිත්තිලේ එල්ලන ලද කන්නාඩියෙන් බලා ගෙන හිස පීරන නැළ, දොට්ටුව ගවස ගැමිය සිට ගත් පුත්‍යා නැවතහොත් පිළිබිඹු වූවා ය. අපි කන්නාඩියෙන් ම එකිනෙකා දෙස මඳ වේලාවක් බලා සිටියෙමු. ඇය ගේ නැවු මුහුණ දකින කල ඇති නොවන සිගැස්මක් නැවතත් මුළුවලුව දැනීමේ දී මගේ සිතේ හට ගත්තේ ය.

"තේ එහෙත් බීහද?"

"තේ එහෙත් හදන්න. මම එන්නම්"

"හදන්න දෙයක් නෑ, තකුරු තියෙන්නෙ."

"අනේ එහෙම හොඳ නෑ. කොහොමත් හරි ඩිනි ටිකක් දාල දෙන්න. නවක වවාගෙන ඇවිත් මාස්සිත් ඇති නෙ." යි දොර සිරයට මුවා වී සිට රහසින් කී වෙනි උස් හඬින් සිනාසී ගෙන ගේ ඇතුළට දිව්වා ය. පූර්ණා ඇය ලුහු බඳින්නට වූවා ය.

"අනේ ඇත්තට මේ ගැනු ළමයි හැදෙන හැටි! කොහොමත් කරනවා. රේස් අස්සයො වගේ. මෙහෙම ලුහුබැඳ සිටිනත් තියනවද? මට වයසදී හොඳද මෙහෙම දුවන්න........? අනේ මම දන්නෙ නෑ. මට කිව්වත් වැරදියි." කුසුමා ගේ මට පාලමේ සිට කියනු ඇසිණි.

වෙන දා නම් මෙවැනි කතාවක දී යමක් කියා ඇය තවත් කෝප ගැන්වීම මට විනෝදයකි. එහෙත් මම මෙහි දී නිහඬ වීමි.

වෙනි මට තේ කපට කෝප්පයක් ද තකුරු කෑල්ලක් ද ගෙනාවා ය. කෑලී ගෙට හිට පසු මම තකුරු කෑල්ල එක කටට කා තේ උගුරක් බී ඉතිරි හරිය මිලෙට වීස කෙළෙමි. කුස්සිය පැත්තෙන් අම්මා කතා කරනු ඇසිණි. මම හිස් කෝප්පය ද රැගෙන ඒ දෙසට ගියෙමි. ලොකු අම්මා සාලයේ පුටුවක වාඩි වී බණ පොතක් කියවමින් සිටියා [illegible] ළමයි කී දෙනා ඇයට මෙදන් එහායින් [illegible] අම්මා කාමරයට දැම්මී කොල්ලෝ පුරුවන් විසින් දමනු ලැබ, අමුලා ගේ හිස් පානපෙති වයානීන් සෙල්ලමක් කරමින් උන්හ.

හැන්දා, අම්මා හා විනීතා සිලුපස බරාඳයේ සෝපාවේ ද අයෝනා අසල හාන්සි පුටුවේ ද අසුන් ගෙන උන්හ. වෙනි, කමලා හා සිල්වියා පඩිය උඩ මිම වාඩි වී සිටියහ. පූර්ණා හා කුසුමා සාමිරයකය යි මට සිතිණි.

මම මැණියන් අසලින් සෝපාවේ අසුන් ගතිමි. ඇගුන් ගේ කතා ධනය නිශ්ශබ්ද වී සිලුණෙ බවු නිසය යි.

"පප්පා ඕවිට ඩිනි ටිකක් ගේනව කියල."

"ඩිනි නම් හැකුවට කමක් නෑ. මට හෝර්ලික්ස් බෝතලයක් ගෙනත් දුන්නොත් ඇති" යි කී හැන්දා සිනාසුණා ය. "පන්සලේ ලොකු හාමුදුරුවො සනීප නැහැලු. මට ලොකුවට බිනැසුම තියනව."

"හෝර්ලික්ස් ගන්න වෛද්‍ය සහතිකයක් ඕන දැ. වී. ඇම්. ඕ. ගෙනෙන් ගෙන්."

"නෑ මම ගොල්ලගෙ පප්පා එහාගෙට ගෙනෙයි අප්පා." මට කීවේ දැඩි විශ්වාසයෙනි.

ලොකු අම්මා ද අප වෙතට ආවා ය. ඇය දැන දැනත් කොඩි නාගී අසුනෙන් ඉවත් නොවන බව දුටු අම්මා

"පුතා අයෝනා, නැගිටින්න මට ලොකු අම්මට වාඩි වෙන්න." කීවා ය.

"නෑ නෑ ඔහෙ හිටියාවේ. ඒ ළමයින්ට කකුල් රුදාව ඇවි ඇවිදල" යි ඇය කියේ නාගී ඉවතට යැමෙන් හිස් වූ පුටුවේ ඉඳ ගනිමිනි.

අයෝනා සෝපාව මෙහා කෙළවර - මා අසල වත උඩ වාඩි වූණා ය.

"අර ළමයගෙ කකුලෙ මොකක් ද තුවාලයක් ය කීවේ?" යි ලොකු අම්මා ඇසුවේ හාන්සි වෙමිනි.

පුත්තය හැගුණේ නියත වශයෙන් තිබිවකු රිල්ල කර ගෙන [illegible] මතු විය. යමක් සිතේ ආගව සමග ම මා තුළ බියක් ද හට ගත්තේ ය. කපුරුත් කතා කෝ කළ නැත, "නෑ අර කපුවත් ඇවිල්ද මොකක්ද, අමාරුවක් නෙවෙයි." යනුවෙන් හැන්දා කීවා ය.

www.sinhalalibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 34

"මම අහගෙනයි දිග අදී සතුටක් ඇහුණු වගේ. එහෙනම් ඒක කමරු."

ඇයට ඇසුණු ආරංචිය ඇත්තක් ද නැත්තක් දැයි පැහැදිලි කරගෙන කිසි කෙනෙකු ඉදිරියේ වුණේ ද නැත. යළිත් නිශ්ශබ්දතාවයකි. සාලය දෙසින් ළමයින් ගේ කට හඬ ඇසිණි.

"කාගෙවත් ඉරිදු ඉරුදු වෙන්න ඇවිත් උගේ අපේ ගමට සාත්තු සේරම ගොඩ කරලු." නැන්දා කීවා ය.

"අපෙන්නත් දෙයක් ඇ? අර අලි වගේ උන් යකඩ සපන්නු දාගෙන බඩවල යන්නැති."

"ලොකු අම්මා යකඩ කෑලි ගහල තියෙන්නෙ අඩියට විතරයි."

"ඒ මොදා?"

"කම්බි වැටක් අලු වුණාම උන් පැනලා හරි පීංගල හරි යන්නෙ නැ නෙ. කතුරත් තියෙනවා එහෙත් කපනවා."

"පස් දෙනෙක් විතරක් පස් පොළවින් කපනවා."

"අනේ අපේ ඉඩම් විනාශ කරලු ඇති." යි කී ලොකු අම්මා සුසුමක් හෙළුවා ය.

"ඒවට වින්දි දෙනවා නෙ අක්කෙ?"

නැන්දා ඇසූ ඒ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරු දෙන්නට ගොස් ලොකු අම්මා ගේ අවධානය අන් අතක යොමු විය.

අමයෝනා මේ කතාවට සවන් දී සිටියේ මගේ ගෙල මිදා ගෙන උරහිස මත නිකට රඳවා ගෙන ය.

"මේ ළමය ඉන්න හැටි! ගෑනු ළමයි එහෙනම් පිරිමි ළමයින් ගෙ කරේ තමයිවද? එක හැටියි!"

ඇය එසේ කියුවේ කොයි තැනිට බව අම්මාත් නැන්දාත් අප දෙස බලන තුරු අපට අවබෝධ වුණේ නැත.

"ළමයා විහෙනම නැගිටින්න එපා! මගෙ කිට්ටුව මිය ළමයා." තමා කී දෙය අප තේරුම් නොගත් බව දුටු නැ යළි කීවා ය.

"මම ද? මම පිරිමි ළමයින්ගෙ එල්ලුණා යැ? මේ අපේ අයියනෙ."

"අයියා කියල එහෙම ඉන්නෑ නොවද.......? මේ අපෙත් ඉන්නට ගෑනු ළමයි. තමන්නැත්තෙ වැඩිමල් සහෝදරයින්නෙ ...

කතා කරන්නෙ නෑ."

"එන්න දුවේ මෙහෙන්ට." යි නැන්දා සෝපාවේ අඩක් වාඩිවෙන පරිදි මඳක් එහාට වී තමා ගේ අතින් ඇද්දා ය.

"නෑ නැන්දා මෙහෙම හොඳයි."

මම මගේ බෙල්ල වද පැත්තෙන් වැලුණු අයෝනා ගේ අත් අල්ලා ගතිමි.

"එයාලා අයියලට කියද ලොකු අම්මා?" මම ඇසීමි.

"මියත් එහෙමයි. අපිත පිරිමි සහෝදරයෙක්ට ගෞරවයක් තියෙන්න එපායැ."

"එහෙනම් අපිත් එන්න කියල එයාලා අයියාව ගනින්නෙ?"

"විස්ටෝ!" අම්මා මගේ දණට අත තබා පහත් හඬින් කීවා ය.

"හරි හරිනයි. විස්ටෝ මෙරු කියනවා." කියට කමලා ය.

"අපිත් අයියට කියයි. තමුන් ළඟ වාඩි වුණාම ඇයි! කතා නොකී කියනවය..........කන්ද අයියා?"

කමලා හැර අනෙක් ගෑනු ළමයි සිනාසෙන්නට වූහ.

"අයෝනාගේ ලොකු තාංගෙට එකට එක කියන්න එපා කියල ගන්ද කියෝන්නෙ?" යි අම්මා සැරෙන් කී නමුදු ඇය ගේ ස්වරයේ කෝපයක් නොවීණි.

"තේ නැම ලෑස්තිද බලන්න" ය යි කියා ගෙන නැන්දා කුස්සිය දෙසට ගියා ය.

"අපේ කතා රැස්සන්නෙ නෑ සිදාදියෙ හැදිච්ච ඇත්තන්ට." ලොකු අම්මා තමාට ම කියා ගත්තා ය.

ඇය ඉකිරි කර අපි - අනෙක් පිරිස - විසිර ගියෙමු.

www.sinhalaelibrary.com
WWW.EXPRESSLANKA.TK 35

5

එක් හැන්දෑවක අම්මාත් නැන්දා හා ලොකු අම්මාත් ඉස්තෝප්පුවේ කතා කරමින් සිටින තැනට පැමිණි මෙහෙකාර කරුණිස උයන්නට හාල් නැතැයි කීවා ය.

මේ පුවත අසා අම්මා ගේ මුහුණ තරමක් මුණු අතර ලොකු අම්මා ගේ ඇසෙහි එක්වරම දීප්තිය සහගත ප්‍රොයොකමක් දිලිසෙන්නට විය.

"හාල් නැත්නම් කමින්නයැ? අර හෙරලී ගෙඩියක් දෙකක් කමිමිතනේ. හැබැයි ලොකුවයින් දෙකක් පුතක් මිනැ වෙයි." ඒ දීප්තිය සහගත ප්‍රොයෝස්වයට උචිත එන්දම් සිනාවක් ද ස්වරයක් ද ඇසි ව ලොකු අම්මා කීවා ය.

"හාල් නැතිවෙන්න බෑ. යමක් බලන්න" ය යි නැන්දා සෙව්සාව ද සමග ගේ ඇතුළට ගියා ය.

"කොහෙද අනේ මේ ගෙදර හාල් සප්පායම් කරල පිටිමහන්නෙ." යි ලොකු අම්මා කියන්නට වූවා ය. "..............බත් කාඩෙක වගෙ නෙ. කෙරිඳක් වී හල්දෙරමක් ම තම්බල තෙලුව. බක්තොව ඉන්නෙ කන්න පුළුවන් වයසෙ ළමයි නෙ.......... මූදලාලිට මම කියා පණිවිඩයක් යැව්ව වී මිටි දෙක පුතක් එවන්න. අපි නම් දල්ලි වී ගෙනම් අරගෙන ආවෙ. මොකද අයියලාගෙ ගෙදරට සියල පලියකවයැ."

"ඔව් ඉතින් අපිත් අද සෙට් ම යන්න ඕනැ." මදක් නිහඬ ව සිටි අම්මා එකැනින් වත් සකාව නසර වතු ඇතැයි සිතා ගෙන කීවා ය.

"ඔව් ඉතින් නැමදාම ඉරුවත් ද [illegible] වැඩිල ඉදල?" යි එකත් කරුණාවන්තකමින් පෙනවමින් ඈ කියන්නට වූවා ය. "..........තමින් ගෙ වතුපිටි ගේ දොර පාළුවට! වටක් බලා යන්න එපායැ? ඔය ඉද්දෙද දැන් ඒක එකක් නෑ ලංකාවට. අපේ [illegible]

මිනාත් වෙන කොට මගෙ ඔළුව පළුව දනව. එත්තෙ පොළී ගේට්ටු මිටි වගෙ ගෙවී. ඒ ලියලේ මිය නණනත අවු අතාත් වෙලගන්න හිඟුණ. පුද්දෙද ආවයින් ඒ සේරම ගණන් කියානෙ. අද මොනාව ද අලෙවි කරන්න බැරි? මොකෙද? මැරවීකාරයො පොල් කාඩුත් අවර කරල ඇති. වතුපිටි විනාස කරල ඇති."

"අපිට නම් ලොකු අම්ම හොඳකට ඒකයන්නෙ එකෙ බලා ගන්න වතුපිටි නෑ. අයිතිකාරය ගේ බලා ගන්නව ඇති. අපි ගිරිශය තුලියට නෙ." පැත්තක සිටි මම ද කට දැම්මී.

අම්මා සිනාව සැගවීමට මුහුණ අවනත කරවා ගත්තා ය.

"මම දන්නව මේ ළමයින්ට මගේ කතා ඇදුයි. බිදලීමය තුකන්නට අපිත් තුවීපතත් ම නෙවෙයි."

"නෑ ලොකු අම්ම එම කිව්වෙ ඇත්ත."

"චිස්ට්! ලොකු කාංවෙනෙ කතා පුතාට ඕනැ නෑ. යන්න."

මම නො කැමැත්තෙන් වුව ද අම්මාට කීකරු ව කාමරයට යන අදහසින් අඩුමතන් නැගිට්ටෙමි.

"කෝ අර ළමයි.........? අපේ දෙන්න නම් කාමරේට වෙලා පුස්තකා ගෙන් අරගෙන මොකක් ද මැනුමක් කිහනව."

අම්මා ගේ සිත විද්දීම ඇය ගේ ආහාර බට පෙනුනෙන් පළිගැනීමක් වශයෙන් ඇය තව තවත් පෝෂ ගන්වනු රිසි වූ මම කාමරයට නො ගොස් එහෙම ම නතර වී.

"කවිද අපේ නංගිල ද ලොකු අම්මෙ?" යි ඇසීමි.

"ඔව්! මට නම් මතක නෑ නෙ. කෝ කොච්චර කාලෙකින් මට ඔය දෙන්නගෙ නං මතක තිටිනව යැ?"

"ලොකු නංගි බේබී. පොඩි නංගි අගෝනා. ඒ දෙන්න මල්ලිලත් එක්කල වත්ත පැළලට ගියා."

"කිව්වට සරන වෙන්න එපා!" ලොකු අම්මා මා දෙසට හැරී [illegible]............ ට්‍රොකෙහෙම රෙද්දයි දාගෙනේ. මම නම් ගෑනු ළමයි ඕකෙහෙම හදන්නෙ නෑ. ඔය අපේ දෙන්නෙන් ඉන්නව. මම මේ තැකි කැත කියන්නෙ. ඉරත් ඇඳෙන ඉර උඩ ඉන්න කිව්වොත් දවසක් ඉදී...............අර මයාගෙ බලා දෝනියන්ද මොංහෝම දනයි."

"ඒ ළමයින්ට අතින් කරන්න වැඩක්වත් නෑ මෙහෙ. ඉවසාවත් තියන නිසා ටිකක් දුව පැන ඇවිදිනවා."

"වැඩ නැතුවයැ කරනව නම් මේ ගෙදර.............." කී ඇය තළ ඝන බොරුවට කියාපුණොය. ".......ඔය ළමයින්ට කරනද අර කුස්සියෙ වැඩකට පළකට ටිකක් උදව් වුණා ම පුංචි ළමයිද? අනික ගෑනු දරුවෙක් වුණාම කරනවා කොල්ලො වගෙ නුහුරුවට හදන්න."

"නංගීලා කුස්සියෙ වැඩට ආසයි. කිය දවසක් ම පොල් ගාන්න, මිරිස් අඹරන්න.........."

"පොල් ගාන්න, මිරිස් අඹරන්න පුළුවනෑ ඒ දෙන්නාට?"

"පාඩම් කරන්න හොඳ තියන නිසා මම ඒ වැඩ පුරුදු කරන්න බැලුවෙ නෑ තාම."

"නැන්දා එහා කිව්ව වැඩ කරන්න. නංගීලා කුස්සියෙ වැඩ ඉගෙන ගන්න ආසයි."

"ඒක හොඳයි මම කිව්වෙ. අර නවුම් කොටන් ඇඳ ගෙන පොල් ගාන්න මිරිස් අඹරන්න නිරමනයත් උඩ මිරිස් ගලත් ළඟ වාඩි වෙන්න පුළුවන්ද? කිව්වොත් කෙනෙක් නැතුව? කුස්සියට යන්න එපා කියන්නැත්තෙ ඒකයි. කොල්ලො කෙල්ලො මැදිරිම වුණත් මගෙ ම ගෙදරවත් ඉන්න කොට අනික් එවුනුත් කරන් වෙනව නෙ."

"මොනවද අතින් තමයි පුංචි දරුවො නෙ. ඇහැපත උසට මහතට වැඩුනට වයසක් යැ ඒ කවදා?" යනුවෙන් කියා ගන්නට අම්මා සමත් වුණා ය.

"හොඳයි පුංචි නම්!"

"තමලත් ලොකු නංගිගෙ - ඒ කිව්වට බේසිගෙ ගවුමක් ඇඳල එව්ව ඇන්දම ලස්සනයි කියල කිව්ව."

"මොකුත්ම නැතුව හිටියම ටිකක් ලස්සනට හිටි! මගෙ එකෙක් කෙම ඇත්දොත් හතරට පළනව."

"මේ ගෙදර තිබ කාලෙ නවුම් හතරට පළන එක හොඳ නෑ නෙ ලොකු අම්මේ!"

"විස්-ට"

"නවුම් කොහොමයි හතරට පළන්නෙ අදින කමිසෙව්ව කොයිකි කවි." එවිට ලොකු අම්මා කිවේ ඔහේ කතාවෙන් කවටක් පංකිත

කොටයෙන් පෙට්ටිමිනි. "......................ඒ නිසා මම නැමති නා මේ ගෙදර ළමයි කරමට වත් කොටට අදිනවට. කොහෙද, අපෙ නෑනාගියන් කැමති සහ මය විලම්බිතවලට."

"අපේ පුතා නංගිලා?" යි කියා ගෙන අම්මා අලුතෙන් නැමිය ගේ ඇතුළට ගියේ මේ ඇනුම් පද තම දුවටත් අවමිය නොනැකි නියා බව මම දැන ගෙනිමි.

"කොහේ හරි ගහක් උඩ ඇති කොල්ලොත් එක්කල" යි ලොකු අම්මා තමාට ම කියා ගත්තා ය.

ආරච්චි මාමා ලොකු දුව බලන්නට ගොස් පිටියෙන්. එදා අපි සියලු දෙනා ම එක ධුර මේසයට වාඩි වුණෙමු.

"කුසුමාවතීගෙය ඔය මැල්ලුම් එහෙම වැඩිය අරගෙන කාපල්ලා. මේ අගහිග කාලෙ දෙ වෙල බත් අ ගිලින එකත් අපරාධයක්" යයි ලොකු අම්මා කීවේ අයෝනා ගේ අත දෙවන වරට බත් දීසිය වෙත යනු නොයැකින් බලා ගෙන ය.

වෙනි අම්මාගෙන් අහකුරු ව පොඩි පැහිලියක් ඉහළට නැගුවා ය. අයෝනාට ඒ ඇනුම් පදය වැටහුණේ නැත. ඇත්ත වශයෙන් මේ ගම්බද කාන්තාව අපට එල්ල කරන කියමන් බොහොමයක අර්ථය හෝ හරපතළකම හෝ සිවුනාට තේරුම් ගත නොහැකි විය.

"උන්න බයයි බත් පිදිවෙයි කියල. අර වළංවලත් තව තියෙනව. ඉවර නොහොකොළෙන් ගෙට උදේට බීල් බත් කන්න වෙයි." නැන්දා අඩක් වත් හිස් නොවුණු අම්මාගේ පිඟානට බත් ටිකක් බෙදන්නට ගියා ය.

"එපා අස්ත එපා. මට හොඳටම ඇති" යි කියමින් අම්මා අතින් පිඟාන වසා ගත්තා ය.

"එන්න ඔයේ මේ පොඩිඩත් කන්න" යයි නැන්දා අම්මාට බලලත් ම බෙදුවා ය.

නැන්දා අතින් මිදි දීසියේ කැමමෙන්නාටත් කලින් එහා නැන්ද දුවරා තත් මල්ලිකා වෙඩි ගේ පැහුවටත් බත් බෙදුවා ය.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 37

..... මේ කිව්ව කරන් වී මිනු දෙකත් එවන්න කියල කවම නෑ........................"

"කාන්ත මේ දවස්වල පස්සුන් තෝරගල්ලේ ගස් කපනව ඇති."

www.sinhalalibrary.com

"උඹ දන්නෙ කොහොමද? කුමා වගෙන් නොදන්නා ඒවා" මු

"උඹ දන්නෙ කොහොමද! ————— අද ගෙදර එයි." යනුවෙ [illegible] දිනයක් ආප් කළ අද තමාට ම කියා ගත්තා ය.

"ජනිලා ගෙන ගෙනාවට මේ ගෙදර වී මදිවයද?" කී හැන්ද [illegible]

"ජනිලා ගෙන ගෙනාවට මේ ගෙදර ම සිනාවක් බවට කරවා [illegible] සිනාහුණේ පසුවට ම ඉතාම මුර කරවා ම සිනාවක් බවට [illegible] ගොසිනි.

"ඒ මිනිසාට ඇහිපිල්ලන්න නැ, මින් සාමයික වගේ උනද් කවද [illegible] සමීප කමින් ගත කොට, අනික ජේම දුන්නත සත්ත පුරවන් මයෙන [illegible] ලෙයි."

"හැන්දෑ එක වෙලාවට ඉද්දාට නැවූ කො." මවිසි ගයන්නා [illegible] කළා ය.

"එහෙනි සක් මිට ඉද්දාට නොහොම සත්තද?" සුජාතා මුහු [illegible] ඇඹුල් කර ගෙන සිටියා ය.

"ඒකට මැදි කොටසට මත් උයනවා, අපට ඉද්දාප්පා."

"දන්න නිසි එමයි කියන එකිය නොදැයි."

"අපි ගෙදරින් සත්තනො? සත්ද මම්මා." මම කියෙයි.

"අනේ අපිට නම් නැ මත් හැලූට වෙන්න බමයෙක්ටයි."

"ඒ ලොකු අම්මලා පොහොසත් කියා, අපි දුප්පත්."

"දුප්පත් පොහොසත් කමිකට නොවෙයි, අපට පුරුදු නැ, මඩ [illegible] ඇර කියා ජරාවල් කාලා."

"සීසන් මුදලාලි ඒ විකුණ විකුණ බැඩිරින්නෙ ඉන්නවා" යයි ඒ [illegible] මල්ලිකා සිනාහුණා ය.

"ලොකු පුතා"

"ලොකු පුතේ නොවෙයි ලොකුවින්, මිනිස්සු එනෙම කතා අ [illegible] කියන්න මල්ලිය."

"පොලිසියෙන් ඇවිත් අයි දැයි ගමනක් ... [illegible] සහතුවට නොරදිනවා යටනවලු."

"ඒ මිනිස්සා දක්කිරීවන්නයෙක් පොල් ඉරවෙන දෙයක් කිව [illegible] මිය අද ලෝකෙට කොයි දාගෙන ඉන්නෙ?"

"සීසන් මුදලාලිගෙ සල්ලි කොළෙව මල්ලෙන්ට මයා ආත්තො නැති ගෙවඩියක් මිහුරුණිදාට ගමනිම උගිහල අද පෙම් පළවන්න." මල්ලිකා කියිලි කරගෙනී.

විජිතා අභයරත්න සේ තාන්ට පරිස් කොදාලා ය. හැයි තන් තත සිනාගසන්නට වූවා ය.

"ලොකුද ලොකුමයේ නැකිරී පළන්න එක සිනාසෙන්නෙ, නැනු ලෙපිටි ඩිගෙතම් සිනාසෙන වගේ"

"හැයි මට පත්තෙ සිනාසෙන්න දුරි පළන්න වගේ."

අනෙක් අය සමඟ සුජාතා හා මල්ලා ද සිනාසෙන්නට වූහ.

"අනිකා ලොකු අම්මා, අනුමිත් මිනා වෙනව නැකිරී පළන්න වගේ."

ලොකු අම්මා සිය දියණිය දෙස රවා බැලුවා ය.

"පුතා විජිතාි තැන කල ඉවරයිනෙ, යන්න එළියට, මේ අක්කලට කම්මිත අප් කරන්න තියෙනවා."

*　　*　　*

සෙනසුරාදා සන්ධ්‍යා හැම්ගෙහිද ඊ සිසහ වෙලාවට අඩි කඩුලාල් හතර දෙනා - ජෙට්ටු අදලත් කොස් මිනු එක සිල්ලකෙරයන්ලයෙන් සිටිම සත්කාර පුරුද්දකි.

පී.පී. අප්පාලේ හා ඇගේ ආදී මේ අවධියේ වෙළඳ පොළේ ඉතාග ලැබිමට දුන්කර ආහාර දුව්‍යයන් ද ඇතුළු නොයෙක් දෙවල් ගෙනෙන ගෙන ඇවිත්, කාන්ඩියේ දී මින් පිළියෙන් බැස, කාන්ත ආයිටිචි මිනිලා ගේ ගෙදරට හැම්ගෙනත් තුටු කරන්නයෙකිති.

මේ කියන ගෙවි දා ද අම්මාත් කාමිලාත් මිදුලට මිස සර දෙසට යා හැගන්නට වූයෙන්, සම ද මිදුලත් සමග එකතු වන සුජාතාගේ, කාමරටට ම නිස කිරමින් සිටියෙයි. මේ වෙලාවට වෙන දා මෙන්, ලොකු අම්මාත් හැන්දෑත් ඉන්නතේප්පුමේ වාඩි වී කතා කරමින් උන්න.

"පොලිසියෙන් ... ලොරි ආවෙ" යි ලොකු අම්මා පටිසනු පෙර ඇසිණි.

හැන්දෑ සිසිවන් කීවේ හැන.

www.sinhalaelibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 38

‘———— මූණට හෝදලා කියරූ එහෙම දාගෙන අලුත් .... ඔය යකඩ! ඇත්තටම තාම නෑ කාර්තුන් ඇඳගෙන .... දැන් මහත්තයා ආවම ඇගේ සල්ලාළිකමට එකෙක් කියලා .... ලොකු කැඳපු ජෝඩුවක් වගේ! ගමෙ නැම් නැම් හිටියි, හරියට අලුත කැඳපු ජෝඩුවක් වගේ! ගමේ කොහොමද?”

“එහෙම තමයි අප්පෙ නගරේ මිනිස්සු කාල බීල කළඹලියා මහේ ඉන්නවා. එක අතකට එහෙම තමයි හොඳ! අපි ගමේ ගසවල් දොරවල වැඩයි, ඉඩකඩම්වල වැඩයි............ ගමනක් බිමනක් යන්න වෙලාවක් නෑ. මහේ යමක් කමක් කියනවයි කියල නැම් නැම් වැඩ කොරවරයක්.”

නැන්දා එසේ කියේ කලක සිට පැසවමින් තිබුණු දුක්ගැනවිල්ලක් පිට කරන ලෙසින් දුක්මුසු කළකිරුණු හඬකිනි.

“අපිට නම් පුදිලු නෑ ඔය කපි නාටක ඉලන්දාරියෙකුයි ළමිස්සියෙකු දෙන්නෙකුයි ඉන්න ගෑනියෙකුට දැන් මොන මිනාමාලකමද?”

“ලොකු ළමයි හිටියට මොළක් නැතිව එහෙම වයසක් යැ. දීග දෙන කොට ඔහෙ මිනෙේ දානෙට ලැබුව විතරයි. වැඩිම වුණොත් දැන් ඇති කියක් කිස් දෙකක්.”

“කිය උනාම? වැඩිවිය පත් ළමයි දෙන්නෙකුගෙ අම්ම කොහොමත් මහ. දරුවන්ට ආදරයක් දෙන්න ඕන - නැද්ද? ලැජ්ජ නැද්ද තමන් මහ පුර්දිගෙ ටුකක් වගේම හැසිරෙන්න............ ඕය සුමාගෙ දවසක මිම් කාමරේට එබුනා. මොනාවද කොඩෙන්නද කොහෙද, ගෙනිච්ච කැම් ගෙම කාල මහ දවල් දෙන්න එක ඇඳේ නිදි.”

“ඉතින් අප්පේ මහ මොකෙද්ද?”

“මිව හොඳයි ඉතින් එහෙමනම් ඇත්තමට, අනේ මම දන්නෙ නෑ............අම්මට නම් හිරිකිතයි.”

මා පත් වූයේ අසීරු තත්ත්වයකට ය. මා ඔබ සිටින බව ලොකු අම්මා පමණක් නොව නිසැකයෙන් ම නැන්දා ද දැන සිටින්නට නැත. කතාවට සවන් දෙන බව අඩු කරමින් නැන්දාවත් දැන ගැනීම අනුචිත යැ ය සිතුණෙන් කාමරයෙන් පිටවීමට මගක් ද නැත. අනෙක් අතට ඒ නොකාන්තලු අම්මිට කතාව අසා ගෙන සිටින්නට ද කුතුහලය ලොකු අම්මා කෙරෙහි කෝපයක් ද අම්මා............ මා අනුකම්පාවක් ද මට ඇති විය.

ලොකු අම්මා අන්කියට මිට කළ වගන කතා වෙන ද එල්ල වුණ ඇතුම් පදයක් ලෙස නැන්දා සැලකුවා නම් පුදුමයක් නො වේ. ඇය ඉන් එහාට කිසිත් නොකියා කියන්නද, ඉන් ඒ නිසා විය යුතු ය. තම පුකාරයේ වේදනාව විඳින්නට මදකට නැන්දාට කල් දීමට මෙන් ලොකු අම්මා ද නැවත කතා කළේ විනාඩියකට දෙකකට පසු ව ය.

“ඊට පස්සේ අර නැනු ළමයි දෙන්න හදන විදිහ! ලැජ්ජ ඔය අඳිලවත් නෑ. කොට ගවුම් ඇඳල මොකෝ කරල.”

“වවුනෙ කොයි මෙයාත් එහෙම තමයි අප්පෙ. මොකද ඒ ළමයි දෙන්නාට ය කියල වෙනම මෝස්තරයක්ලු ඕක.”

“සිදාදියෙ කෙළවෙන් හිටියත් අපට මොකද? එහෙ කෙල්ලො හරියකවියු මොනෙ? මිනිස්සු හිනාවෙන්නෙ අපිට. මම නම් බලා ගෙන ඉන්නෙ කොයි ආදිලාකවද යන්නෙ කියල. ඉතින් ගම්මානෙ නරක් වෙනවා. ඩ......ඝ.........ම......ඝි!”

නැන්දා ඊට විරුද්ධ ව යමක් කීවේ නැත.

“ඔක්කොටම වැඩිය මම නම් විංගේවත් කැමති නෑ අර මිනිමි ළමයට. කොච්චරවත් නෑනු ළමයින් මැද්දෙම.”

“අනේ මේ හොඳක්නා දරුවෝ! උන් කොහොම හිටියම මොකද? එක පවුලෙ සහෝදර සහෝදරියො වගෙ.”

“ඒ ළමයගෙ හොඳක්න තමන් නෑ, ඉලන්දාරිකම දුන වන බිසිල්ල.” යි කී ලොකු අම්මා මදක් සිට සටන් අලුත් යමක් මතක් වූ ලෙසින් උද්‍යෝගයකින් යුතු ව මෙසේ පැවසුවා ය. “———— ඔන්න මම කියන්නම හිටිය එකෝ වැඩි දවසක් නෑ වගෙ. මේ වගෙ පුරන්සයි මල්ලිකයි වාඩි වෙලා ඉන්නවා. ඔන්න ඔහෙ ලොව් කාලුව උඩ. මේ ළමය ඇවිත් ඒ ළමයි දෙන්න මැද්දෙන් වාඩි වුණා. මට හිතුණා!”

“අනේ අප්පේ හිත්වල නරකක් නැති නිසාවෙන් තමයි ළමයි එහෙම හැසිරෙන්නෙ. සරුණ තමන් ගියේ නෑ. පුරසලේට නැඳුණු ළමයි.”

“පුරසල් කරයි සට වින දොහක් හිටියොත්.”

WWW.EXPRESSLANKA.TK 39 .... ම වැඩි වන්නට විය. කෙළින් ම කාමරයෙන් එළියට එන්නට සට කීප වරක් ම මා සිතිණි. මා තවදුරටත් ඉවසුවේ නැන්දා අසීරු තත්ත්වයකට දැමීමට නොහැකි වූ බැවිනි.

www.sinhalaelibrary.com

කෝපයට අමතර ව මගේ සිතේ ඇවිලී වේදනාවත් ද කලකිරීමක් ද හැ ගත්තේ ය.

ඉතාට ම එල්ල කළ ඇනුම් පද අසා නොතෙහුත් අන්දැකීම ඇසත් මේ විදියට ම පසත් අන්දමින් අප ගැන කුරා නිරීමේ ගන්නියක් ඇසට කිසිම ඇසා නෝනාට බැරි කාරී. මගේ වේදනාවට හා කලකිරීමට ද්වේෂයෙත් ද එකතු වූයෙත් යම් අවස්ථාවක ඇයට ද පිදුවා පලිගන්න සුතු ය යි අධිෂ්ඨානයක් ඇති කර ගතිමි.

අනෙක් අතට ඒ වෙලේ ම මම ගෙදර අත හැර යන්නට ඇත්තේ ය යි මට සිතිණි. නැසිර සාද්දරයක් අවමානයක් නැති ව ලැබ් ම ගෙදර සාමයෙන් සතුටින් හා නිදහසින් ගත කළ ජීවිතය මට පිහිටක් විය. ගෙදර සිතක් වී පුරන වරට සංවේගයක් ඉපිද මගේ දෙ නෙත් තෙමීණි.

"මාන්නය එනව වගේ." සැහැසිලියායක හඬකින් නැන්දා කීවා ය.

මම ජනේලයෙන් පිටත බැලීමි. කරත්තයක් පෙමහන අතක් මිනිසෙක කැපත් ගේට්ටු හරින් ඇසෙමින් තිබිණි. ඒ කාන්තා ගේ දාරක් එන කරත්තයේ හඬ වශයෙන් නැන්දා හඳුනා ගන්නට ඇත.

ඒ වන විට නැගිට සිටි නැන්දා සහ ලොකු අම්මා දෙස බලන්නට නැකිමක් නො කළ මම කාමරයෙන් පටන් ගෙන ගේට්ටුව තෙක් වේගයෙන් දුවන්නට වීමි. මා එහි දුව යන විට අම්මාත් නැංගිලාත් සිනාවෙන් පිනාසින මුහුණු ඇති ව මාවට පැන තුෂාර් එමින් සිටුණු කරත්තය දෙස බලා ගෙන උන්හ. නැංගිලා ඒ වන විට ද අත් සසලා බකමින් සිටියා. පිළිසරණක් පතා පැමිණි නැනෙක දී අවමානයකට පත් වී ගෙදර සිතක් වීමෙන් ජනිත හෝකය කාන්තා ගේ ඉසව් කැල්ල දකින් ම අඩු වී ගියේ ය. මගේ හදවත බිනු බාර ගත්තේ සෙනසුරාදා හවස නියත වශයෙන් ම පැමිණෙනු තොටි පිහිටක් අවශ්‍ය ව සිටි මෝසෙහයක බලපොරොත්තු ගතිය ව පැමිණෙන කැටියෙනි.

සෙමෙන් කරත්තය ලං වෙත් ම අඳිරියට දුව ගෙන ගොස් ගෙල බදා ගෙන කාන්තා ගේ ඒ සිනාමුසු මුහුණ සිප ගැනීමට තරම් බොළඳ ආසාවක් මට ඇතිවිය.

නැංගිලා ද දැන්ම ම එඩ පන්ති [illegible] නැවතුමේ දී ගේට්ටුව අසල දී කරත්තයේ ගමන් වේගය අඩු වූයෙන් පිටුපස ඇදි ඇඳින් ඇල්ලා ගත් අයෝනා කරත්ත පඩිපුවට නැග ගන්නා ය. එය දිටි අපි නැම හඬ නගා සිනාසෙන්නට වීමු.

"පස්ස මිරිවලා කොහොට අමාරුයි!" කාන්තා ඇය ඇඳුවට ගන්නට අත දිගු කරමින් කී ය. එහෙත් ඒ වගේ දුර හෝ එහි යෑම ඇයට විනෝදයක් විය.

"කාමින් නැ මේ ටික හිත දුරක්ද." කරත්තකාරු කී ය.

වෙසින් මමත් පිටුපසින් දුව ගෙන ආවෙමු. මිදුලේ කරත්තය සිටුවත් ම බැහැගත් සිය ආරවිටි මාඩා හැර ගෙදර සියලු දෙනා ම ඉස්තෝප්පුව වෙරට සිටියාහ. කාන්තා මිසා මට වීගක එළි මිනු අත වූ බැගය ගතිමි.

"මම කලින් එක දවසට වඩා පුතා ටිකක් ලොකු වගේ අද." සුමතැදු සිනාව මුවග රඳවා ගෙන සිය පසෙකට ඇල්කර මෝසෙහයක් මා දෙස බලා සිටි කාන්තා මගේ පිටට ද තට්ටු කරමින් කී ය.

"මේ සුමනායෙට?" නැන්දා සිනාසෙමින් ඇසුවා ය.

"නැගමන් අඩුවක්යැ?" අම්මා කීවේ කායගැනා පූර්වක බැල්මක් ඇති ව ය. නැංගිලා කරත්ත දැලේන් ගත්කිරෙන් වූ එළවළු ද අනෙක් පාර්සල් ද ගෙට ගන්නට වූහ.

"අනේ ඇත්තට පෙරේරා මහත්තයාට පිස්සුද මම අහන්නෙ?" නැන්දා කියන්නට වූවා ය. "............සුමනායක් ගෙන මේ තරම් බඩු මුට්ටු උස්ස ගෙන කරත්තයක් ම පුරවල............"

"මොන පුංචි ගන්නි කරත්තයක්. මරතරත්තයක් නෙමෙයි."

කාන්තා ගේ කතාවට අපි සැවොම සිනාසුණෙමු. එවැනි කරවිටත් වඩා සිනාසුණෙමු.

"ඒ වුණාට ඕන්න හීට පස්සෙ නම් අපි බාර ගන්නෙ නෑ නා."

"ඒක හොඳයි හාමිනේ, මට ගෙනි යන්න බැරියැ?" කරත්තකාරයා එසේ කී කල ද අපි සිනාසුණෙමු. අපට දැන් ඕනෑ ම සුළු විහිළුවකට වුව ද සිනාසිය හැකි ය.

"මොකා! මෙහෙම ගොහත් ඇද්ද?" යි අම්මා කීවේ ද ඒ සිනාව මැද ය.

[illegible] නැන්දා ගේ කීමෙන් පසු ව කාන්තා පුද්ගලයා ගැනත් කොළඹ පාන්තිය ගැනත් මද වේලාවක් කතා කළේ ය. ලොකු අම්මා හැංවඳයට වැටීපුර හවුල් හොටි පසෙකින් සිලා සිටියා ය. ඇය කාන්තා ගේ උකුළේ වාඩි වී සිටි අයෝනා දෙස සිප

www.sinhalaelibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 40

[illegible] නිසාත් [illegible]. ඒ ඇත [illegible] නිසාත් [illegible] ද [illegible] [illegible] [illegible]. එහෙත් ඇය සතා [illegible] [illegible] [illegible] නැත.

[illegible] නැති වී මිදුලට [illegible] [illegible] පසු ව අම්මාත් [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. ඒත [illegible] පුටුවකට [illegible] [illegible] අම්මා ඇය [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ද [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ය.

"[illegible] [illegible] [illegible]" යි [illegible] [illegible] එමින් අම්මා [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible]. සාන්තා ඇඹිලි [illegible] [illegible] ඇය [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] අද නැත. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] අම්මා [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. "[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]" යි ඇ ඇය [illegible] [illegible] [illegible] ද?

සාන්තා [illegible] [illegible] පුටුවක [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ද [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

'[illegible] අපේ කොලේජ් එක [illegible] [illegible] [illegible] ද?'

"[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] නෑ පුතා. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] කොලීජ් [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]."

'[illegible] [illegible] [illegible]'

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

'[illegible] [illegible]............' [illegible] [illegible]'

[illegible] ද [illegible] ද [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ය. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] නැත.

"[illegible] දැන් [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]" ය [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ය.

'අපොයි පුංචි එන්න බෝනස්සෙ.' යි කී සාන්තා ඇය පුටුවක [illegible] වාඩි කරවා ගත්තේ ය.

'කැම්පස් කොලේජ් එක ඇරුනාමදු ඇති එහා.'

'ඇත්තද සර්ට?'

'අපිට කොහේ පව කල් වෙලා ඉන්න පුළුවනි.'

'සාන්තලා, පුංචි, පුතාලා, සුරංගාලේ අද කෝ?' [illegible] ඇඹිලි බලාපු අම්මා [illegible] [illegible] [illegible] පුංචිද [illegible] [illegible] මිසා හිට [illegible] [illegible] කීවා ය.

සාන්තා [illegible] [illegible] [illegible] කොළේ නැත.

'දැන් ඉතින් මේ කෙල්ලෝ එත්තලම යන්න වෙන්නැති මේ [illegible] [illegible]!' පුටුවක වාඩි වෙමින් ඇ කීවා ය.

[illegible] [illegible] වී, [illegible] [illegible] මා [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] සාන්තා ගේ [illegible] [illegible] [illegible] ය. [illegible] ඇති [illegible] [illegible].

'[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] කෙළේ.'

'[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] දැන් ඉතින් [illegible] [illegible] [illegible] නැහැ. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] නෑ' යි කී බලාපු අම්මා [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ය.

ඇය ගේ ඇඹිලිකම [illegible] ගේ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ගේ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] විය.

සාන්තා ඇඹිලි [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ද [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] නැත. [illegible] [illegible] ව [illegible] [illegible] ද කී ඒ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] වී [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] ද [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

'දැන් ඉතින් මේ කෙල්ලෝ [illegible] [illegible] [illegible].' [illegible] බලාපු අම්මා [illegible] - එහෙත් [illegible] [illegible] ඇති [illegible] [illegible] [illegible]

www.sinhalelibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.FR 41

"ඒ කව කොයි කාලෙකින් ද?" සහෝදරිය ඒ දෙස බැලුවාය.

කොහෙත් ආච්චි මාමා කියාපුවේ ය.

අම්මා හෝ නැත්තා ලෝ තනා නොලේ නැත.

"මේ යන්නෙ කියන්නෙ? මාත්තය මේ තරම ඇවිල්ල තියෙන්නෙ අම්මිලාත් එක්කලා යන්නලු" යි ලෙනු අම්මා කීවේ අප ඒ ගෙදරින් පිට ව යළි කම්ට ගිය සාමයක් වග කිසි වේදනාවක් ලෙස ලැසක ඔවත් කතාව ජරාවෙයි.

කිලාලයෙත් ම එයේ ඉඳගැනියක් හැර අනෙක් සියලු දෙනා ම කිසියම් තැනක පුරුදු නොහැකි පුවතයි. ඒ එක ගෙන මගියට පත් වූහ. එය විස්මය කළ නොහැකි පුවතකි. ඒ එක ගස මිනියට පත් වූහ. අම්මාගේ කාන්තාවේ අසල හිඳිමින් මැණිකේගේ පුත්තයාත් කසාවිතා වූ නිල අම්මාගේ කාන්තාත් අසල කඳුළු සල්ලි ආදී පුතිරූප අම්මිලු ජිවිතය - නලුග මඩව ඉවත් වැටී සිටින්නේ එම සිමියක් නැත. ආච්චි මාමා ලිපියක් ගෙනල යි ඔහු පවා සිනා ගෙන සිටියේ නැත. ආච්චි මාමා දැන් විදිනා ගෙන අම්මාගේ කාන්තාත් අසල බිත්තියටත් මාරුවීට නැලී ය.

"තැමතුමේ පෙරේරා මාත්තයා මොනවද මේ කියන්නෙ?"

සිලිනුත් දෙන්නාට ඉදිරියෙන් වුණේ අම්මා ය.

"දැන් ඉතින් ඒ තරම් මහතෙකු ගන්න දෙයක් නැතෙන අයියා! අපිත ඉතින් තැමිදාම ඉන්නලු?"

"තැමිදාම ජිවියක් අපට නම් නොදැයි." මගේ මුව සහ රත් කරමින් ලෙනු අම්මා කීවා ය. "........දවස දවස තම් - ඉන්න ඉන්න මේ කොල්ලට මෙ සාවූ එතෙ වලුසිටි ගේ දොර දාල එන්න නොවෙ. දෙලියන්නෙත් පිළිවෙත් දැන් බියසුන් නැහැනෙ."

ඔවට බලා සන්නට තරම් වත්තක් පිටිපස්සේ කැපී ඔව ඇලට කැඩිත මගක් තිබෙන ආකාරට මා සුළු උගත් තමුදු කාන්තාත් ආච්චි මාමාත් අම්මා තිසා මම ඉවතුවෙමි.

කව දවසකින් දෙසකින් අඩාලු යන මහට අතක මේ වන විට නැති සුළ කැප්පත් ඒ සිටිනී. වත්තක් මට්ටයත් යට කර ගෙන පෙන්වය අපේ සිහුනුවල මහ වත්තට විය. පූට්සියෝ මවුතොටුනත් දෙක බලා ගෙන ගියා නැත...

WWW.EXPRESSLANKA.TK 42

"එය මහල්ලෙලා ඉන්නා." විනිසා වේසී ගේ සතට තොදුරා කීවා ය. තිස්සේදකාට කිසා ඒ වචන කාටත් ඇසිනි.

"ඇත්තට පෙරේරා මාත්තයා යන්නද?"

"එහෙම තමයි ආච්චි අයියා අද ගමන් කාලේ."

"මොනවා ඕක්කු යුද්ධ ද? ... ලොකු වියදලැතියා මට තමා පුතා පුද්ගලට ගෙදර ආච්චි පුත්තෙල් තැනුව ඉන්න ළමයිත් එක්ක ගම් ගොයනාව. ඔබ බිරිය මෙසෙත් ඉන්නා සිංදු. ගෙට උදේම ඒ විස්තර යවන්න මට ලියල දෙන්න."

"ඒ වුණාට අපිට තැම්දාම ඉන්න ද? මේ ගෙදරට මොන තරම් කරදරයක් ද ගොඩක් ඉන්න නොවෙ." ලස්සනයෙක් නැගා පත් එකක් මදු කියාවකින් යුක්ත ව අම්මා කීවා ය.

"එහෙද? තව නම් මට දැන්නෙ නෙරැනෙකේ" ය යි කී ආච්චි මාමා තව නැගා සිනාසුණේ ය. මහ රටේ යවුල ගිහා වචන සාත්තා මොනිමක් ඇගත දැන් මිනු ගේ වන පුරා පුංචි දරුවන් ගෙන සිටිනා අයියාගෙ කම්සේ පැහිර ගියේ ය. "...................පෙරේරා මාත්තයාලා ගියා කාමයක් කරදර වෙලා ඒ අයි. පෙරේරා මාත්තයා මට මෙනෙරුම උදව් කළ කෙනෙක්. ගියත් ආව ගියේ නැතුවට එව ඔපසා මිනිසාට මාත්තයා ගලේ නොවුට ඇතුළු වෙලා."

"මොනාවද තැමිදාම මම ආච්චි අයියාලට කරල තියෙන උදව්?"

තාත්තා හඬ ඒ ප්‍රශ්නයට ආච්චි මාමා දෙන පිළිතුර ගැන අප උනන්දුවෙන් බලා සිටියේ මිනිතුරු පැටවී අපිත සම්බන්ධ ගැන දැන ගැනීමේ ආශාවෙනි.

"උදව්? මොන නැ. අපි අටමේ නැවුව කාලේ?"

"එහෙත් උදව් ද ආච්චි අයියා?"

"මොන නැවුවක් ද අයියෙ?" ලෙනු අම්මා ඇසුවා ය.

ඇගෙන් අප මෙන් ම කිසිත් ම නොදන්නා බියවෙති.

"කාසියට මහත නැද්ද තත්ද කාලේ ඉවරට පටලැවුණු නැවුව?"

"මට තම් හරියට නිව්වියක් නැහැ."

... නැ. ... නිංගෙට ... කාගෙද? මේ කොල්ලො ආමට පේනම ඉවර වුණාට සරනෙ පොර නේන වියද්ද්ත්."

සහෝදරිය නැඟී පුත්තයෙත් කඳ වුණු ජිවිත කෝපය මැඩි ගන්නට මෙන් ආච්චි මාමා මෙහොතක් නිහඬ ව සිටියේ ය.

හැරුණාකම, කිසිවල සාන්ත පෙනුමකින් යුක්ත වුව ද ඔහු ඇවිස්සුණු සල යොයන පුද්ගලයකු යි මට සිතිණි. එහෙත් ඉමහි දී මා තුළ සිතක් වැනි හැඟීමක් ඇති වූයේ නැත. ඔහු සමඟ පැවසෙන්නට ආසාව ලොකු අම්මා බැරිණි.

"______ පනිවට යන්න ඔලු බිල්ලන් තිබ්බෙය නෑ, හාවු කියනව කියා හඬින් අහන්න මලන්ත උපාවියකට බිහිල්ල පුරුද්දක් තිබුණු පිහිනෙන් නොවෙයි එහෙනාට මම. අද්දකල් අල්ල දුන්නෙ පෙරේරා මහත්තයා............!"

"ආරච්චි අයියගෙ හාස්ලු නෙවේවෙ?"

"ඒ වෙලාවෙ හැටියට එකක් නොවී වැටුණ් ද? මම දන්න කෙනෙහල් මලුත් නෑ. පීලුන් රළුවාමි අල්ලගෙන - ජ්ලාන් මහත්තය - අල්ලගෙන - කෝල්ම බුදියන්ගේ අල්ලගෙන - පෙරේරා මහත්තය මොන දුතිවියත් දැම්මද හාවුව දිනවන්න.................. ඉතින් හාවුව දිනුවය කියවුනො..................දිනුවට පස්සෙ...............!"

"මාර පුද්වයක් කරන්න වුණේ ඊට පස්සෙ තොව්" නැන්දා පහත් හඬින් කිවා ය.

"ඒ මොකක්ද අප්පෙ?"

"ඒ මොකක්ද? හාවුවෙන් අපි දිනුවට පස්සෙස් සිද්දවුවල නොයක් කැඩුවනෙ, ඉවම වල් කොටන්න දෙන්නෙ නෑත කියල. මරනවය කොටනවය කියල තිබ්බෙ. පෙරේරා මහත්තය මට මිනිස්සු නෙහත් දුන්න අගුරු පවුවෙන්. අපි වල් කැඩුව. එහෙත් ආවෙ නෑ ඉස්සරහට."

"ඒ ඉවම අපේ හාන්ස් ඉන්න කාලෙම බෙදල සිබිච්ච එකක් නේද අප්පෙ?"

"මහ කට මොකද? බෙදල සිබිච්ච හැටි දන්නෙ අපි, නේද පෙරේරා මහත්තයා?"

මේ කතාව දීලට ම නැන්දා ගේ මුහුණ කොම්පනින් ම මිරි සිහිණි.

"එහෙනම් සිද්දවුල අයිති ම කරගෙන." ඈ අම්මා [illegible] කිවා ය.

"එහෙනම් සිද්දවුල රජ කරනවා. අපේ මිනිහා අත හෝදනාව. එයේ දරුවෙකුට කෝටු කාල්ලක් කපා ගන්න ඉඩ කියන්නෙ නෑ, දන්."

ඉවම් පුත්නය ගැන ලොකු අම්මා කටක් යමක් කියනු ඇතැයි මා උදක් ම බලාපොරොත්තුවෙන් සිටියෙමි. අත්තිමට අප සියළු දෙනාගේ දොම්නසට හේතු විය.

"ඒක නෙවෙයි ඉතින් අපි මොකද කරන්නෙ?" අම්මා නාන්නා හදාගෙන තිබ්බෙය. "..........මම නම් ගෙට යන්නමයි කියා ගේ මූහුණ බලා සිනාලා ය."

"කොහේ යන්න දැ" යි අසමින් ආරච්චි මාමා අනුකින් නැගිටිවෙ ය.

"මමත් ගම කල්පනා කළේ පමණ මේ දුක දෙන්න තියෙයි ආරච්චි අයියා. යන්න කියලම බඩයා තෙ වලේට."

"පිස්සු නැතුව ඉන්න පෙරේරා මහත්තයා කට ටික කලක්. දැන්ම මේ ළමයි කොළඹ අරන් යන්න බෑ නෑ. පුද්දෙ, මැරිලි, කාගෙවී, පංජ්ම කාරයො නැම ඇතුළ පිරිල....................මම යහට හිදා ගන්න."

අප ඉන්මනින් ආපසු යන්නට අදහස් කළේ කුමුජනයකින් කොට ලොකු අම්මා ගේ වෙනස්කම් නිසා බව පසු දා නැන්දා කෙළින් ම ආරච්චි මාමාට කිවා ය.

"ඉන්න බැරි නම් කියන්නෙ එයා යන එකයි. වී බිලු දෙසක් අර ගෙන ඇවිත් කකත් ඇතිල ඉන්න නෑ. මීතෙ පාටවුව. අනෙත් අම්මල් පෝණුවක වත් වෙනසක් නැත්නම් බිල්ල මට තනුණ ගානට ඉන්න" ය යි ඔහු අපට අවවාද කළේ ය.

"අහගෙන හේද ඊයෙ රාත්තිරියෙ ඉවම් හාවුව ගැන කියන කොට? දැන් දන්නෙත් නෑ, මතකත් නෑ මීට කොහොම වුණාද කියල." නැන්දා අපේ අම්මා දෙසට හැරී කිවා ය.

"කතා නැතුව හිටියට මිටත් මිනහයි ඒ කාලෙ ආරච්චි අයියා ම වගේ දේකට කීතර කියල එහෙ ගියා."

"මගෙ පැත්තෙ නෑයෙක්ගෙන් උදව්වක් ගන්නට මතක නෑ. ඒ ගෙදෙල්ලගෙ කෙනෙක් කළා නම් බලන්න තිබුණා. අන්න ඔහ දවසට ම්......................"

WWW.EXPRESSLANKA.TK - 43

www.sinhalaelibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 44

7

නගරයේ එක තාවකාලික ව බැඳුණු අලුත් පාසලේ සිට මුල් ම දවසේ ගෙදර පැමිණ අම්මාට විස්තර කරන්නට බොහෝ දේවල් සංගීලා වෙත තිබිණි. මුලුත් වටත් ම තොලුවසිලිමෙන් ව ආවේ ජිවාරිස් බොහොමයක් මල්ලිකාලා ඉදිරියේ පවා හෙළි කරන්නට විදියක් නොවුණු බැවිනි.

"අම්මා! එක කොලෙජ් එකක් නෙවි, නංගි මඩමක්." සාමරයට විඩ ඇඳුම් මාරු කරමින් අයෝනා කීවා ය. "..................අපේ ක්ලාස් එකේ ඉන්නට ඔම්ම ගරමේ නට් ගෑනු."

"පුතා අයෝනා! කෑ ගහන්න එපා."

ගමේ දී අගළට සිංහල ඉගෙන පසු ව ඉංග්‍රීසියට ගිය බැවින් මල්ලිකා සිටියේ ද අයෝනා ගේ පංතියේ ම ය. විනීතා හා ජයන්ත ඊට පහළ එක ම පංතියක ය.

අම්මා වෙත ගොස් කරට අතක් නවා මුහුණට මුව ළං කළ වෙයි.

"අනේ ඉන්නව යමුල කියන පිරිමි ළමයි. මම හිතන්නෙ අයියලගෙ පංතියෙ ඇති බැඳපු මිනිස්සු" යි කීවා ය.

"අයියා ඇරුණම සංගීතය අදින පිරිමි ළමයි නව දහයක් වත් නෑ."

"ඇයි ගෑනු ළමයි? මාගෙන් එකෙම කසන්නු නැතුව. පමණේ ළමයි ලී කැපෙන්නු දාගෙන. කරියට [illegible]

"කවුරුත් නෑ අම්මෙ ඉංග්‍රීසි කතා කරන්නෙ. මම එකෙක් එක්ක කතා කළා. උඩ බලා ගෙන මූන්න ගත්තා."

"නංගි සද්ද කරන්න එපා. මල්ලිකාලාටත් ඔය ගැන [illegible]"

"සංගීත මාස්ටලත් පල් එකට කතා කරන්නෙ. මට හිතුණ එනව.........අපේ මාස්ටරට චෙර් ඉඩ කියන්න බෑ. එයයි කියන්නෙ ඩ්‍රිල්." අයෝනා කට ඇඹ කර කීවා ය.

"නංගි දන්නවද අද පාඩමට කියන මාස්ටර් කතා කරනව. අයියටයි මටයි හිතාගම ගියා. එක අහගෙන ඉඳල."

"අතික සාට සාට ගවුම් වැඩි දෙනෙක් ඇඳල එන්නෙ."

"ප්‍රින්සිපල් පන්තිය වෙදි සිත නිසා අවසර දීල තියෙනව නොකෙස් පාට අඳින්න. දැන් සුදුම තියෙන්නේ නෑ."

"ඒ පුතාත් ඔම්මල..............? පමිලු මාල දාල. කාමිවල් අව රතු පමණක් අඳනා. හරි-ම නොවේ."

"එකට කමක් නෑ. මිට පස්සේ මේ ගෙදරි හොඳට කියන්නෙ නෑ මට. මතක නෙ. ඊළඟ ම්‍රිත්‍රීකාට හොඳ ගන්න."

සංගීලා නිගව ඇත්තයි. වයස් සීමාවක් නැත් ළමයින් ඇතුළු කර ගන්නා නියමිත වකවානුවක් නෝ නොවිණි. මද වින තුන් වන පංතිවල පවා අට දහය ඉමින් ම පහළොව දහසය වියසේ සිසු සිසුවෝ ද වූහ. මව පසු ව තේරුම් ගිය අන්දමට තුන් වැනි දෙනෙක් සිංහල පාසල්වල ජේෂ්ඨ සමත් වූ අය ය. ජේෂ්ඨ සහතිකයෙන් රැකියාවකට යාහ ඉඩකඩ නැත් අන් එකා ඊට පසින් පැවැත්වෙන විභාගයක් හෝ නොවිණි.

කණිෂ්ඨ හා පූර්ව ජේෂ්ඨ පැති ගැන ම පැවැත්වුණේ එකට ය. එබැවින් වෙයි හා මම එක ම පංතියකට වැටුණෙමු. අප දෙදෙනා හැර එහි අපේ වියසේ ළමයි සව හතර පස් දෙනකුට වඩා නො වූහ. වැඩි දෙනෙක් අවුරුදු විස්ස ඉක්මී වූ අය ය.

ගමේ සිංහල ළමයින් වෙන් ම ඒ පාසලේ ඉගෙන ගත් ළමයි ද අප ඉංග්‍රීසියෙන් කතා කරනු අසා සිනාසෙන්නටත් සරදම් කරන්නටත් වූහ. මා අසල සිටි ළමයකු සමඟ ඉංග්‍රීසියෙන් කතා කළ විට ඔහු ඊට අනුකූලතාවය දැක්වූයේ මිතත් ලජ්ජාවෙනින් හා නොසැලකිල්ලෙනි. අප එදෙ ගෙදරින් පිට අවට සියලු දෙනා ම උපහාසයෙන් [illegible]

"සුද්දෙක් ඇවිදින්" එක ළමයෙක් කී ය.

මගේ සගයා කතාව නතර කළේ ය.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 45

ඉන්ද්‍රිකියගේ සහ පිරිමි ළමයින් ද පිරිමි ළමයින් පාටනු
ඇති ද කියනවට සාක්ෂ වීය.

"සහය ලස්සනයිනෙ" මුළු දවස් කීපයේ ළමයි කොයාටත්
ඔව් මා එහා වීව යී ය.

පසු ව එම ද නොසිතූ අයුරු ව ගෙන්නට පුරුදු විය.

[illegible]

අම්මා නා වීජිතා විසින් කම් ගෙන් පොහොසත්කට අප හැදෙන්නා
[illegible]

[illegible]

"අද අපේ ක්ලාස් එකට අලුතින් ගෙන්නොත් ආවා" යි රශ්මි
දවසක විජිතා ගෙදර දී කීවා ය.

"සල්ලිපත්තට වුණත් කිඹුම් සුදුරට වෙලා ඉන්නා එපා. දැන් හරි
ලාල්ලිම වීසත් ලගනම පත්න කියෙයන්නෙ" යි මල්ලිකා අදහසක් ඉදිරිපත්
කළා ය.

[illegible]

[illegible]

WWW.EXPRESSLANKA.TK 46

[illegible]

"අම්මලට සිනා සල්ලි. මල්ලෙන් පොහොසත සල්ලි. ගල්කාරියට
සල්ලිම තමයි ඉතිහුරු සිබුණ ම ඇති." කියලා කීවා ය.

"පොහොසත්වත් වියත් අපිට වෙන්න ලියවිමක්නෙ තැතිල
ඉන්නා. සල්ලි තිබුණොත් මදැ." කමලා ද කල්ල් වූවා ය. "________ දැන්
අප වෙඩිසිල ඉන්නාව. ඒ ළමයි පොටිකාම හොඳට ඇඳල සල්ලිවල
ද ඉන්නෙ."

"ඔය තුලි ගෙවල්වල ඉඳල - පාඩ් සාලෙ වන් කාල සල්ලිවලට
පහෙවයි රන් සළුත් මොකද ඔනි මට නම් අවවුදුත් වරින්නෙ නෑ" යි
කලාකු අම්මා කීවේ සැරෙන් නොවේ.

"අම්මලට ගෙදර පොටිත තාලේ සිත් සාලෙක් ඇති මිහිරිස්සු
සිටි ඇතුළ මිලනාද, පාඩ් කල් කාරිද වෙන කොහුත් කාලෙ කියල?"

"අපි ගොන්තු වගෙ මේ ලෝකෙ දෙයක් නොදැන රටෙ ඉන්නවා.
[illegible]
කියන වගෙ?"

"සල්ලිවත් ඉවර්වත් නෙමෙයි අම්මේ දැන් කාලෙ වරින්නෙ
උගත්තෙ."

"සල්ලි තියනව නං ඔය උගත්කු පස පස මුලට නෙන්න ගෙන
මල්ලිකා."

ඒ අම්මල [illegible]

"අම්මා [illegible]
[illegible]

WWW.EXPRESSLANKA.TK 47

"එස්. එම්. අයි. එල්. ඊ ...."

"සුළු"

"ඉස්මයිල්."

අශෝකා ගේ මුහුණ සැමදා සිනාවකින් වැසී තිබේ ය. තමාගේ වැරැද්දෙන් නොකළද ඕ තේරුම් ගැනීමට අසමත් වූ කුසුමා ඇය දෙස විස්මයෙන් බලා සිටියා ය. ඇ ලජ්ජාව වැසී යන මොහොතක් සිනාවක් මුහුණට නගා ගැනීමේ උත්සාහයක යෙදුණු කාමරයේ සිට ඩ්‍රම පුළු හට යන්නේ අනුකම්පාවකි.

"ඉස්මයිල් කියන්නෙ කම්බි කෙනෙක් ගෙ නම. මහත්තා ස්මයිල්"

"ඊ-ඇස්ස්."

"ඇස්ස් කියන්නෙ අත්තා පොරවට. අර් දේ සලත එකා? ඔය අකුර එස්ස්."

අකුරු කිය වූ කුසුමා වචනය කිසිද නො කර කෑගසායෙන් හා ලජ්ජාවෙන් යුතු ව අශෝකා ගේ මුහුණ බලන්නට වූවා ය. ඇය මෙතු මැඟෙපාත්තමත් හා අසරණ බවක් ද විය.

"ඔව්. කියන්න" යි අශෝකා අනුමත දුන්නේ තව වරක් කිහිපි විසනාද වීමේ අවස්ථාවක් එළඹේනැ යි බලාපොරොත්තුවෙන් මෙනි.

"ඇස්සෙල්."

නංගී සිනාව නැනවීමට නොව වෙඩ්ක් හොඳට පෙන්වීමට මෙන් අතින් කට වසා ගත්තා ය.

"එස්ස් - එච්."

"එස්ස්සෙල්."

"වැරදියි! එස්ස් - එච්. එස්ස් - එච් - එල් සෙල්ට."

එට පසු ම කම්ලාත් කුසුමත් කාමරයට වී කතක් ඉගෙන ගත් දේවල් හදාරමින් සිටින අතර අපි සෝට්ටුව අදහට ගියෙමු.

"මට හිනාව එනව කුසුම් වචන කියන වෙලාව" ... කීවා ය.

"කමිලාත් වැරැද්දනාට. ඒ මුණට මට නම් හිනාවෙන්නෙ නෑ ... පෙබී" පෙමි කිතකමානි ලෙස කීවා ය.

"මට නම් හිනාවෙනවා. මට නිතරම හිනාවෙනවා. ඇයි මයක හැද්ද වයසිල එච්චර මෙව්ව අපි ලේ කෝ දත් කිරන් ආව පස්සේ එනා." දුර්වීම සහගත සතුටක් ඇති ව අශෝකා කීවා ය.

"එ නංගී! පළිගන්න එපා!" මම අඩොදාගත් හඩින් කීමි. "..................මට නම් දුකයි කියා හමිය කුසුම් ලේ කර නැවියා."

"ඔව් අයියා. නංගී හරි තරහයි." යෙමි ද මා කී දේ අනුමත කළා ය.

"මම හිනාවෙනවා. මට විතරයි වයසිලගෙ අම්ම අපිට බැන්න නැති."

"දැන් බනින්නෙ නැහෙ."

එදා ඇඳිරි වැටී ගෙන එද්දී තෙල් පුරවා දල්වනු පිණිස ලාම්පුව ගෙන යන්නට කාමරයට පැමිණි පුෂ්පා, මා දෙස තරමක් නො මනාප බැල්මකින් බැලුවා ය. මම එක වර ම වෙනසක් ඇතැ යි ගණන් නොගතිමි.

"කුසුමට හිනාවෙන කොට මෙයාට නෙ රිදිල තියෙන්නෙ." මා දෙස රවා ගෙන ඇ කීවා ය.

"වචනෙ නොදන්න කෙනෙක්ට හිනාවෙන්න."

"එච්" කියාවයි කැමිලවයි ඒ දෙන්න නොයි කාටි හිනා වෙනවද කියල දන්නෙ නැතුව බය සහා කරන්නෙ."

"ඒක එයයිලගෙ වැඩක්."

"මෙයා හරි පැටිතයෙක්.........! අපි දන්නවා කුසුමට හිනාවෙන කොට මෙයාට ශේන්ති මොකද කියල." තොක්කාවුට මෙන් කියා ගෙන ඇ කාමරයෙන් පිට වූවා ය.

සතියක් පමණ ගත වන කල කුසුමා අශෝකා ගෙන් පාඩම් ඉගෙන ගන්නට ඇලිමැලි කරන බව පැහැදිලි ව ම පෙනෙන්නට විය. අකුරක් - වචනයක් වරදින හැම විටක ම නංගී සිනාසෙන්නට වූ බැවිනි. ඇය කුසුමා වෙනුවෙන් හොරා ගත්තේ ද අමාරු වචන ම ය.

"අශෝකා .... ඒ .... හිනාවෙන්න එපා" යි දිනක් අපේ පවුලේ හතර දෙනා සම ගෙත් සිටින තැනක දී අම්මා ද කීවා ය.

"හිනා වෙනාව කෙටි ඔම්මෙ මට හිනා යනවනෙ. හරිම ගොඩේ

www.sinhalaelibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 48

www.sinhalaelibrary.com
WWW.EXPRESSLANKA.TK 49

"හලෝ ජෙනිස් වන් සික්ස්ටී." ලමිසයෙන් කී ය.

කෙමින්නට රිය නො ඇසුණ සේ ය.

"හලෝ ජෙනිස් වන් සික්ස්ටී." ලුසී කීප දෙනෙක් එක වර කතා කළහ.

"තොදකින් මූණේ තියන මුස්පේන්තු කම් විතරක්, තූ!" වැඩිහිටියෙක් කියා මූණත් පෙළ පහත් ගැසී ය. සිල්ලර් ම කළ නතර කියාපුවෙක් ය.

දුර්කා හරියා ඇසුණු කට්ටුල පුද්ගලයෙක් නොවේ. නොදකින් වැලිඹුණු ඇගයක ඇඟ ද ඔහු ප්‍රමාණයෙන් කිරි ය. මූණෙන් පෙළ පෙරදක් ඉකිරි වන සේ කිප මූනා ඇත. ඔහු ගේ මූහුණේ සතුටක් දක්නට නො ලැබෙන තරම්. තමන් අතර සභාසිනත දී සටා මලුත් සිනාසෙන්නේ නැත. ඔව්හු පොදු අපි ඇඳුම් තැටිවලට අමතර ව දුර්කා හරියාට විශේෂ වූ මිනියක් ඔවු පසින් එල්ලා ගෙන සිටිති.

මාත් අල්ලමින් සිටින අවස්ථාවේ සෙමින් මද ගෑනා ඇඳ සිටියේ පොට කලිසම් පමණකි.

ඔව්හු හා එකක් සිටින් ම විදුරුවට බැස සිටියහ. පිහිය හැර ගවන ආයුධයක් මලුත් වෙත නොවීණි. මම මලුත් සතාටට පොළඹවා ගන්නට උත්සාහ කළෙමි. මලුත් ඉංග්‍රීසි දන්නේ නැත.

"මුං ගම් අපේ පේ පෙළී පාලින ජෝසල එකෙ ඒවරට. මුල ඉංග්‍රීසි දන්නෙ නෑ" යි හැඩි සිටියනු කී ලෙසට කවුරුත් සිනාසෙන්නට වූහ.

"මුන් ගම පුද්දලා සිල්ලා දෙන්න ඔනෑ යන එව්වා. දන්නෙ නැද්ද පර පුද්දන්නෙ නැවි. මුන්ට සවනට ඉස්සරහට, ජපානෙ සිල්ලට. පුද්ද පස්සෙ. පර පුද්දෙ නැවිම නො. ඌ යන්නෙ දිනුවට පස්සෙ පොසිය අරගෙන."

එක හවයනු නොයම් ද පානා ගෙන එනා වස්තුවක් වෙත යනු ශිෂු කොට්ඨයක්.

"අම්මට ගොහෙ ගහන අපරාදයක් නො මූ කරන්නෙ" යි කී ය.

"ඉස්ටොප්, ඉස්ටොප්" ලමිසයෙන් [illegible]

WWW.EXPRESSLANKA.TK 50

හරියා වස්තුවට ඇවිය ඔබා යළි එසවා දිය ඉසිරෙන මෙන් මිලනසෙරොන්නු සහතන වී බලා සිටියේ ය. අත්සිබද කුවයේ විළිනේ

ද ඔට කඩිල්ලෙන් කිප දෙනෙක් පනිති ය. ඔහු ඒ අත ගත්තෙන් ඉවතට ඇසී නො ලැබුණු ඇලී ය. එමිනෙතා පනිට විත් පසාසෙන් තැනී ව කිය ඇති[illegible] ගෙන ගොට වූහ. මෝස්තර ගෙන ඔට පිටින ගෙන් අපිත් පනිණේ පෙළපතින් පසු පස යන්නට වූහ. ඔහු දුරක් ගිය තැන එසෙන් තරය වී, ආ පසු ගැටී. අඩියක් පොළොවේ තප්පා "එලෙයාක්" ය යි හැ ඇසී ය.

ලමයි කීය පාවි. "හත්ත බොලුවි, එත්ත බොලුවි" ය යි තැ ගසමින්, එහෙත් සිනාසෙමින්. මඳක් තැනේ ඇසනු ලබ ගෙන් යළි හතර වූහ. හටයෝ නැවත මෙහෙයවීම කළෝ ය. ඒ අනුව පිටින ද මලුත් පස්සේ යන්නට වූහ.

මා ගෙදර එන කල නැංගිලාත් චිකීනා හා තම්ලාත් ඉඳිනුවා අසල සිටිනු දුටුවෙමි. සුජාතා ගේ අඩිය මා ඇස දී ම පෙරළුම් ඉකිම් බලා පිය නගන්නට වුණෙවු.

"අරය තරගවෙලා අයියෙක් එක්ක." මට පමණක් ඇහෙන පරිදි වෙයිසි කීවා ය.

"කවිද?"

අනෙක් අයට ඉස්සර වී යන්නට ඉඩ දී මගේ අතින් අල්ලා ගෙන ගමන බාල කළ ලොකු නැංගි.

"සුජා තරහ වෙලා!" යි යළි කීවා ය.

"ඒ ඇයි?" ගණනකට නැති ව මම ඇසීමි.

"දන්නෙ නෑ. තරහ ම තරහ වෙලා. මගෙත් එක්ක කිපට විනෝද එක්කලු තරහයි. චිස්ටර් හරි තරහයි කියල."

පිටතින් සිනාපුණු නමුදු මගෙන් සුජාතාට වරදක් වීණී දැ යි මම කල්පනා කළෙමි. දැනුවත් ව නම් සිසි දෙයක් සිදු වී නැත.

සිරින් පරිදි ගෙදර පහන් දල්වන්නේ සුජාතා ය. එදා සාලයේත් ඉස්තෝප්පුවේත් ලාම්පු තබා තිබුණත් මගේ කාමරයේ එළියක් නොවීණි. මම ඇඳට වී අඳුරේ ම කුල්පනාවේ වැටුණෙමි. කරුණ කුමක් වුව ද [illegible] මට නම් සහතික ය.

"වෙයිස් නැංගියෙ, මේ ලාම්පුව සිහින් කියල එන්න අර කාමරෙන්." සාලයේ සිට සුජාතා කියනු ඇසිණි.

"...[illegible] කියා ම යන්න."

"වෙනදාට කියන්නෙත් එහෙම නෑ? [illegible] - අනේ" [illegible]

"ඇත් දා ම [illegible] නෙමෙයි" සුජාතා කීවා ය.

[illegible] එළියට උඩ ඇවු වේදි ආපසු හිරේද,

"දැක්ක ගෙත් ද?" මම කිව්වෙ." යි කියා ගෙන ය.

"[illegible] වේදි [illegible] කියල" යි ඇය දොර [illegible] ඇසිණි.

"මට මූ මිනු නෙහෙත් [illegible] එකයි තියෙන්නෙ, [illegible] කියා."

එසේ කී වේදි [illegible] අනුව සිතා [illegible] සුජාතා [illegible] ඇත. මා [illegible] ඇය [illegible] - එසේ ම ඇය [illegible] - [illegible] දෙසත් ගත කළෙමි.

"[illegible] නැත්නම් මේ මිනු නොහොත් නැතුව බේරෙන්නැති."

මම [illegible] ඒ වන විට සුජාතා [illegible] ය. [illegible] අඩිදින්නට යන [illegible] ය. මා කලින් [illegible] නිසා ඒ [illegible] ඇත. සුජාතා ගේ අම්මාගෙට [illegible] විය හැකි ය.

[illegible] ඇතුළට ගියෙමි. [illegible] සුජාතා දක්නට [illegible] නැත. [illegible] මම මූණතැන් [illegible] ගෙනෙන [illegible] නැත. [illegible] අම්මාගේ [illegible] "[illegible] ලියුමක් ලියන්නෙ නැද්ද?" යි [illegible] මම [illegible] ගියෙමි.

"[illegible] වැඩක් කළේ නෑ නේද? [illegible] පාඩම් කරන්න." මට කීවා ය.

[illegible] ගියෙමි. [illegible] දැකීමට ය.

[illegible] පටන් [illegible] මිනිහගේ [illegible] ය.

"අනාගතයට විත්තා ගන්න" යි ඇය [illegible] ගෙන [illegible] ගියේ ය.

මා උගුරෙන් උගුර හත් විත [illegible] නැත. [illegible] ඇය [illegible] සුජාතා [illegible] ගෙනිමි. මම [illegible] ගෙනිමි. [illegible] ඇසිණි. [illegible] සුජාතා අත් බැඳ ගෙන [illegible] දී මා දෙස බලා සිටියා ය. මම සිනාසුනෙමි. ඇය ගේ මුහුණේ [illegible] විය.

"එන්න එපා මා එක්කල කියාගෙවන්න, අප ඉන්නෙ ගෙයි. පිහිල්ල කියාගෙන එනකො."

"එක්කෙනෙක් යැ?" ගෙයි ගොඩක් ඉන්නෙ."

"ඇයි මේ වැඩ කරන්නෙ?" මා [illegible] පොත ඉවතට අදිමින් ඈ මේසයට ළං වූවා ය.

ඇය ගේ ඒ ක්‍රියාව මා වෙත [illegible] වීමට [illegible] ගැනීමට [illegible] නොවිණි.

"..........පිහිල්ල අනුමට පාඩම් කියල දෙන්න" යි කී ඈ [illegible] මේසය [illegible] යන්නා ය.

"ඇයි ඔයා තවම ඉගෙන්නුවෙ?"

"ඉගෙන්නුව නම්! මම දන්න හොඳින් මිනිහු කළා ද කියල

WWW.EXPRESSLANKA.TK 51

[illegible]

8

[illegible]

"[illegible]"

"[illegible]"

"[illegible]"

"[illegible]"

WWW.EXPRESSLANKA.TK 52

ගේ විනිසට තේරුම් ගැනීමට අපහසු ව. සිය අලුත් මිතුරිය ගැන දිගට ම වර්ණනා කළා ය.

"කොහෙද යන වල් පෙල්ලලක් අල්ලගෙන."

"අ - නෝ ඉඩ් සුජාතා. එහෙම කියන්න එපා."

"අයෝනා කොහොමද දන්නෙ. මිනිහෙ අක්ක ඉස්සර අපිත් එක්ක හිටියෙ එකට. ඒකියෙත් මෙහෙ ගමනුටුයි."

"චූටින් කෝල්ස් කියන එක ලස්සන නෙ?"

"ලස්සනට නෙවෙයි! වල්කමට එහෙම වෙන්නෙ."

අයෝනා කිසිවක් තේරුම් ගත නොහැකි ව එහෙ මුහුණ බැලුවා ය. කොටුවෙන පැරැණ්ත් විස්තර කරවා ගැනීමේ මුඩමිනාවට ඇය වෙත සිටෙන මට මිම තේරුම් ගතිමි.

"ඒක හෙඩ්, සුජා අපි හෙට යමුද කලු?" මම ඇය ගේ යට සත් වූ පොත්තාව මතු කරමින් ඇසිමි.

"සොහසුරද උදේ පලි." මල්ලිකා කීවා ය.

"සුජා සොහසුරදා කොහෙද?" මම විමසිමි.

"මිනෑ කොහෙත් යන එකයි. මම එන්නෙ නෑ" යි කී ඈ හැඩිට ගේ දෙසට ගියා ය.

"ඇයි සුජාතට තරහ ගියෙ? එයයිත් මානෙල් දන්නවද?" අයෝනා ඇසුවා ය.

"නැඩ්. සුජාතත් මය ඉස්කෝලෙ ඉගෙනගෙන ගියනට කලියෙත් ඒ කාලෙ අඳලම කරනවලු."

අයෝනා මා කී කරුණ විශ්වාස නොකළා මෙනි. වයස සහලොවකට වඩා නැති මානෙල් සමග එකම කලකට ළං වී අවිනයයක් ඇති කර ගන්නට සුජාතා ගේ පැත්තෙන් ඇති හේතුව කුමක් ද?

"මානෙල්ලගෙ අක්කගෙ එක්කල තරහ."

"ඒක මිකයි!"

පසු ව මා ලිඳ වෙත යන [illegible] පිටුව උඩුර අඳිමින් සිටියා ය. සිලුය සිර වූ ඇය කවත් බාල්දියක් ගන්නා විට මා කියුවෙ මා පුමාද කරවනා අදහසින් ඇය ද මුහුණ සෝදිමට යන බවයි.

"සුජා අපි සොහසුරදා කඳු යනවද?"

ඇය කතා නොකර ම බාල්දියෙන් වතුර ටිකක් දමා මෝසම් ගෙනුවා ය.

"සුජා මගෙත් එක්කල තරහද?"

සිනාව සඟවනු පිණිස තොල් තද කර ගෙන මෝසම් පිහිදු ඇය මුහුණ කළය උකුලට ගෙන මට මිට බලා, ඇසිලි අග වූ දිය බිඳු පිසී සුහුණට විද ඉස්මින් ගමනින් ගේ දෙසට ගියා ය.

"මානෙල්ලගෙ සුලුලම වල්" ය යි ඇය ඇද ඒ හැඟිලා සමග කියනු මට ඇසිණි.

ලොකු අම්මා ගෙන අප දුටු දසාවෙන් තරුණයින් සොමින් හිනා වන්නට වැඩි දවසක් ගත වූයේ නැත. ඈ කැවිනක් අපේ නැම ඉඳගත ම වැලදී මසයන්නටත් ඇතුම් පද කියන්නටත් පටන් ගත්තා ය. වෙනසකට වූයේ ඒ ඇතුම් පදවල ස්වභාවය අලුත් වීම පමණකි.

"ඒ ගොල්ලන්ටත් ලොකුයි මය තොලුම ඉඳල සඳුදාසිවල සහල අඳල හිටල සමාපත් හරි අවුස්සුවක් ජේසර ගෙන ආදාහද. ඒක ලොකුයි. අපි එද්දිත් වී මලු දෙකක් අරගෙන ආව. ඒව ඔක්ක නෑ. මුලාලිව කිව්ව මම සාට වී ටිකක් එවන්න." දිනක් ඇය කියා ගෙන කියා ගෙන යනු මට ඇසිණි.

"කෑ ගහන්න එපා අම්මෙ. අර ළමයි දැන් මිනේ එනවත් ඇති."

"ඉතින් මගෙ කට වහන්නද? ඇත්ත කිව්වම මට දඬු ගහන්නද.........? අර සැරයක් ගොලොස් වෙලා යන්න තොදී මොන රස්සාවියකට නවත්ත ගත්තද? ඇයි අපට අස්සද්දන්න."

"ඉතින් අම්මෙ අපට මොකද? මාමිල නෙ නවත්ත ගත්තෙ. අපියෑ?" මට ගේ සහාව ගැන නො සතුටක් අප කිසිවකු දැන් දැන් එකැයි කියක් මුලු හඬින් තුසුම් දුකක් ස්වරයෙන් කීවා ය.

"අයිය තිබා, කියන්න ඇති නවතින එකක් නැතෙයි කියල. [illegible] අරවා ඉතින. එයාටත් ලොකුයි ඒ පැත්තෙ එක එහෙනේ."

"අයිය මොකද අම්මෙ? ගම් අයින් ඇවිත් ඉන්නෙ. අයියා කන්න

WWW.EXPRESSLANKA.TK 53

www.sinhalalibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 54

"අම්ම කියා ඇවිත ගහාවට යන්න එපාය කියල."

මල්ලිකා ගේ මුහුණ යළි අඳුරු විය.

"ඒ ඇයි?"

එදා පොඩි අම්මා ලුණපොලට කළ කරවටුවෙන් පසු ව අම්මා මා දුන් අවවාදය ගැන සියල්ල මම ඇයට විස්තර කළෙමි. එවා ගත් විස්මයකින් පසු ව කම්පුලට අත තබා ගේ මල්ලිකා අනාදරු වී සිනාසුණා ය.

"අනේ ඇත්තට පොළම කාන්දුවත් පිස්සුද මම දන්නෙ නෑ. අයියන්දට සිත එහෙත් කියා යන්නාවට. සියපොල්ල මට ගණින් ගන්න එපා............ අපි දැන් වත්ත දිගාවට යාව යියන් එන්න."

මල්ලිකා එසේ කියා ගෙන මෙට තොප් කොයමට් මෙවිලාවකින්

"චත්වව අපි වත්තට යාව මයන් එන්නෙ!" යි කුස්සියේ සිට ඉ කැඳුවේ ය. ඇය එනවී තළ සිනා මට කතා කළේ පොඩි අම්මාටත් ඇසෙන්නට විය යුතු ය. අම්මා ගේ අවසරය ද ඇති ව මම ඔවුන් සමඟ ගියෙමි. අප අසපු අශව නැවතක පෙර පිළිදි ගෙ වූ මිනුරු මිතුරියන් පිරිසක් ව ය. දුවිසියන් හා ඇසුර පිළිය කිරීමට සිරණය ද එවින් ම අහෝසි විය.

සුජාතා සිවිත් සමිදි පහත් ඇල්වීමට පසුවු මූනිගොල් පිරවීම සඳහා ලාම්පුව ගෙන යනු පිණිස මගේ කාමරයට ආවා ය. පිහාවියත් දෙකක් මා සමඟ කතා කරමින් සිටි ඇය එයෙන් ඉවතට ගියේ මුව මුණ තගා ගත් සිනාවත් ද ඇති වී ය.

"මොකාට කරනාද සුජාතා උවී සිය සමවලේ සනියම්?" පෙදට අසල ම ඉස්තෝප්පුවේ සිට පොඩි අම්මා විමසනු මට ඇසිණි. මගේ සිත ජිණික බියකින් ඇලැටී ගියේ ය.

"කළුවර නිසා ගෙන්නාම මේ ලාම්පු පත්තු කරන්න යන්නෙ."

"යකෝ! මගෙ වචනයක් වරදින්න බැහැ අම් පොඅර කාටවත් දැන්?"

අවී ශබ්දයක් ඇති සිත එසවු කල මා [illegible]

කාමරයට එබී මා දෙස බලා සිටින [illegible]

"අන් මේ ළමයක් ඉන්නවනෙ. මම හිතුව සුජාතා සමියම සිටියෙ කියල" යි ඇය මා වෙත සිනුණු බැල්මක් හෙළා ගෙන ගියා ය. ඇය ගේ මූණ කටේ සිනාවත් ද මද ගෙසම් සින්දරත් බඳු [illegible]

ඉන් පසු ව ද සුජාතා හා මා පෙමහා පෙන් මාහෙළේ සිටින කළ ඇය අමතන් සිය ඇස් ඉවතට යන්නේ ම නැත. මෙනා අය දෙසට නැවී සිටින් සමඟ කතා කරනත් ඇය ගේ ඇස් දිලේ මා ගෝ සුජාතා නෝ වෙත ය. ඇය ළඟකා ද සිට සිය දිගකියත් ඇල්ලා ගෙන බැත පළිත්තෝ ද සුජාතාට වදින්නට ය යි මට සිතුනෙමි.

සමාගෝ විට විශේෂ කාලයක දී මාගෙල් අගෝනා සමඟ සිටිනු දක්නට ලැබී ය. ඇය වීසිතා හා මල්ලිකා සමඟ ද අඩුපාඩු ඇතැලුම්කමකින් කතාවට එන බව ඔවුන් ගෙන් ම සිතුවිණි.

"අයියටත් දෙන්න කියල මාගෙල් අද ළොවී වගයක් දුන්න. මට පිකක හැකිවුණා. ඔහොම ඉන්න..........." දිවසක් අගෝනා කිවා ය.

එදා ඉන් පසු ව සුජාතා මා සමඟ කතා කළා කවා පිහාසුණේ වත් නැත. මා හා යමිරුවට අමනාප වූ සලින් දෙවසක් මෙන් වේදිත කැන්දාවේ ද මගේ කාමරයේ ලාම්පුව එවන ලද්දේ ළොකු කැටී අත ය.

"සුජා අදත් මගෙන් එක්ක තරහ වෙලා" මා එසේ කීවේ විමර්ශට නැමුණු ආත්මානුකම්පාවක සිඳුවක් මගේ ස්වරයෙහි ගැබ් ව තිබිණි.

"අර අගෝනගෙ වැරැද්ද තමේ. මාගෙල් ළොවී දුන්න බවටම රෑයිව කරන කියා."

සුජාතගෙ හිතේ මම මාගෙල් එක්කල යාළු වෙනවා කියල."

"ඔටත් තියෙනවා."

"පිස්සු."

"අයිය නෙවී. එයයි. මාගෙල් අපිත් එක්කල එල්ලි එල්ලී කතාවට එනව. ඉස්සර මල්ලිකාලත් එක්කල කතා කරන්නෙත් නැහැ. දැන් යාළු වෙන්න එනවක්."

WWW.EXPRESSLANKA.TK 55

9

WWW. EXPRESSLANKA .TK 56

ඇය මේ ලක්ෂණ සඳහා ද ජීවිතයේ සාර්ථකත්වය හා දීප්තිය සහිත මැල්ලි ද දැන් සිට පෙනෙන්නේ මෙසේ උල්පත් ලෙසිනි.

මට පමණක් නොව කාමිලාට ද සිය පොතෙලියන් මෙන් බවක් ද ඇති නව්‍යතාවට කැපකළේ ම විය. විපර්යාසය පිළිබඳ හැඟීම් අසා ආසනු අතේ ම ගෙදර යාමේ අනුහලයක් බලාපොරොත්තු හා ජාගාවක් සමුත් කුසු නො වුණා ම නොවේ.

කොළඹ ජීවිතේ එක දිනය නියම විමෙන් පසු ව ද අම් වත්ත පාළුත් වෙල්ලේ ඇවිදින්නට සිතුණි. එහෙත් ඒ අවස්ථාවන්හි දී මුලින් ලද සුවිශේෂ විනෝදයක් පිළිබඳ විඳින්නට නැත. මේ අන්තිම සතිවල දී ඇම් දෙපාට ම ඕනෑ කළේ ඉක්මනින් කර ගෙදර එන්නට ය. වචනයෙන් පළ නොවුණේ සිතේ ගැටී ගත් බරක් කියල්වන් වෙතින් ම විදහන විය.

"මෙහෙට කරන්නදෑ අක්ක. කවදු නිවසත් යන්න එපා නෑ."

ලේමා අලුත් මේ ප්‍රත්‍යක්ෂම්ලී ඉදිරියේ කියන්නට වුවා ය.

"එක නම් එහෙම තමයි. දැන් පුරුදු වුණාහම සපුරාලු ම අය වගෙ."

කාමිලා ගෙදර මගින යන දේවල් ද ගෙදර සිය පසු මිතත් විය ඇති හදවල් ද හැර කතා කරන්නට වුණ. මල්ලිකා හා විනීතාත් නිතර ම කීවේ ද අප සැපි වූ පසු ඇති විය හැකි කරදර ගැන ම ය.

"අපි කාටත් පාඩුයි මල්ලිකක්කා කාටත් දුකයි."

"කාමිලු යන්නෙ කසින්නෙ ම අදෑයි. කොයි තරම් සිටියත් කමින්නෙ ගෙදරට යන්න ආසයි."

"ආස නම් තමුයි."

"එහෙ සියාම් ආයිත් පුරුදු වෙන්න කාමිලට මැයි දවසක් යන එකත් නෑ. ඉක්කොරලෙ කොහෙ යන්න වුණොම කාලෙකට පස්සෙ පරණ කාරෙවා ජීත්තල ආපහු කාමරට වැටුණාම හරියයි. අපිත කොළඹ. අපිට එහෙම ද?"

"අපිටත් අම්මාක වෙන්නෙ නෑ මල්ලිකක්කා"

මල්ලිකා සුසුමින් කෙළුවා ය.

"කාමිලට එහෙ හොඳ. පරණ ජීවිතේට ආයිත් පුරුදු වෙන එක

- අපිට ආයි කලින් විදියට නැති ගැහෙන්න බෙල්ලිම නෑ. මහ කාලෙන් අපි කොළඹට ජීවිතයේ ආයිත් ලැබෙන්නෙ නැති______."

මල්ලිකා එසේ කිව කරන්නට වුන කොනෙනි. ඇය මේ සුලුණ වේ නැතැට කැටි සිනුණු මට ඇත්තයි. ඇත්ත ද එසේ වෙයත් විය. කෙළ සිදත් මිල ගත් මල්ලිකා ඉන් එහා කතා කළේ නැත.

ඇය කියන්නට අදහස් කළේ අප කමින ගත කළ මාස කිහිපය ජීවිතයට කිසි දිනෙක අමතක නොවන ඇදුම විය. නොහැකි බව ය. ඇත්ත වශයෙන් ම විපර්යාසය අපට වඩා බලුත් කොහොම පදින් බලාපොරොත්තු ඇය.

වෙස් ව යැලම සිද්ධිය ගැන විවෘත ව කතා කළ නො කළ දෙකතක් වුණ. එක් කෙනෙක් ආවේම නමා ය. කාන්තා මේ සිරකය ප්‍රීතිය අඩ දැන ගත් මිනු මුර අවස්ථාවක වෙත් විය වෙනස් කරමින අදහසින් කිසිවක් ම කීවේ නැත. අප සිය පසු ඇති වන පාඩුවක් ගැන කතා කළේ ද නැත. කොයින් කියාගත් ලමිතර, අපි දෙන කිසිත් ම සදහන් නො කළ ඔහු අපට ගෙන යන්නට අවශ්‍ය දේවල් පමණක් නැත්දාත් සමග කතා කර සම්පාදනය කර දුන්නේ ය.

අනෙත් හැකියාසිය ප්‍රත්‍යක්ෂ ය. සිතුණාහෝ ම ඇය මේ ද සුලුණ ගෝනාකුල ව සිටිමුණ නමුත් පාර්ශ්ව දැඩ දැනත් ඇය ඉදිරියේ කතා කළේ වත් නැත. ඇය අන්තිමට කම් හැඟීම් අනාවරණය කළේ මා ඉදිරියේ පමණි.

කොළඹ එක දවස වශයෙන් නියමිත වූයේ ඉරිදායයි. රටින් වර ගෙනැවිත් ගොට ගැමි එක වර ආපසු ගෙන යා යුතු ඇඳුම් පැළඳුම්, පොත් පත්, පිඟන් කෝප්ප ආදී බඩු බාහිරාදිය සම්පාදනයෙන් ද පුමාණයෙන් ද පුළු පමු කොට ය. අපි දවස් කීපයකට කලින් ඒවා පොදි ගසා ලත - ලැප්ප් සිරිමේ කාටුපත්තෙම් පෙට්ටෙම්. සිඳුරාදා සැන්දෑවේ මම කාමරයට වී මගේ පොත් පත් පිරී වඩිමින් සිටියෙමි. ලාම්පුවක් ගෙන පුත්‍රයා එහි ආවා ය.

"තව දවස් දෙකයි ඊට පස්සෙ මේ ලාම්පුවට කිසිවෙකු" යි කියා කම ඇති දෙයක් මෙන් සලකා ලාම්පුව දෙස බලා ගෙන සිටියා ය.

ඇය මේ වන පුරා දැඩි සංවේගයක් ඇතිව සිටියි.

WWW. EXPRESSLANKA .TK 57

"මේ කාමරේ තවුරුත් නැහෙන මම නම් ගෙනියට දන්නෙ නැත්තෙම්" යි ඇ කීවේ ද මගේ බැල්ම මග හැරමිනි.

[illegible] පත් වූවා සේ ය. මිය වූවා සේ ය. සැලසක් නැත. ඇය [illegible] ඈ කෙළින් ම මා දෙස බලන්නට වූවා ය. එය හිස් බැල්මකැ යි [illegible] රෙව්වේ මට සිතිණි.

අද මා ගැට වී සිටි මාස් මේසය අසල සිටි ඇයක් අසා [illegible] ඈ ඒ හිස් - සම්භාර බිම වියැදු [illegible] බැල්මෙන් - මා දෙස බලා ගෙන ම අවියක් දෙසක් ඉදිරියට ඇවිත් හිදෙනට කතා වූවා ය. මගේ හද ස්පන්දනය වේගවත් විය. ලෝකයේ - ජීවිතයේ - ප්‍රාර්ථනාවන් අවසානයක් අතර සිහියම් අවිනිශ්චිත තැනකට අප පත් ව සිටින බවට අද්භූතත්වය හැඟීමකින් මගේ සිත සසල වන්නට විය. මා අබියස එසේ නතර වුණු සුජාතා හෙමින් - ඉතා හෙමින් සිය පුරා මා වෙත දිගු කළා ය. කිරිමිණියකට හෝ අපේ ලඳ [illegible] එකිනෙකා ගෙන් ඉවතට මිදේ නැත. මම සංසාර පුරුද්දකින් මෙන් ඒ ඒ අත මත මගේ අත තැබිමි. ඒ විතා මගේ ඇඟිලි සිරිකා [illegible] ය. අපි එසේ අභිනය ගෙන [illegible] වේලාවක් ගත කළෙමු දැ යි කාලයේ විරාමයක් නිශ්චය කරන්නට මම අපොහොසත් වෙමි. පිටතින් අපි ශබ්දයක් ඇසිණි.

"තොට!" ඈ රහසින් මෙන් කීවා ය. "..........තොට ඉතුරු වීක කතා කරමු."

"ඔව් තොට! තොට ඉතුරු වීක කතා කරමු." මගෙන් ද කියැවිණි.

අපේ අත් ලිහිලි වියා පමිණි. පොත් පොඩිකූත් බදා ගෙන සුජාතා කාමරයට ඇතුළ වුණා ය.

"අයිය මේ විතක්.................."

ගෙල හරවා තමා දෙස බලූ සුජාතා ළඟ වෙයි. කියන්නට හිය දෙය නතර කළා ය. ඈ සුජාතා ගේ [illegible] දෙස බලා ගෙන ම පොත් ගොඩ අද මත මගේ ඒවා අතින් [illegible] ය.

"සුජාතා අඩල්!"

වෙයි ගේ කට [illegible] ද උත්තර ය.

"බොරු තොකිය පුන්න නංගියයි."

10

ගමේ දී මිනු වුණු සීප ලෙහාසූට, "ආලුමෙහින් සිංකු පිරිස මම සෙනසුරාදා උදෙන් ම නිවසින් පිට වීමි. ගමට පමිණ මා අසල එන විට සුජාතා, විනීතා, වෙයි සහ අයෝනා අසල කාමරයට ගොස් සිටියහ. හදිසියේ වාගේ ඉදිරියත් වුණු ඇතයක් අනුව මිදුල් එහි හොස් ඇත්තේ අසල් වාසි දැමීයත් සිප දෙනාසූට හැඩි වගයෙන් යමක් බිල දී ගැනීමට නංගිලා ගේ වුවමනාවක් උව ය. ගෙදර ළමයිනටත් කුසුමලාටත් හැඩි සඳහා ඇඳුම් වගයක් සාන්තා විසින් කලින් පුමානයේ ගෙනැවිත් තිබිණි.

මා බැනුරක ගෙන ගෙස් ගෙදර සිටියේ නමි නියුතයෙන් ම මට ද ඔවුන් සමඟ යන්නට සිදුවනු ඇත. අයෝනා ගෙහෙයි මා දැඩි කරනත් පවා උපන්නේ ය. සෙනෙළියකට හැඩි දීම ගැන කලින් දා ස්ථිර තීරණයකට බැස ගන්නට බැරි වුණේ ඇය ගේ මැහෙන සුව නොවා නිසා ය. ඔවුනට යමින් දිය යුතු ම ය යි උදේ කරන්නේ සිය ඇත්තේ ද කොඩි නංගි ම ය.

මේ අතර විදුලි පුවතක් ආවේ ය. තැපැල් කරුවා ගේ [illegible] පිටු පස ම ළමයි දෙදෙනෙක් ද හති දමමින් දුව ගෙන පැමිණියහ.

"විදුලිපුවත් එකක්" ය යි කියන් ම ගලාගු අම්මා [illegible] තොනැසී හැඩී ගෙන මිදුලට පැන්නා ය.

"ගේ අත් පස් කර ගැනීමට අර තරුණයාත් සමග අද ම පුතා එවන්නෑ" ය යි අම්මා නැමට නාන්නා විසින් එවන ලද විදුලි පුවතකි [illegible]

"මගෙ පුතුව දාල ගියා මුදලාලි ගෙන්වත් ද කියල" යි ගොලු අම්මා සැනසිලි සුසුමක් හෙලා කීවා ය.

www.sinhalaelibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 59

හුමිටියෝ ය. ඕ බිහා ගෙන පැමිණි ළමයි ද පණිවිඩයේ අවසාන [illegible] ඉන් වූ නියායෙන් ආපසු ගියහ.

[illegible] ඇතුළත් කළේ සිරිපි ය. සිරිපි අගේ [illegible] යන්නට සූදානම්ව [illegible] සිරිපි ය. [illegible]

[illegible] යන විට, "මොකක්ද වැලිකරම් එපා?" යි [illegible] පැමිණියා. අම්මා ඒ [illegible] සුමිත් [illegible] තත්ත්වයකට ය.

"එහෙනම් පුතා දැන්ම ම යන්න ඕනෑ නේද?" අම්මා ඇසුවා ය.

"මොකක්ද හැබැයි. ඒ කරම් හදිසියක් නෙවෙයි නෙ. [illegible] මෙහෙ නැවතී යන්න බැරිද?" නන්දා කීවා ය.

"එහෙම කොහොම ද යන්නෙ?"

"පස්සෙ [illegible] වැඩ [illegible] කර ගන්න බැරිව වෙන්නෙපැයි. නැත්නම් පුතාට එන්න කියලා [illegible] එකක් එවන්න නෑ.......පුතාට බැරිවයිද?"

"බැරිවෙයි නම් නෑ."

"ඒ වුණාට හැබැයි මම මොකුත් [illegible] කරන්නම්. [illegible] වත් නැල........" යි කියා ගෙන නන්දා කුස්සිය දෙසට ගියා ය.

මම අම්මා ගේ මුහුණ බැලීමි. ඇය සිය මුහුණ වෙනත් පැත්තකට [illegible] ගත්තා ය.

මේ ගෙදර පදිංචිය සඳහා ම අප [illegible]

දවල් කෑම [illegible] නන්දා [illegible]

[illegible] සිරිපි [illegible] ය.

"පුතා ඔබ එහෙනම් වාහන් කාල්ලන් [illegible].........මැදයි මේ කරම කාලයක් ඉඳල මේ ගෙන්කල [illegible] යන්න වුණා."

"[illegible] නෑ නැන්දා."

[illegible] වේගයෙන් [illegible] සිත [illegible] ආකාරයක් [illegible] වී තිබිණි. මම [illegible] සූදානම් වෙමින් [illegible] සිටියෙමි.

"දුවෙ මේ මල්ලිට [illegible] වතුර [illegible] - [illegible] තියන්න."

කුස්සිය දෙසින් නැන්දා ගේ [illegible] ඇති [illegible] සිරිපි [illegible] ගෙදර [illegible] මල්ලිනා [illegible] ය.

ජයන්ත, සියසිරි හා ගුණපාල [illegible] සුමනාවතී හා කමලාවතී ද [illegible] අම්මා ඔවුන් ගේ [illegible] ඇඳුම් සූදානම් කරයි.

"මෙන්න පුතේ මේ පාන් කෑල්ලවත් කන්න" යි නැන්දා පැමිණ කීවා ය. "...........මට නම් මහ මොකක් ද වගෙ මේ දරුවට [illegible] යන්න වුණාට."

"කමක් නෑ නැන්දා" යි කියා ගෙන මම [illegible] ගෙන [illegible] මියෙමි.

හා වාඩි වී මොහොතකින් වතුර වීදුරුවක් ද ගෙන [illegible] පැමිණියා ය. මට පසු වී [illegible] ඇය [illegible] පිණිස [illegible] ය.

"චික්කා!" ඈ අමාරුවෙන් කියන්නට පටන් ගත්තා ය. "..................අපි [illegible] වෙන්න එපා."

"කුසුමිත්තාල මට වරදක් කළා යැ!" මම අවංක [illegible] කීමි. [illegible] ගත්තා ය. [illegible] ද එතැනට ආවා ය.

"අපේ අම්මලා ගෙ [illegible] නෑ මන."

"මම එච්චර මොකුත් ම ගණන් ගන්නෙ නෑ කුසුමිත්තා."

www.sinhalaelibrary.com
WWW.EXPRESSLANKA.TK 60

"[illegible] කියන්න අපිටත් [illegible]"

[illegible]

[illegible]

"[illegible] පුතාට කියන්න මම [illegible] කළා කියල."

[illegible]

"හරි. [illegible] කියන්නම්."

[illegible]

"විස්ටර්, [illegible] දවසක් දෙකක් [illegible] යන්න. [illegible] දැන් ඉතින් [illegible]"

"මට [illegible] එනව."

"[illegible] වෙලාවට [illegible] පුළුවනි."

"[illegible] එන්නෙ මේ [illegible]?"

"[illegible]"

"[illegible] දී?"

"එහෙම [illegible] නෑ. [illegible] කියන්නම් [illegible] මම දන්නෙ නෑ" යි කී [illegible] උත්සාහ කළා ය.

අම්මා [illegible] කියන්න [illegible]

[illegible]

"කොහේ නැගිල දැක්ක එකිද?"

"නැවී වෙලා යන එකක් නෑ. තව කොයි තරම් වැඩ තියනවද? [illegible] යන්න ලැබුණි පුතා [illegible] කියල."

"මම යන්න කලියෙන් එයිද දන්නෙ නෑ."

"ඇයි පුතා ගෙට නැගිල එනව නෙ [illegible]."

"අයියෙ ගෙට එනව නම් අපි කියාපු [illegible] ගේන්න" [illegible] කීවේ ය.

"විස්ටර් අයියෙ මටත් ගේන්න හොඳේ." ජයම්පි ද කීවේ ය.

"අයියෙ මට අපි වෙනුවෙන් දාන කාර් එක." [illegible] ය.

"පුතා මහත ඇඳුම් පත්ත අගේ ඒව වරින්න මේ ලෑස්තියා."

[illegible] ය.

"ඉතින් පුතා පුතාංගු වෙනව."

"පුතාට නම් බස් එකක් තනියම පුතෙත් එන්න බැරිය? අවුදා සෙනසුරාදා දවස්වලට එන්න පුතේ." නැන්දා කීවා ය.

"මය කීවවට එහෙ ගියා ම මෙහෙ මතක් වෙයි ද දන්නෙ නෑ" යි කී [illegible] අම්මා සිනාසුණා ය.

[illegible]

"[illegible] එන්න."

"පස්ස ආව ගමන් [illegible] එනව නේද?"

නැන්දා සිනාසුණා ය.

www.sinhalaebrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 61

"... [illegible] ... තාලා ______"

"[illegible] ... අපිට එන්න වෙන්නෙ."

"[illegible] ... [illegible]"

"[illegible] එන්න ... එන්නම්."

"[illegible] ... නෙ."

"[illegible]"

"ඉස්සර පුතා සව [illegible] කියල......."

ඒත් ය. සව [illegible] සිටිනම් [illegible] නැත. [illegible] [illegible] දුක් [illegible] ද [illegible] [illegible] ද අත හැර යා යුතු ය.

අදයෙම [illegible] පළමු මම අම්මා ගේ කම්මුල සිප ගතිමි.

[illegible] [illegible] ... මුහුණේ [illegible] ... [illegible]

අම්මා මගේ උර හිස් [illegible] යාලු දෑසින් [illegible] [illegible] [illegible] පිරිමදින්නට වූවා ය.

"ඇයි අපි [illegible] ඉන්නෙ [illegible] නෙ."

"ඒක [illegible] පප්පත් ඉන්නවා නෙ."

"එහෙනම් පුතත් ගෙට එන්න [illegible]" [illegible] කීවා ය. "______ [illegible] එන්න."

[illegible] ... ඇස් ... [illegible] ... දිටිමි.

අම්මා ද මල්ලිකා හා පිටම [illegible] ද [illegible] ගතින් යන්නා. ඒ [illegible] [illegible] මහත් [illegible].

"[illegible] අයියෙ. [illegible] [illegible] [illegible] නෙ."

"අයිය ගෙට එනව නෙ. [illegible] [illegible] [illegible] නේද."

"පුතා පරිස්සම් වෙලා යන්න. [illegible] නැහැ දන්නවා නෙ______."

"දැන් මතක ද දන්නෙත් නෑ" යි මල්ලිකා [illegible] සිනාවකිනි. [illegible] සිනාව [illegible].

"පුතා සල්ලි ඇති වෙයි ද? සව ඕනෑ ද?"

"ඇති මෙමම ඇති."

"එහෙනම් තම් පුතා යන්න කියලා ගෙන." ගේට්ටුව ළඟ දී [illegible] [illegible] පසු ව අම්මා කීවා ය.

"එහෙමනම් මම යනවා. මම්මා මල්ලිලා මම යනව."

[illegible] මම මල්ලිකා දෙස බැලීමි. [illegible] [illegible] ඉල්ලන්නට තිබෙන සියල්ල දෑසින් ඉල්ලා සිටියෙමි. ඇය ඒ සට [illegible] යන්නා ය.

"මම ඒ ගොල්ලන්ට කියන්නම් විස්තර. පිහිල්ල එන්න......"

"සිටින්, ඔබනි [illegible] කියලා ගනින්" ය යි [illegible] දුරත් [illegible] අම්මා [illegible] කීවා ය.

[illegible] [illegible] සිනාසුණේ ය.

ඒ සිනාව [illegible] විශ්වාසයත් සහතික කළ සංඥාවක් වැන්න.

[illegible] අයියා ආපසු හැරී බැලීමේ [illegible] මම අමාරුවෙන් [illegible] කර ගතිමි. [illegible] දෙසට [illegible] [illegible] මම සිත [illegible] කර

www.sinhalelibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 62

... විටක් සියලු දෙනා ම පෙට්ටියට අසල ද ගෙන්වා ගනිමි. ඒ එක ... අත වනා ආචාර කළෙය. මම අත වැනුවෙමි ...

මේ පැයට පසුවුනේ පමණ පයින් යා යුතු ව තිබිණි. ... පොඩි මහත්තයා ... [illegible]

... [illegible] ... ඒ කාර්යයන්හි යෙදුණේ ය.

... [illegible] ... ඇඩ් ... [illegible]

"මහත්තයා එන්න. දැන් උස්සන්න. නැත්නම් ඇරල යයි."

මම ගෙදර ... බලා සිටියි සූට්කේසය ද එගෙන ... බලා සිටින්නට වූවා ය.

මම ද අත එසවීමි.

"දෙන්න ... මහත්තයා ... ඉන්නවා ... ගන්න." ... සූට්කේසය ද ඉල්ලා ගත්තේ ය.

... [illegible] ... පිටත ... මෑගය ගතිමි.

"වැඩිවර උත්තමයා ... ඉන්න.............. මහත්තයා ... ගන්න. බස් එක යාවිද දන්නෙ නෑ..............."

මම ඒ ... [illegible] ...

බස් රිය ... [illegible] ... "ගෙනතූ" ය යි කියනා ... [illegible] ... ඇලිමි.

මගේ ... එක වර ම ... අශෝකා හා විජිතා ය. ... දර්ශනයකි. ඒ බස් රියේ ම ... [illegible] ... ගෙන ය.

"සුජා." මම කතා කළෙමි.

ඇයට එය ඇසුණේ නැත. බස් රිය පිටත් විය.

"සු - ජා!" මම කෑ ගැසුවෙමි.

... ඒ එක වර, ... ඇදෙන බස් රිය දෙස හෙල හරවා බැලූහ. මම අත වැනුවෙමි. ... ඇඳී තිබුණේ විස්මයකි.

"අන්තනත්ත අයියා!" යි කියනු මට ... ඇසිණි. එසේ කීවේ ... ද නැතහොත් අශෝකා දැ යි මම නො දනිමි. එවෙලේ ... දැන ගැනීමේ වුවමනාවක් ද මට නොවිණි.

මම දිගට ම අත වැනුවෙමි. ... බස් රියට නැඟුණේ කොහෙන් ද කෙසේ ද ... ජාතික ප්‍රශ්න ... තත්පර ගණනකට පසු ව ය.

බස් රියෙන් පිටතට පනින්නට මට සිතුණා දැ යි මතක නැත. ඒ බස් රියෙන් බැස ඒ ළඟ ... යා යුතු ය යි කල්පනා වුණා දැ යි මතක ද නැත. ... තීරණය ... මම - ... තීරණයක් ගැන කල්පනාවක් ... [illegible] ... ජීවිතයෙන් හා ලෝකයෙන් විශාල කොටසක් ...

WWW.EXPRESSLANKA.TK 63

www.sinhalaebook.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 64

"කොහෙද යන්නේ?" සිවු අසින් සිටි පොලිස් භටයා පොදුවේ විමසීය. ... නොදන්නා ... සිටියේ ය. ... හාල් සේරු දෙකක් ... ද ...

"කොහෙද මේ හාල්?" ඔහු කොන්ස්තාපල්වරයාගෙන් ඇසී ය.

"කියනව කියනව සල්ලිකාර ... අයිතිකාරයා ... " කොන්ස්තාපල්වරයා කී ය.

ඔහු මේ කැරැල්ල ... සමිපයේ ... වූ ... පිරිමිනිවක් ද ... සිටි ... නීන්දුව ... ඇය මේ මුහුණ ... වී - ... එක් ... මම දුටිමි.

"සල්ලිකාරයෙක් ... අයිතිකාරයෙක් ... අයිති ... නොවේ. ... කියනව."

"එක ... අයිතිකාරයෙක් ඇතිනෙ." ... කී ය.

"හාමු ... කරන්න ... ඇස් ... කියන ... කියන්නෙ." ... කළේ ය.

"අර ... "

"මෝ? කොහෙද ______! ... " ... ඇඟිල්ල දිගු කර ඇසී ය.

"අසනීප ... හාමුදුරුවන් ... හාල් සේරු දෙකක්." ... කී ය.

"හිඟනව, හිඟනව, සේරු දෙක තමා ... නීතිය නීතියමයි."

... හයි ... ඉදිරියට ගොස් ... ය.

"හිඟනව ... අරගෙන ... ..."

"අනේ රාළහාමි හාල් සේරු දෙකමයි. මෙන්න______"

"ඒව කියන්නා පුරවැසි ... කරදර ... නැත් රාජකාරී කියනව."

ඔ ... හැදී සටින් ... ඉදිරියට ... ඇය ... වී ගෙන ... අහසේ ... ... දැ ... අත්හිටුවන් ... ඇයි ... ය. ... සිටින් විය.

"නීතියා! නීතිය තමයි හාල් සේරු දෙකක් ... දුප්පතාට! සල්ලිකාරයන්ගෙ ගෙවල්වලින් හාල් කොල්ලකාපු ... සිටින් ... " මෙසේ නිර්භීත ව සිටි ... විරෝධය පිට කරන්නට වූයේ ... ගල්ගෝට්ටියක් ද ... .

"ඒවට නීතිය නෑ. ලංකා අප්පොච්චිගෙ නීතිය."

"බණ කතා කරනවද? ඕව නීතියක් හිඳා ගන්නව ඉයි." ... ම සිනාසෙන්නට වූහ.

වේදනාවෙන් පිරී තිබුණු මගේ හදවතට මේ සිද්ධිය අමිහිරි ... දැනෙන්නට විය. ඒ ... අපේ ... නොවේ ... ඇය ... හැකි ... අම්මා ... විය.

අනුරාධපුරයට ... පේරාදෙණිය ... ඇසි ... වෙනස් වී තිබෙනු පැහැදිලි ව ම පෙනෙන්නට විය. ... ය. ... ය. ... වූහ. ... ය. ... ... ය. ... ආකුල ව්‍යාකූල කරයි.

... විය. ... ය. ... විය.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 65

www.sinhalaebook...com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 66

[illegible]

'දන්නෙ කොහොමද අපි යන්නෙ?'

[illegible]

'කිරින් උඹ කොහෙද?'

'මට එන්න පුළුවන් මාත්තයා.'

[illegible]

WWW.EXPRESSLANKA.TK 67

[illegible]

[illegible]

කරමින්. සිංදිල සියාසරු ය. විසාල ය. වසින් වර සිංදුමයි ආවිදිනෙමින් - ඇදියා සිනිත දකිමින් - රථ පසෙන් පාදමි.

උඩද් ඇඟ ඇඟෙන් ම කුරුල්ලන් මෙන් ට් [illegible] වෙනුවා රට [illegible] සවිනාග සකිස විය.

'පුතා ඊයෙ ඒ බස වුණාද හිතෙනේ?'

මම පිළිතුර වී තාත්තා දෙස බැලීමි.

'ළිඳ වරන් නෑ ගැහුවා. මම හිතා පළා පුතාට අවදිවුණේ නෑ. ඊයේ ඒ සක්විත්තේ රැඳී සයත් සෙම් සිදුනා ද?'

'මට සයන් නම් සිහිවෙ නෑ.'

'පුංචි කැන මාරුවෙලා නිදාගත්තමිත් එහෙම වෙනවා.'

'දැන් අපි දැන් කොයි වෙලාවෙද යන්නෙ?'

'පුතා ඉන්නා. මම පිහිල්ල නිම්මිල එක්ක එන්නම්.'

'මමත් නම් විටට ඔවත් යන්නම්.'

'මුවහිතොටින් නැගෙන පුතා. මේ හුළුරාපු කොල්ල විසරවින [illegible] අතිශ සාගරෙතන් ගේන්න මිටු එයි [illegible]. පුතා ඉන්නා...... අවාලුව ගෝටලෙන් කැම එවයි. පව් අප් කරන්න සිටින [illegible] පිරිසට සියල කරවන්නතෙය.'

[illegible]

[illegible]

[illegible]

www.sinhalalibrary.com
WWW.EXPRESSLANKA.TK 68

II

සීටින් සහ මම ඉතිරි ව තිබුණු අනෙක් වැඩ කටයුතු [illegible] කළෙමු. අඳුර් [illegible] සිත එම ද කරමක් දුරට සන්සුන් විය. [illegible] පහළ ගෙට නුදින් සිට මිදුලට වැටීමට ගියෙමි. [illegible] සිටිනි. මිදුල අසලට ගොස් [illegible] [illegible] යන පුටුවල් ඉස්තෝප්පුවේ වල්ලන ලැබ සිටිනි. [illegible] මුහුණේ පඩිල කොහේ යන්නට ඇද්දැ යි අවිනිශ්චය [illegible] [illegible] හා බලාපොරොත්තු සුන් වූ ජේවියක් [illegible] නැගිණි.

අද්භූතාජනක සිහිනයක දක ටවින් කඩ වාඩා වුණු නින්දෙන් කලින් ද රාත්‍රිය ගෙවී යැමි නිසා ගෙට හා ජීවට දැනුණු කාන්සිය උඩ දිවා ආහාරය ද රැලි කොටි ය. අව්‍යාජය [illegible] කිරීමට නැහැන් ගේ දෙයක් නෝ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ඒ සිහිවෙන් උනන්දුවක් ඇති කර [illegible] [illegible] [illegible] මට සදින් ම නින්ද ගියේ ය.

[illegible] අවස්ථාවක [illegible] අවදි වුණේ අයෝනා ගේ කට [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ඇසිණි. එත් වර ම සවන් [illegible] [illegible] කතාවක් සමඟ සිනා [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ය. [illegible]

එහෙත් [illegible] [illegible] අවිත [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ඉස්තෝප්පුවට ගියෙමි.

[illegible]

[illegible] රයෙන් මිදුලේ තනර සරනු ලැබ සිටිනි. අම්මා එම [illegible] හිනැහෙමින් සිටියා ය. ඉස්තෝප්පුවේ වූත් පෙට්ටියක් [illegible] ද මිදුලේ යන්න් විරවූ කෝසි දෙකක් හා [illegible] ලදී. වේනි හා අයෝනා රටෙන් සිසී පොත් හා [illegible] ගත්තා ගෙන ගෙට එමින් උන්හ.

"අපි පුතාට කතා කළේ නෑ. වැඩ කරල මහන්සි නිසා නිදා ගන්න අව කියල."

"අම්මා මේ දවසට අයිය එනවිටු වෙලා." වේනි පාර්සලයක් ඉස්තෝප්පුවේ පඩිය උඩ තබා මගේ මුහුණ අත කාමින් කීවා ය.

මම ඇය ගේ අත දැකින් ම - කරයේ බිදා ගතිමි.

"අයිය ටිකය ආව වෙලාවෙ ඉඳල වැඩ. කාංචිලාට ඉන්න ගේ අස් කළා නෙ."

"මට නම් දිවිය ලෝකෙ ගියා වගෙ." අම්මා පුටුවක වාඩි [illegible] වෙමින් කීවා ය.

"මම්මා මට නම් දකයි එහෙ දාල ආවට. ඒත් මෙහෙ හොඳයි." අයෝනා කීවා ය.

"අර අම්මණ්ඩිගෙන් බේරිල ආව - මටත් සතුටුයි." වේනි සිනාසුණා ය.

"දූව කෑ ගහන්න එපා අර ලුයිරටත් ඇහෙයි."

කාංචිලා දකින් ම ඔවුන් ගේ කතාව හා සිනාව වඩ වඩා ඇසෙන් ම - සුජාතා නැති පාඩුවත් වේදනාවත් අලුත් විය. [illegible] ලග සිට මුලින් ම සුජාතා නිවසට පැමිණි දා, නින්දට ගොස් සිහිනයකින් අවදි වුණු මට ඇය දකින්නටත් කලින් කට හඬ අසන්නට ලැබුණු අවස්ථාව සිහියට නැගිණි ද ඒ නිම නොහැකි ය. එදත් අදත් අතර ඇත්තේ කොතරම් විශාල පරතරයක් ද?

සීටින්, වියදුරා ගේ සහාය ද ඇති ව ඉතිරි බඩු ටිකත් ගෙට [illegible] අදියට අතර ව නැන්දලා [illegible] වින් දෙන ලද කාල් හා පොල් ද කොස් ගෙඩියක් හා අලමානල ද [illegible]

[illegible] වියදුරාට කුලිය ගෙව්වේ ය.

"කාටත් කියන්න අපි මහත් කළා කියල."

WWW.EXPRESSLANKA.TK 69

"හොඳමයි නෝනා."

"කියන්න අපි ඉක්මනට එනව එතන කියල."

"ඒ අක්කලට කියන්න නොළම් ආව ම අම්මෙත් එන්න කියල."

"කියන්නම් මෙහෙම කියන්නම්."

මෙහෙම රජයේ දෙපස වැඩිමින් එන්නේ කියා පිටිව සහ මිටක් විසින් මට ඇසිණි. රජය සිය පසු මෙන් පුත්‍යාත් සමග සම්බන්ධවලේ අවසන් පුර්‍ය ද සිටිමි සිය මවත් මට තැබිණි.

නැගීලා නෙවිස් මිදලෙන් ඇවිදිමින් එනා ම පරණ පරිසරයට පුරුදු වන්නට පටන් ගත්තා.

"මිනිස් ගේ පුත් ගැටයි."

"අසන උළු කැටයක් බිඳිලා."

"මගේ වෙලිය පසුව මැටිල. පස්ස වසුර විසජ්වන් දාල නෑ. මෙම ගල රජිසට ගෙ නම් උස සිමිල්ල අපි කැපී අනාගෙ."

අනතුරු ව අපි පොත්පත් ද ඇසුම්පැලදුම් ද ඒ ඒ තැන්වල තැන්පත් කරමින් පරණ ජීවිතය නැවත පටන් ගැනීමේ මුලික පියවරවල් තබන්නට වීමු.

"පුතා ගෙදර ඇවිදිනුත් ඇඩුව ද?" වැඩ කරන අතර ම අම්මා ඇසුවා ය.

"ඒක නොන්නම් මෙ ළමය හරියට ම කිරිවට නෑගෙන යන්න ඇවිසි ය. "..................විශය සිය පරම් ගිය අමාරුවෙන් ආව ඔට සිටින් කිරිවට මම ඒ පරම් ගැනත් ගන්නෙ නෑ. මේ ළමය පුත් මද්දාට දන්නව නම් මම උදේ එන්නෙ නොන යනවනෙ. පුතා ඇඩුවිය කියල අඩනව යැ?"

එම නැවත ද පසුතැවිලි වම.

"එහෙ අපි වැලුමට සිසිල්ල එද්දි..................." අහගන්න කියන්නට වූවා ය. "...................මිටුන් උස්ස ගෙන මින් එතෙන් මගෙ.................. නිසා වටපිට බලනවරම් නෑ. මින් එනෙ...................බැල්ලන් නිකම්ම බලන නොව අයිය දැක්කෙ."

"නැගීල මොකෝ කියනුවේ?"

"අයිට මොනවත් ම නිසා ගන්න බැරි වුණා. මොනාන්දෝ වුණා. අපි එක පාරම කිතුව අයිය නොවිද කියලත්."

"නංගී කිව්වත් අප්පා නෙවී වෙන්න ඇති කියල."

"ඔව් මෙ කිව්වත් අත වනන කොටයි අදුන ගත්තෙ." "පුත්‍යාට හරි දුකයි" කී මෙනිකා අමුතු විදියකින් මා දෙස බැලුවා ය. පුත්‍යා ගේ දුක මෙතරම් ය යි විදහා දක්වීමට මෙන් ඇය ගේ මුහුණ දැඩි සංවේගයෙකින් පිරී ගියේ ය.

මෙනිකා ඇසින් ඉඟියක් කර මා මගේ කාමරයට කැඳවා ගෙන ගියා ය. ඈ මොහොතක් හෝ පාඩුල දෙ නෙතින් ම මා දෙස බලා සිටියා ය.

"අයිය දන්නවද වැඩක් පුත්‍යා මළිතාව."

මා තුළ හට ගත් ක්‍ෂණික හැඟීම වේදනාවක්දැ යි මම කිසිසේත් නොසිතමි. ඇත් කන් අදහා ගත නොහැකි විස්මය නිසා වේදනාවක් නො දැනෙන තරමට හදවත හැලුනී ගියේ ය. එවිට සියල්ල භ්‍රමණය වන්නට විය. භ්‍රමණය වන කාමරය මැද මෙනිකා පෙල්නුවා පිළිමයක් මෙන් නො සැලී සිටිනු මම දුටුවෙමි.

"පුතා?"

"ඔව්. විශය නවක ආව පුටිවිවක්ෂා. මට සක්කය අපි දන්නෙත් පුත්‍යා ඇඩුවා - ඇඩුවා දැනම මළිත්න මා කියල."

මම එතනම ම ඇඳේ වාඩි වී නාත්ම වුණෙමි.

"අර මනසද පුටිවිවිජ්ජගෙන් එන්න දවසක් එනෙ ආව එත් තොගෙනී? ඒ ගෙල්ලමෙ යාරුවෙත් කියල්" අන්න එයා."

මෙනිකා මා පසෙක වාඩි වී මගේ අතක් අල්ලා ගත්තා ය. ඇය ගේ වත සුදුමැලි වී තිබිණි. මම එනි මගේ මුහුණේ පිළිබිඹුව වැටී නගේ දෑස පුළුමැලි වී තිබිණි. මා නැගණිය ගේ ඉර කිසිට අත තබන් ම ඇය සිගෙනු දුටුවෙමි. මා නැගණිය ගේ මුහුණ සඟවා ගෙන මා මදා ගත්තා ය. මම නැඹුරු වී මගේ නිසට යට මුහුණ සඟවා ගෙන මා සිසා සිට ගතිමි.

නැගී වැනුද ඈය ගේ ...... මිරු ගේ අන්තිම එක් කැදැල්ලක් ...... අනුරාධගත් වී ඇසිනො ය. නොගැමි වෙලාවකින් පැවිවර වැහෙටන බිට මිතෙන් වී මම නැති ගතිමි. මුළල අඳුර ගත වූ රෑය මිට නොඳව මිගත මිත් වී මම නැති ගතිමි. මුළුල අඳුර ගත වූ රැය මිට ...... ඒකතු වූ පසු කෙසේ වත් ය. සියත් පවතිනා මේ ජීවනාවයට අඳුර ද එකතු වූ පසු කෙසේ වත් ය.

www.sinhalaelibrary.com
WWW.EXPRESSLANKA.TK 70

ඉස්සර පොහොසත් වෙලා ඇත. ඊයා පෝ මිටා ගෙන අඳුරන් වෙරි තැන පත්තට ඇත්තෙම් අඳුර මැදිම වලන්ට ගෙ නැති කියන් ඇත්තාම් පුත්තා දැන් ගෙදර පහන් දැල්වීහා ඇත. ඔ ඩිට් සාමරගේ සහනාන් හැඳුර ඇති. එම් ද අන්ධකාරය යි.

"පුතා හැම ගෙ ගෙන අප්පෙ රට හාල් කන්න බැරි ද?" නැම මෙතැනේ දී අම්මා ඇසුවා ය.

"නැ මම්මිල එන්න ටිකකට කලිකෙන් මම් පාන් නැව."

"මම මිට ඉස්සර දිවට ම නමි හාල් කාල දැන් පුතාල ඔබට ගෙ ඇති කියල."

"රාමී රිකෙ මිස් ම් සන්න බෑ කර්නෙද්."

"දැන් තෙවැල්ලිට මිස් ඇත්තෙම් නැද්ද පත්තා?"

"සතාමී නෙද්?" අම්මා ඇසුවා ය.

සාන්තා අනාරපාන සම්බන්ධතා පිළිබඳ ව ද්‍ර සම්මේ සතරා ඇති පාලන තිබී රැති හා ඒ අනුව මිනුසුබ සාන්තාව වී ඇති දුක්ඛිත සම්බන්ධව ව විස්තරයක් කළේ ය.

"මම මේ කල්පනා කරන්නෙම අම්මාදන්නලා ද තොගොටම ඉන්නට ඇද්ද කියල සාරකයි." ද ගොල සිතාවක් ඇති ව නැත්ද් සංවේගය ඩිගේ ඇත් ඇති ව අම්මා කීවා ය.

"ඩික දිවසක් යනතුල් අමාරුව මිට."

"සරිනයට මේ සාංගට ඇඩුමට............ඊක නෙවි ද ඇයියට කිව්වද පුත්තා ඔද්නා විත්තිය?"

වෙඩි සේ අනුකම්පාව සිරුණු නෑ ගෙල් මා වෙත යොමු විය.

"ආ කවුද?" සාන්තා මහත් ඔබට පේ වූ මා මෙරා පරීමින් ඇති ය.

"පුරිමගෙ විශාන්තයාම හාලිවන්............

"පුතා මිටිගෙස් අත්ත ලක ගේද්" එතැනි කාම් එහාදි යාළි වෙඩිලා වෙනත්තැඩි." සාන්තා නැවතත් මිහත් මිහිවා මෙන් කී ය.

"අනෙක් නෑ. ඒ ළමය දන්නෙත් විතර."

"මම්මා! මද්ද්නෙත සාරියක් අඳින ඇතයානෙ? පුත්තා සාම් සාරියෙන්වත් අඳින්නෙ නෑ නෙව් පුදේ නෙ?"

අසාවනා ගේ එම පුත්තයාට පිළිතුරක් නො දුන් අම්මා සාන්තාට මෙසේ කතාව කියන්නට වූවා ය.

"අඩිලා කියනන්නෙ මෙහෙමයි. පුරිමලට මං ඉලංදාරිය නැත නිකමට මිහිල දවසක් මෙරාය අත්කලගෙ ගෙදර රන්නර ගෙන ආව. මය සාපටත් කියල නෑ. පත්තෙ අහල කියනව. ඉතිං ඒ ඉලංදාරිය නැමෙති විත්තිය කියල කියනව."

"තෙල්ලත් නැව නෙ. දැන්න හමින් ඒයා ගෙ හිත යන්න ඇති."

"හැඩ ය කියන්නෙ පුතා ගෙ ඇස් දෙක ම ඇඳුම් මිනිමිනයකුගෙ හිත යන්න.............." මිගේ පසුව කියන්සිමිකට පස් නැවතින් අම්මා කීවා ය. මම හිය පත් පෝයෙන් ඇය දෙස බැලීම්. ඇ ඒ ඔවත් නොදැන නැගල්ලු ලෙස මෙසේ කීවා ය.

"ඉතින් පෝන්දර ගෙම මලල රිකෙ පුරිමම ඇවිත් ඇරව්ඩ් අයියත් සැමඟි කාම් කින්දු කර ගන්න කිව්ව. පුතා දන්නෙනෙ රිකෙ. ඒ වුණාට ඒක නොරොපට."

"රිකෙ පුත්තා ඇඩුව - ඇඩුව - අම්මෙ ඇඩුව කරමක්"

"ඇයි අඩින්නෙ? පුරිමගෙ මිතන් මෙත හොඳුන් ඇති රගහපැමී."

සාන්තා කී ය.

"අනෙන් නෑ. මෙරාය අත්කගෙ ළමයි ඒගොම නෑ. දන්නෙ නැද්ද සාම් පිටපනලකම්න් මිහත නෑ. පුවි පවුත් රිකෙ හමිතාර ඉන්නව මිනෙ."

"ඇයි මම්මා පුත්තා සාරියක් අඳින්න ඉස්සරවෙලා මඳින්නෙ?

වෙවි ඇතිට මැන්ඳෙ ගාවයක් ලොකු කාලෙ."

"පුතාට ඇති දායහක් වීතර?" සාන්තා ඇසී ය.

"පුතා .... මහත්තා අවුරුදු දෙකක් වැඩි ඇති."

"ඉතින්! ඔද්නා වයස නෙ."

"එහෙනම් පන්ත සව අවුරුදු දෙකක් වියාම අයියක් මද්න වයස

www.sinhalaelibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 71

අයෝනා ගේ ඒ ප්‍රශ්නයට අපි සියලු දෙනා ම සිනාසුනෙමු.

"ඇයි සිනා වෙන්නේ?" නාගී සිය මේසයේ නැමෙන තරමට හෙන් කර මුහුණ අම්මා වෙත හරවා ගෙන ඇසුවා ය.

"නෑ දුවේ එක වයසක දී ගෑනු ළමයෙකු ගෙ ජීවිතේ අවුරුදු දෙකයි. පිරිමි ළමයෙකු ගේ ජීවිතේ අවුරුදු දෙකයි අතර ලොකු වෙනසක් තියනවා."

"මොකා මොකාව තියනවා ද මම දන්නෙ නෑ ඔම් ළමයින්ට." ය මි අම්මා මිහා නේ නො මනාප ස්වරයකින් කී දෙය ගෙන සකා සාන්තා ඉවුම්පියෙන් සකා හරන්නට වන්නේ ය.

"අවුරුදු දහයේ පිරිමි ළමයෙකුයි අවුරුදු දහයේ ගෑනු ළමයෙකුයි අතර ලොකු වෙනසක් තියනවා මිනා. අවුරුදු දහයේ ගෑනු ළමය ගැහැණියක්. එයාට විවාහ වෙලා ජීවිතේ වගකීම් බාර ගන්න පුළුවනි. හැබැයි දහයේ දී පිරිමි ළමයා පිරිමියෙක් නොවෙයි. එයා මහත්තයා පිරිමියෙක් වෙන්න විසිපහක්වත් යන්න ඕනා. එක වයසේ ළමයි දෙන්නෙක් එකට ලොකු වීය හොට්ටට උස්මහ එක අවුරුදු දෙකකින් පිරිමියයි ගැහැණියයි අතරේ අවුරුදු සියයක වෙනසක් ඇති වෙනවා_________"

"මට සියලු දෙන්න පුළුවනි පන්සෙ."

"නෑ සෙලන් ළමයි මේව දැනගන්න ඕනා නැත්තියාම. නැත්නම් ජීවිතේම ජීවිතයේ මුළා වෙනවා."

"මම සාන්තා දැන සත පුදු කරුණු ඒක් අප පමා වුණා වැඩි ද? මා මුළා වෙලා ඉවර ද?" යන ප්‍රශ්නය මගේ සිතට නැගිණි.

සාන්තා රාත්‍රී ආහාරය අවසන් වන තුරු ම මේ මිනාකොට දැන සකා කළේ ය. අපි නිතර ම සවන් දුනිමු.

"මොකාද ඇහෙනවා." වෙබි පිටිපැත්තේ කීවා ය.

සිත එකවර ම සියුම්ම මගේ ය. අපි සාකාව නවතා කන් දුනිමු. මෙවිදිය අප දෙසට ගමන් කරන්නකි.

"ආ? ආශ්චර්යයා." සාන්තා කී ය.

"මේ ද?"

නාගීලා ගේ ඇස් විස්මයෙන් හා කුතුහලයෙන් විශාල විය.

"ඩොන් ඩොං!" යනුවෙන් තාලයට නැගෙන සොල්දර හඬ නිශ්ශබ්ද පරිසරයේ ඇඟෙන සිට ටිකින් ටික ළං වන්නට විය.

"මොකාඳ පත්ත එයාගිල මේ ඒ යන්නෙ?"

"ස්ප වරායෙන් ඉහළ බැහැල මේ ළඟ හැම්ප් එකකට යනව. ගෙනත් ගෙනත් ඉහළ ගහනව. කොයි තරම් ගෙව ගැහුවත් වැඩක් නෑ. පුද්ද පැල්දීපාව මුද්දෙන්."

"අපි බිය සකා අල්ල දමු." මෙබා නාගී ගේ කඩින් කීවා ය.

"අයිය යමු බලන්න." අයෝනා අනුගෙන් නැගිටිමින් කීවා ය.

"පොඩි දුව එක දොර අරින්න."

"අනේ ඔහොම අපි දැකලම නෑ."

"මිනිස් දොර ඇරල ඉස්සොල්ලුවට ඉඳල බලන්න." ය කී කී සාන්තා ඉස්සරහ දොර විවෘත කළේ ය.

විස්මයත් කුතුහලයත් සමඟ බිය ද නාගීලා ගේ මුහුණේ මිශ්‍ර ව තිබිණි.

සොල්දර හඬ ළඟ ම ඇසෙයි. ඇඳිරි වැටෙන්නටත් කලින් විවෘත ලද දොර විවෘත වෙන් ම දැඩි අඳුරෙන් පුන් ඒක අභිනු ලොවක් මෙන් එක වර පෙනෙන්නට විය.

ඩොන් - ඩොන් - ඩොන් - ඩොන් - ඩොන් - ඩොන් - අවිය කමින තාලය අනුව සොල්දරුවෝ සිඳුරු හඬලමින් ගියහ. හඬ නංවයම අව සියයකටත් වැඩි වන්නට ඇත. මුලින් ලන් උපදෙස් නොතකා මම මිදුලට බැස තොරටින් වැටිය ගෙන් ගියෙමි. නාගීලා ද සියවරෙන් පියවර මා කම්පයට පැමිණ දෙපසින් සිටගත්හ. අයෝනා ගේ අත මගේ උරහිස මත රැඳිණි.

මී හරකුන් හා අලින් යන මඟ මෙන් සොල්දරුවන් යන මඟ ද දුහදත් හමයි. ඒ දෙතිය හා කාණි ඇඳුම් ගඳ ය. සොල්දර හඬින් ඒ අනුව නැගෙන සිඳුරු හඬ ලැබීත් බිය හා සංවේගය පිළිබඳ හැඟීමක් ජනිත කළේ ය.

... තාලය මුළ තා.

"මිල්ලව හමයි. ජනතාව මිල්ලව."

නැතිද මුදු සෙංකෙ පෙනී ගියාට පසු වින් පා වතාන් තණ හා සිහුරු පැවලීම් ඇතිණි. ඉවත් යනා හා සුදට රට විසින් වටින් වට බිද්ක ලද අස්වනේ කිත්ටලයාට දුන් පසිත් ශබ්දය ගෙනෙමින් මිලී යස් ම මිය පස් වි විසේ මිනිසුන් සංචාරයක් පමණක් ඉතිරි විය.

මේ දර්ශනය අප සියලු දෙනා තුළ ම යම්කිසි හැඟීමක් ඇති කළා සේ ය. මගේ ඇඳුර වී ඇණෙන මේලාවක් යන කුරුත් කිඹිරුනු කතා නොකළේ ඒ නිසා වන්නට ඇත.

"ජීවිත් මට සතුට කී නැති වුණා. උමින් තාපන්" ය යි සිතමින් අම්මා මේසය අස් කරන්නට වූවා ය.

එවිට ඇය සේ උදව්වට ආවා ය. කාන්තා පයිප්පයක් දල්වා ගෙන සාලයේ පුටුවක වාඩි විය. දුම්කොළ සුවඳ සාටමක් නැගෙමින් දැවෙන සාඩි සඳ ඇඩි කෙන විසු ගෝලයට විංගා යන්නට විය. මම ඇදට බියෙමි. අයෝනා ඇමිණ මා සමග වැතිර ගත්තා ය.

"අම්මා ඉස්සර තරම් වුනොත් වෙඩිස් වදිද?"

මට සිතා පහළ විය. දෙ දිකකින් මා නිරුත්සාහයෙන් සිනාසුණු එක් අවස්ථාවක් එයයි.

"එම වෙඩිස් වදිම."

"එතකොට මට පාඩයි."

"ඇයි අපි ඉන්නෙ?" මම නැගණිය දෙස් නිය පිරිමදිමින් කීමි. අඳුරේ ම ඇද මේලාවක් කල්පනා කළ දැනිය සුසුමක් හෙළුවා ය.

"ඉඩාට ඇන්ටි මැන්ඩා, ගෙදින් පොදු වුණොත්. එයයි සාටියක් අදිනවා. සුරක්ෂ ඉටාට ඇහුවා ඇති ඉගෙයි."

"මම නිදාගෙන එගෙනු යි." යනුවෙන් මා කීමට නැත.

ඉවක් ගානයක් පදිමියේ ම ඉතා පසළින් ගෙන් සමල් ය. එය සියසර පාළේ අපේ වල ඉගෙනි. පැමි කිනැස්ම මගේ මසිල්ල බිදා ගත්තා ය. මම ඇය තුරුළු කර ගෙන කොඳෙනාපස් අප්‍රේල් පස් වන දා අප්දෑසිම් අප ඩීවත් වුණෙමි.

"පොඩි දුව එක්ක නිදා ගන්න" ය යි අම්මා [illegible] දෙසින් ඇසිණි.

"අම්මා මට බයයි!"

මම නංගී අතින් අල්ලා ගතිමි. ඇය මගේ කාමරයක් අස්සෙල්වුවන් පසු කාලේ දෙ ගෙනක් විදා ගෙන ය.

සිටියේ සිටි දවස්වල අප සියලුම අපේ ගෙදරකට කට්ටා ගෝ ආසනු එන්නට සිතමින සිටියි. ඒ අප කලින් ජිවත් වුණු පරණ ගෙදර යගදරට එන සිටිති. එහෙත් දැන් පෙනී යන අන්දමට මේය අපේ පරණ ගෙය නොවේ. ඒ මිත්ති, ඒ වහල, ඒ කාමර, ඒ ලඳු වුවද, දකසන් අද ආපසු ඇවිත් සිටින්නේ කලින් සිට ගෙදරට වත් ජිවිතයට විත් නොවේ.

සියල්ල අමුතු ය. සියල්ල වෙනස් ය. බාහිර වශයෙන් අමුතු මිනිසුන් හා අමුතු අනාවනාමිලි මැදු මැදු අතින් මතු වන නිසා පමණක් නො වේ. අභ්‍යන්තර වශයෙන් ද හැම දෙයක් ම වෙනස් වී අමුතු වී ඇති බවක් සිතට දැනෙයි.

අප පිටිසර ගත කළ මාස කීපය ඇතුළත සියල්ල මහා පරිවර්තනයකට අසු වී ඇත. පරිවර්තනය කෙතරම් සිසුයෙන් හා පළල් වශයෙන් සිදු වී ද යත් එයින් ජනිත වන මුහුණුවර හඳුනන්නට බැරි තරම් ආගන්තුක ය.

බාහිර පරිසරයත් සමග සිත ද කුණාටුවකට අසු විය. ඒ කුණාටුව විසින් ඇති කරන ලද පෙරළිය කෙබඳු එකක් දැ යි තේරුම් ගන්නට කැත් කරන අතර ද කුණාටුව තව සටත් වේගයෙන් හමා යයි. එයට අසු වුණු සමිතාරක මුහුණුවර වෙනස් වී ඇත. සමහරක් මුළුමනින් ම විනාශ වී පවත් අලුත් දෙයකට උපන දී ඇත. මොනවා විනාශ වුණත් වෙනස් වුණත් එක දෙයක් නොවෙනස් ව නිරුපද්‍ර ව එසේ ම අනභිභවනීය ලෙස පවතී. ඒ පුරාතන යේ ඇස් ද මැල්ම ද ඇය ගේ සිනාව ද පිළිබඳ මතක ය.

වොක් වොක් වොක්

මුර සේවකයේ තැටුණු පෙමිලෙන් නිවස ඉදිරි පසින් ගමන් කරයි.

යුද්ධය පටන් ගත්තේ මා ළමා විය ගෙවමින් යොවුන් වියට පා [illegible] ළමයෙකු නොවීමි. තරුණයෙක් ද නොවීමි.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 73

අප්‍රේල් පස් වන දාට කලින් පැවැති මගේ චින්තා ස්වභාවය තේරුම් ගැනීමට මම උත්සාහ කරමි. හදවත් මැදුර හැම තැන ම පිරික්සා බලන නමුත් මොනතරම [illegible]

සැක. මගේ ළමා සිතුම් පැතුම්, බලාපොරොත්තු හා හැඟීම් කිසිවකු නුසිටි දී නැත. සිංහල තුණ්ඩුවට අඳු වී විනාශ වී තිබිර ය.

මුද්‍රිත පිළිබඳ පුවත පුරින් ම අසන්නට ලැබුණු අවස්ථාවේ සිත ක්‍රියා කළේ කරිය කම් ආකාරයක දැ යි මතක් කර ගන්නට මම උත්සාහ කරමි.

කලුතුරේ සිරගෙට ගෙන ආ වී කපා කළේ ආහාර නිෂයක් නැත ය. ඒ ගැන අප සුළු නම් සිතක් ඇති නොවීණි. තාත්තා - ආදරණීය තාත්තා ගැන අප සුළු නම් සිතක් ඇති නොවීණි. සිරගෙය හැඟීමෙන් අප වෙත විය. පුද්ගලයන් - සිංහල සෙනෙත සමට තිරිසන හැඟීමෙන් අප වෙත විය. අප සුළු දී සිහින් ඉතින් තව පණිවිඩයට පත්ව වූ පරිවර්තනයට අඳු වූ අපි සුළු දී සිහින් ඉතින් නව පණිවිඩයට ... බලාපොරොත්තුවක් ඇති ව, තුමත් ද මුහුණ දුන්නු. ... බලාපොරොත්තුවක් ඇති ව ... අත්දැකීම් එකක් දැ යි අපා දැන - දැන ගැනීමට වුවමනාවක් ද සොයන විශේෂ ජීවිතක් සිදු වෙතැ යි බලාපොරොත්තුවක් ඇති ව අපි මගේ වෙනස් වන කාලයක් සමග වෙනත් මුහුණෙමු. ඒත් ආත්මීයයක පරිසරය වට වටක් පැතිරී ව පරල වන අතර ද අප තුළ මේ බලාපොරොත්තුව දිගට ම පැවතිණි.

තාත්තා ජනනුත් ගොඩ සිටින තුරු බලා ගෙන සිටින විමුක්ති සමුද්‍රයක් එක තුරු බලා සිටින පෙහෙළ ගේ උපාන්තයක් උපදෙස්ගයක් ඇති වී ය. "මොදට රජ ද්‍රැවිඩ්‍ර මේ රට යන්නවා. ඊ පසු කුමාරය තනිවී දියත්ත. දෙදාස් පන්සියයේ බෞද්ධ ශාසනය බැබළෙන්න එපා." යි ඔහු විශ්වාසයෙන් දිස්ක්ෂිත් වූ දෙ නෙත් ඇති ව කියන්නට විය.

අම්මලාත් තාත්තාත් රජ ගමට ගොසා දූ තුමරියන් දෙ දෙනා ගෙන කෙසෙල්වූ වූහ. ඉදුම්යේත් සුජාතා විසන් මේ ඉද් යි සිය වූහ.

මා ළමා වියත් යොවුන් වියත් අතර නොමැරුණා වෙනසකට මේ සිතා පරිවර්තනයක් එසඳ කර ගන්නට සිතා සිටින්නට ඇත.

අපි සිංහල අලුත් අවුරුද්ද පසු වූ විගස නගරය අත හැර ගිවිසරට යන තීරණය එළි කළ ගෙවීමු. එසල සිතට හැඟුණේ ද බලාපොරොත්තුවකි. නො දන්නා පෙදෙසකට නො දන්නා පිරිසක් අතරට යන බලාපොරොත්තුවකි. [illegible] නො මරපසල [illegible] හැකි ව [illegible] ලැබෙන රජමර ලුගයක් ගැන බලාපොරොත්තුවයි. [illegible] ඒ අතර ය.

එදා ඇති වූ සිතක් හැඩි හැඟීමක් දැන් නැත. එහෙත් එයින් හට ගත් සම්පත්තියක් තැලෙන් තවමත් සිතේ යම්කිසි තැනෙක ඉතිරි වී තිබේ. ශුෂ්ක යාතයක් අහසේ ඉගිලීන් සියපත් කරන හැම විටක ම සිත සසල වන්නේ එබැවින් විය යුතු ය. සුජාතා ඇතුළු ප්‍රායේ මේ සම්පත්තියක් දෙදරා ගෙන ගිවිසර දී සන්සුන් වුණු හදවතට ය.

ටොන් ටොන් ටොන්

මුර සොබලා දිගට ම ගමන් කරයි.

මම හැවතත් හැදින අත හා බලමි. හදවත් මන්දිරයේ හැම මාලයක ම, හැම කුටියක ම, හැම තැනක ම ඇය ගේ දිස්කිමක් ද අතත් හා ඒ දෙ නෙතින් හෙළන ලද අව බැල්ම සිතුවම් වී ඇත. ඒ සිතුවමට පසුතල වී ඇත්තේ නිල්වන් ගොයමින් ගුණ් වෙල් කීරය, මල් පල බර තුරු පෙළ හා සම්බාධය් නිසල ඩින ලෙත ය.

මම අහසත් අතට හැරී අනොකය දෙස බලන්නට තැත් කරමි. ද්‍රැටි අඳුරක් මිස අන් කිසිවක් මට නොපෙනේ. සගරය සිල ගත් ලුසල අඳුර ම මගේ අනාගතය පුරා ද වැටී ඇත.

සුජාතා අවසන් වරට දුටු හැටි මම සිහිපත් කරමි. ධීපේ කිස් විස අසල දී හා ද්‍රටුමට ගෙදර සිටි සුජාතා නොවේ. මේ දෙ දෙනා වෙනම ම දෙ දෙනෙකි. විවාහ වීමට යන්නේ වෙනත් ම සුජාතාවකි. ඈ ජීවමාන සුජාතා නොවේ.

මම සුජාතා ගේ ඉඳිසිල් නෙත් බැල්මට ඇල්ම කළෙමි. රට කලින් සිහි ම ලුවකියක එලෙස මා දෙස බලා නැත. ඒ නෙතක බැල්ම විසින් හදවත ඇති කරන ලද රසබර තිගැස්ම තැවික හැටියත් විඳින්නට ලොයි වී මම හැඩක් හැටියත් ඇය දෙස බැලිමි. එමි දී ලද ප්‍රතික අත්දැකීමෙන් මම තුල්පිත් වීමි.

අත් ඔබ පැතුමක් මා වෙත නො වී ය. ඇය මට අහිමි වන බව ය යි හැඟීමක් හෝ අදහසක් හෝ නො වී ය. ඇය මට අහිමි වන බවට හැඟීමක් හෝ අදහසක් ද නො වී ය.

[illegible] ද [illegible] ද [illegible] යි පිළිගන්නට නොහැකි, එ වැනි [illegible] මම. සුජාතා ප්‍රාර්ථනයක් ද [illegible] සිහි වීමට මුහුණ නො පාවේ. මා ඉදිරියේ ද යන ප්‍රශ්නයට ද [illegible] සිහි වීමට මුහුණ නො පාවේ. මා [illegible] බලුවේ ඇය ගේ මන්මත් කරවන නෙත් බැල්ම පමණකි. මම එයට ඇල්ම කළෙමි.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 74

www.sinhalaelibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 75

WWW.EXPRESSLANKA.TK 76

www.sinhalalibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 77

'ටූටී වුණේ මයත් - මිනුසුන් එකට නැගීම හරක මව' දැන මිරිගේ ලොකු අම්මා විසර ද් නැත.

'මිස්වැටී දන්නම් සනීපම මිටියා සිලේ නිසාමටටත් ගෙදර දී ලෙම කියන්න එපා'

මල්ලිකා ඒ අහලා, නැගෙමින් සරත පල අයෝනා අප දෙස බලා අනාවර දුන් මට පෙනෙයි. සමිට නොඩිටුවමනා - සැනයෙන සුදු දෙස නුඹ කාලෙක දී ම සර හාර ඉන්න කාගත අයෝනා එදා අප දෙස විනිසියන් බලුවා පමණී. එනෙත් ඇයගේ ඇස් අගෙන් යන්න් අපන්නට විය.

'ඇයි මල්ලිකත්තා? අපේ අයටයි සුපන්නයි සනීපම මිටියා ගෙදරට කියන්න එපා ඇයි? අපි මිලේ සනීපමනු ඒයයිමය සනීපට අරන් කියලනො? ඇයි ඉතින් එකට ලොකු අම්මා මනිස්සෙන්?'

ලොකු සර යන් ඇස් ඇයි ව - මිය මඳුන් පකසනට ඇල සර ගොනා සිටි අයෝනා ඒ පුන්න වැඩිනයට කැඳවේ නැත. ඇය අකතන් ආතන් නිහඬනාව ඉදිරියේ ගොස වුණා ද? නැතහොත් සංසිඳියන් ඇනයන් අපර නැගී අසරණ වුණා ද?

ඒ ටුකත් වුව ද සුජාතා ද විජීතා සහ මෙවිනි ද අයෝනා ගේ සින මිය නැර විමට සාකා යන් බැල්මෙන් පුතු ව කියා ද සිය නැගු බ. ලොකු අම්මා විදියට ම මිදුන් ද ජීවිත ජවනට දැක සිටින්නට ඇත. අප සවුදුට්න් උමියින් නොරිත මටට අවබෝධය ඒ සම්භනාවට මුස් මිරත් සමත් මිදුනට ද දැනෙන්නට ඇත.

"නැවත මිගෙක්නා සුජාතාව ඇස් දෙසක බලෑයි සිටිමියෙකුනා සින යන්න" යනුවෙන් අම්මා ඉතා සැනැල්ලු තඩින් කටසත් ව මම කියැලම ඇයගේ මුහුණ බැලීමට වනා මිස එපමිනි. එයේ බැල්ම දැස විසින් සුහකයට ඇද ලයි ය. එහි දී සමු සනාන්දිය වෙන පුරන් පණිකයට පිහ වෙනස් දැනෙයි.

'අපේ අයටත් වුණේ ඒකමනෙ. ඉස්සර වුණේ ඒ ඇස් නිසා මන.'

මෙවිනියන් මහ වුණේ එමදු ඇදහැති [illegible] සා පසුනැවිල්ලන් ද පාසොපිරපරණයන් ද [illegible] අයගේ දුම්බට ඉඳු ගෙසන් මි දැක සහ නැගී විය.

ගැමි ගෙදර දී සුජාතා කටටපනන් කළුන් මෙරැල්වට සරන වුණත් හොතෙන් දුවතොතුවන් මට කියන ලද්දේ ලොකු නැගී විසිනි. මා ඇලෙනා සද්ද ඇය සුජාතා සමඟ සහා කාලේන් විසින කාල්ව මෙවනම ය. ඒ මොහොද නගාමයන් දී අයෝනාව සහා නැනන් ගොඩිනී. සුජාතා සහ මා සමිගය ඇතැම් දද නැගණියනගේ රහසන් මලුන සමිහ ගන්නට වෙනි පරිස්නම වුවා ය.

'අයෝනාගෙ බැඳීද කෙට. මහතාල් අරනට මලට් දුන්න මිටදෙස සුජාතාට සරන මියා.

එහි දී මා යමින් සිට පුතු ව සිටියි.

'හරි වැඩක්නෙ! මහතාල් මය ලොව දුන්නාම ඉතින් කියනුමන. ඉතින් කීපට ඇයි ඉතා ගන්න්නී ගන්නෙ?' යනුවෙන් ඇසීමට මට මිනන් වුණේ එන් නැත. මෙවිනි කතා කාලේ ද එමදු සුජාතාගෙ දූපත් නැගි කරමට අවබෝධයකිනි. විශ්වාසයකිනි.

සුජාතා ළඟ දී විවාහ වීමට යන මටට පුරන මෙවිනි සුදින් ම මා වෙත ගෙන ආවේ ද රහසිනි. ඒ එන විට එය අම්මාට රහසක් නොවූ බවත් මට එහි ඇති බැදුනන්නම සුජිගේ බට ඇය ගේරුම ගෙන සිටි බැවිනි. ලොකු නැගීගේ එන දුටු යෝජනයකින් අනුකම්පාවකින් සිටි සිටියි. ආරංචිය අසන් ම මා ඇදුනේ නාන්නි වුණු කල ලොකු නැගී මා බැඳද ගන්නෙ කතාට කරන්නට අසිරි වී ඇති එන ම උපකාරය මෙම ක්‍රියාව ය යි පළ කරන උණුසුමිනිනි.

'සුජාතා අවල.'

'මොරු නොහැකිය ඉන්න නැගිනය.'

මෙවිනි, 'මොරු නොවී. මය බලන්න ඇස්වල කඳුළු. වුණත් රතු මවලා.' යනුවෙන් කීමට නැත. ඇය කාලේ සුජාතා සහ මා දෙස අනුකම්පාව හා දයාව පුරවා ගත් දැසින් බලා සිටම පමණයි. ඇ ඒ එන ම බැල්මට අප දෙ දෙනා ම නමු නැර ගන්නා ය.

ඒ අන්තිම සිකුරාදා රාත්‍රියේ පොත් ගොඩින් ද තුරුළු කර ගෙන මෙවිනි කන්තොරු කාමරයට එන විට අප සිටියේ දෑන් අල්ලා ගෙන ය.

[illegible] වත් අඳුනා වකයෙන් හුදකලා වීමට ලැබුණු අවස්ථාව ය. ම එහි දී ආසුමවට සහ මාගෙල්ට සිසිම දවසක ආලය නොහැළ බවට මිනෙන් සහතිකයක් ලබා ගන්නා ය.

www.sinhalaelibrary.com

WWW.EXPRESSLANKA.TK 78

'හෙට! ඉතුරු ටික හෙට කතා කරමු.'

'ඔව් හෙට! ඉතුරු ටික හෙට කතා කරමු.'

ඇය හෙටට යමක් ඉතිරි කරන කල අදට අපි කුමක් නම් කතා කර ගනිමු දැ යි කිසිම අදහසක් හෝ හැඟීමක් හෝ මා තුළ නොවිණි. හෙටට කුමක් නම් ඉතිරි වී තිබේ ද යන්න ගැන අදහසක් හෝ හැඟීමක් තිබුණේත් නැත.

ඇය විසින් අන්තිමට මා වෙත දිගු කරන ලද අතට මා අත තැබුවේ සංසාර පුරුද්දකින් මෙනැ යි කලින් සඳහන් වී ඇත. 'ඔව් හෙට, ඉතුරු ටික හෙට කතා කරමු' යි මගෙන් කියැවුණේ ද සංසාර පුරුද්දකින් මෙනි.

සුජාතාත් මාත් ඉදිරියේ මේ ආත්මයේ නම් ඒ හෙට උදා නොවනු ඇත.

-නිමි-

WWW.EXPRESSLANKA.TK 79